

VII. évf. 62. szám
2007/06-07.

FEJÉR

KOMÁROM-ESZTERGOM

VESZPRÉM

REGIO REGIA

A KÖZÉP-DUNÁNTÚLI RÉGIO ÜZLETI MAGAZINJA
www.regioregia.hu * www.kiralyiregio.hu

***Bartók és Kodály szobra
Dunaújvárosban***

A Királyi Régió turisztikai ajánlója

Fedezze fel a Királyi Régiót!

Kedves Látogatónk!

Ön most éppen a csodálatos **Királyi Régió** különleges **Turisztikai Ajánlóját** nézegeti, melynek célja, hogy napra készen tájékoztassuk Önt arról milyen turisztikai ajánlatokkal várják Önt a Királyi Régió - vagyis Fejér, Komárom-Esztergom és Veszprém megye - **szállásadói, vendéglátói, látnivalói és utazási irodái.**

A Turisztikai Ajánló "alappillére" a Közép-dunántúli - Királyi - Régió Szállás és Gasztronómiai Kalauza, mely minden esztendőben megjelenik a budapesti Utazás Kiállításra. A kézzel fogható példányok mellett természetesen a kiadványban szereplő valamennyi bejegyzés a www.regioregia.hu oldalról is elérhető a megfelelő fő- illetve alkategóriáknál.

Turisztikai Ajánlónk azonban túl mutat mindezen! Az itt megjelenő ajánlatokról - **a nyári szezonban havonta** - az év további részében pedig **negyedévente** hírlevelet is küldünk mindazoknak, akik kíváncsiak a Királyi Régió éppen aktuális "csábításaira", akcióira, különleges rendezvényeire, eseményeire.

Ha Ön szívesen ellátogat a Királyi Régió gyönyörű tájaira - a **Balaton**-partra, -felvidékre, a **Velencei-tó**hoz, a Bakonyba, a Vértesbe, Pápa és Sümeg környékére, a Mezőföldre-Sárvízre, vagy a **Duna**-vonalon fekvő szépséges településeinkre, akkor Turisztikai Ajánlónk sok-sok örömet jelent majd Önnek és családjának. De hasznát veszi információinknak egy-egy céges buli, vagy baráti összejövetel, vagy üzleti ebéd-vacsora megszervezéséhez is.

Oldalainkat - többek között - azért is érdemes lesz rendszeresen látogatnia, mert ott az ajánlatok folyamatosan aktualizálódnak, sőt egyedi régiós kedvezmények is várják Önt és családját, baráti társaságát! **5-10-15-20 sőt akár 25%- egyedi régiós kedvezményeket** vehetnek igénybe a Regio Regia portál látogatói! Önnek nem marad más dolga, mint kiválasztani a megfelelő ajánlatot, majd a "Részletek, kedvezmények"-nél található bont kinyomtatnia!

Reméljük új szolgáltatásunk megnyeri tetszését és sok örömet leli majd a Királyi Régióban!

IRATKOZZON FEL ÖN IS A KIRÁLYI RÉGIÓ TURISZTIKAI AJÁNLÓJÁRA!

<http://szallas.regioregia.hu>

REGIO REGIA

A KÖZÉP-DUNÁNTÚLI RÉGIÓ ÜZLETI MAGAZINJA

online: www.regioregia.hu/magazin

Felelős kiadó:

Cseh Teréz, a KEM-Bridge Net ügyvezetője

Főszerkesztő: Veér Károly - veerkaroly@kembridge.hu

Főmunkatárs: Berg Endre (Tatabánya),

Cserteg István (Civil szféra)

E havi számunk szerzői:

Berg Endre, Cseh Teréz, Cserteg István, Gálffy Karola,

Göde Andrea, Horváth Géza, M. Tóth Sándor,

Ny. Öcoline, Süle Károly, Vitkóczy Éva

Címlapfotó: Veér Károly

Hirdetésszervezés:

Vitkóczy Éva kiadóvezető,

06-30/817-3665, vitkocziewa@kembridge.hu

Szerkesztőség:

2800 Tatabánya, Táncsics u. 51.,

Tel./fax: 34/310-971; E-mail: info@kembridge.hu

Nyomda:

Veszprémi Nyomda Rt.

8200 Veszprém, Őrház u. 38.

A lapban megjelent hirdetések tartalmáért a szerkesztőség nem vállal felelősséget!

HU-ISSN: 1785-7074

NYÁR – KULTÚRA – MECÉNÁSOK

Fantasztikus nyári utazásra, kikapcsolódásra hívjuk olvasóinkat! Év közben sokat foglalkoztunk a gazdasági élettel, településpolitikával, pályázatokkal – az élet racionális oldalával. A szabadságok idejére mást gondoltunk: mutassuk már be gyönyörűséges régióink azon tehetséges embereit, csoportjait, akik által szebbé, élhetőbbé válnak mindennapjaink! Akik szellemi élményt, érzelmeket közvetítenek, azaz mindazokat a művészeket, akik valamilyen módon kapcsolódnak régióhoz – itt születtek, itt éltek valamikor, avagy ma is itt alkotnak.

Óriási kincseshányarra leltünk, ezért első merítésünk természetesen nem lehet teljes. Kosuth-díjasok és fél-amatőr együttesek, világhírű, vagy csak helyben ismert alkotók – vagy ezer említésre, bemutatásra méltó névre leltünk. Elsőre harminckilenc portrét, interjút olvashatnak, tervünk, hogy évente egyszer, a nyári lapszámban folytatjuk ezt a sorozatot. A kultúra, a művészet, a tudomány, a sport – jellege révén – mindig azoktól függött, akik az anyagi hátteret tudtak biztosítani a tehetséges emberek felfedezéséhez, munkájukhoz. Széchenyikre, Zichyekre, Nádasdyakra ma is szükség van, szerencsére akad is belőlük bőven!

Ezért létrehoztuk a „Királyi régió művészeti mecénása” címet, megköszönve mindazon cégeknek támogatását, akik egy-egy alkotó, vagy csoport bemutatását lehetővé tették. Reméljük, büszkének lesznek, lehetnek erre a címre!

Olvasóinknak még annyit: az egyes alkotóművészek műveit internetes változatunkban, a www.regioregia.hu/magazin oldalon részletesebben is megtekinthetik.

Szép nyarat kíván a főszerkesztő:

Veér Károly

Andrea fodrászat

és

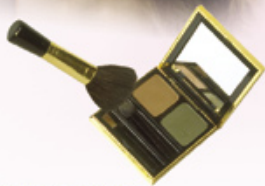
Annamária
kozmetika

Ápoljuk:

- a haját
- és bőrét!

Kíméljük:

- a pénztárcáját
- az idejét

Előzetes időpontegyeztetés:
34/310-554, 30/336-7841, 30/612-2840

Tatabánya, Győri út 10. fsz. 1.
(OBI-val szemben)

Az elfoglalt üzletemberek ideális partnerei
mi vagyunk!

www.bobozas.hu

**Soproni
nyári bobpálya**

Sopron,
84-es út mellett
Tel.: 20/4333-505,
99/334-266

**Nyitva:
Márc.-nov.**

**Visegrádi téli-nyári
bobbpálya**

11 főútról
Visegrád-Nagyvillám,
Tel.: 20/9245-961,
26/397-397

**Egész évben nyitva
minden nap!**

www.bobozas.hu

IDÉN IS MINDENKIT VÁR A MŰVÉSZETEK VÖLGYE

A Művészetek Völgye 2007-ben július 27. és augusztus 5. között tizenkilencedik alkalommal várja a vállalkozó kedvű utazókat, érdeklődőket és a törzsvendégeket. Az összművészeti fesztivál idei újdonságai között határon túli népművészeti fesztivál, Afrika Völgy és társasjáték is szerepel.

Július 27 és augusztus 5 között, hetvennégy helyszínen, összesen több mint 3000 előadó 1200 programjával várja a völgybarátokat a Művészetek Völgye a csodálatos balaton-felvidéki falvakban. Tavaly mintegy 240 ezren látogattak el a hat „hagyományos” völgytelepülésre (Kapolcs, Taliándörögd, Vigántpetend, Monostorapáti, Pula, Öcs), idén akár nőhet is a befogadóképesség: a Völgy tornácaként különleges történelmi helyszínekkel rendelkező Nagyvázsony is bekapcsolódik jónéhány saját szervezésű programmal – hangzott el az Új Színházban rendezett, az idei programsorozatot ismertető sajtótájékoztatón.

Márta István fesztiváligazgató elmondta, idén a 19. alkalommal rendezik meg a Napokat, s már a jövő évre is gondoltak, amely a jubileumi 20. alkalmat jelenti

majd. Külön neve is született: „Ároktemető Völgy”, amely arra utal, hogy a községekben augusztus 6-án elkezdődik a csatornázás, amelynek kiszámítottan 2008 nyarára be is kell fejeződnie.

Az anyagi kérdések kapcsán kijelentette, a fesztivál honlapján visszaszámlál az óra, 30 nap a fesztiválkezdésig hátralévő idő. Amennyiben minden órában 80 ezer forintot tudnak szerezni, akkor biztonságban érezhetik a rendezés feltételeit.

Idén számtalan újdonsággal rukkol elő a Völgy – hangsúlyozta. Mint mondta,

minden eddiginél gazdagabb színházi programmal várják a látogatókat. Kapolcson a Gástya árokban az Új Színház, a Merlin Színház és a Színművészeti Egyetem végzős hallgatói, a tatabányai Jászai Mari Színház, valamint a Frenák Pál Társulat, a Malompart színpadon Bácskai

Juli Pszichoszínháza lép fel. Pulán a Bárka-réten a Bárka Színház produkciói mellett és a Baltázár Színház is látható lesz, Monostorapátiban az Örkény Színház vendégeskedik. A 13. századi hangulatot árasztó, taliándörögdi Klostrom ódon falai között a határon túli magyar színházak mutatkoznak be. A Kolibri Színház társulata Taliándörögdön és Monostorapátiban, valamint Kapolcson összesen több mint száz csecsemő-, gyermek- és fiatal felnőtteknek szóló előadással várja a családokat.

Az Égtájak-fesztivál keretében a határon túli népművészet (Felvidék, Délvidék, Kárpátalja, Erdély) mutatkozik be a dörögdi Klostromnál. E sorozat leglátványosabb attrakciója várhatóan a 700 határon túli néptáncos érkezése lesz.

Első ízben kerül sor a felnőttek és gyerekek számára egyaránt szórakoztató Magyar Társasjátékos Egyesület által szervezett programra. A kapolcsi Faluházban hagyományos, az idősebb generációk kedvenceinek számító társasjátékokkal játszhatnak, míg a Kávéházban bridzselhetnek vagy egyéb kártyajátékot űzhetnek az érdeklődők. Öcsön a sakk szerelmeseit várják, ahol Portisch Lajos nemzetközi nagymester nemcsak szimultánt ad, hanem dala is fakad majd.

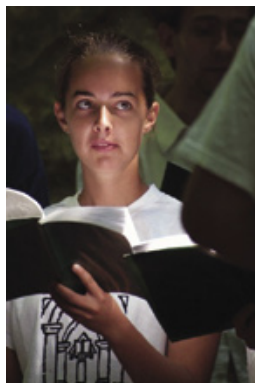
Márta István kiemelte, a Művészetek Völgye rendezvénytársaság programjaiban megmutatják a kultúra műfajbeli sokszínűségét és felvonultatják képviselőinek színjátékát: lesznek klasszikus-, zenés-, tánc- és utcaszínházi előadások; könyvbemutatók és irodalmi estek; egyházi, régi, népzenei, világzenei és jazz-koncertek, tánccházak; játszóházak; filmvetítések az alkotók részvételével, Völgyhíradó minden nap, kolostortúrák gregorián koncertekkel és zenés erdei sétá. Képző- és iparművészeti kiállítást rendeznek, szerveznek országos fazekas- és

keramikus-találkozót, környezet- és természetvédelmi programokat is.

A fesztivál ideje alatt a templomok, az erdei tisztások és rétek, a szigetek és malmok, sőt az utcák, terek, udvarok, faluházak, pajták és pincék mind szerepet cserélnek, és átlényegülnek színházzá, kiállítási vagy koncertteremmé, mozivá, bábszínházzá, vagy akár piacterré – mondta. Hoz-

záttette, egyedi helyszíneivel, a legfurcsább zárt és szabad terek kihasználásával a Művészetek Völgye, különös, máshol nem reprodukálható atmoszférát teremt, a Völgyben évről évre megszületik az „itt és most és együtt” megismételhetetlen élménye.

A fesztivál szervezője a Kapolcsi Kulturális és Természetvédelmi Egyület, aki a Völgy hagyományos értékeinek is őrizője, megmentője. Munkájának köszönhetően Kovácsműhely és Lakóház Múzeum, a Falumalom Múzeum, a kapolcsi Fazekasműhely és Galéria, az eredeti állapotába visszaállított Faluház idézik a régmúlt hangulatát, mutatják be a Völgy egykori életét. Az Egyület munkáját a 2006 őszén a Kovácsműhelyben kialakított Völgy-Központ Menedzser Iroda egészíti ki, melynek vezetője Hoffner Tibor, Taliándörögd korábbi polgármestere.

ÁGH ISTVÁN – KÖLTŐ, ÍRÓ, MŰFORDÍTÓ

1938-ban született Felsőiskázon. Nagy László költő (1925-1978) öccse. 1961-ben végzett az ELTE magyar-könyvtár szakán. Könyvtáros, folyóirat-szerkesztő volt. Első verseskötete Szabad-e énekelni címmel 1965-ben jelent meg. Azóta több mint tucatnyi új verses- és három válogatott kötete jelent meg. A versek mellett riportot, naplójegyzetet, mesét, szociografikus és önéletrajzi prózát is írt. Válogatott szociográfiái (A madár visszajár, Dani uraságnak) 2001-ben jelentek meg. Főbb díjai: 1969, 1980 – József Attila-díj, 1986 – Artisjus irodalmi díj, 1989 – Kortárs-díj, 1992 – Kossuth díj, 1994 – a Magyar Köztársaság tisztikeresztje.

Csendes kis budai presszó szolgál beszélgetésünk helyszínéül, ugyanis Ágh Istvánéknál éppen a kályhás az úr, nagy a felfordulás. Kicsit félénken kérdezgetek, hiszen nagy tisztelet él bennem a csendes szavú költő iránt. Válaszait alaposan átgondolja, szépen fogalmaz, minden szó a helyén van. Kezdeti megilletődöttségem lassan elmúlik, jó dolog egy ilyen bölcs emberrel beszélgetni.

– Mit jelent önnek a szülőfaluja, Iszkáz?

– Gyermekkori élményeim meghatározók maradtak egész életemre. A szavak kitöltött állapota az otthoni dolgokat idézi. Nekem az akác mindig azt a bizonyos iszkázi akácot jelenti. A bejárt vidék – a csodálatos Somló, Tapolca, Pápa, a Balaton – szépsége, a család, a falu erkölcsisége határozza meg minden pillanatomat a mai napig. Édesapám nagyon felvilágosult, nyitott szemmel járó parasztember volt. Rengeteget olvasott, kilencévesen Ady kötetet kaptam tőle ajándékba. Testvéreim mind idősebbek voltak nálam, tanult emberek, így erősen intellektuális környezetben cseperedtem föl. A falusi közösségtől is rengeteget kaptam, a kötelességtudatot, a hagyományok tiszteletét, a pozitív értékrendet, a tízparancsolat szentségét. Ezek a normák jelentették a közösség megmaradását.

– Manapság ezek az értékek kiveszőfélben vannak...

– Nem vagyok ugyan pesszimista, de a globalizmus tendenciája ugyanazt hozza, mint a kommunizmus: a parasztság, a falusi

életmód felszámolását. Ez egy visszafordíthatatlannak tűnő folyamat, ha elmennek az emberek, nincs iskola, nincs posta, nem marad semmi. Iszkáz lakossága mára egyharmada a hatvan év előttiinek. Falura nem akar senki sem visszamenni, hiszen ez sokak szemében látványos csődnek mutatkozik. Meg amúgy mire is mennének vissza? Most isszuk a régi bűnök – elsősorban a parasztság erőszakos felszámolása, városba kényszerítése – levét. Nagy az írástudók felelőssége abban, hogy a hagyományos paraszti világ utolsó pillanatait például a szociográfia eszközeivel – akárcsak Bartók és Kodály a népzene segítségével – megörökítsék. A civilizációs ártalom előbb-utóbb mindent felfal. Utcára kerültek a régi parasztbútorok, átépítették a házakat, az emberek nem vették észre, hogy mennyi érték és szépség megy tönkre körülöttük.

– Mi lehet ma a költő feladata?

– Nehéz dolog erről manapság beszélni, amikor a hazugság az igazság álarcában jelenik meg. A kultúrszenny, a médiamocok mindent elönt. Ugyanakkor hiszek abban, hogy Isten lakozik a költőben, a vers amolyan ráolvasás, varázslás, mágia. A költő nem vátesz és csodabogár, olyan szellemi terméket ad, amely – akár az évszázadokig növegető cseppkő – lassan megteremti az ideális szépséget. Feladatunk a nyelv megőrzése, művelése, csiszolása, és nem szabad hagynunk, hogy a szavak elveszítsék eredeti jelentésüket. Érdekes módon az egyszerűbb, nem kiművelt emberek jobban értik a költészetet, nem be-

folyásolják őket előítéletek. Nem szabad hagynunk, hogy leváltsák a népet, hogy kicseréljék az országot!

– Manapság min dolgozik Ágh István?

– Lassan két éve nem írtam verset, jelenleg egy esszéköteten dolgozom. Olyan költőkről szól – Balassi, Csokonai, Bessenyei, Ady –, akiknek mondandója a jelenkori világban is érvényes. Lassan írok, szerelmes viszonyom a világhoz kezd elfáradni. Az öregembert már nem izgatják annyira a napi történések.

Veér Károly

BAKONY NÉPTÁNCGYÜTTES

A Bakony Néptáncgyűttes 1998-ban a Bakonysárákányi Ifjúsági Néptáncgyűttesből és a Bakonyszombathelyi Kisbetyár Néptáncgyűttesből alakult, és Kisbéren működik. A csoport művészeti vezetője Turi György, a népművészet ifjú mestere, állandó zenekari kísérlőjük a székesfehérvári Tilinkó zenekar. A táncgyűttes fő támogatója Kisbér városa, a Bakonytér-ségi Önkormányzatok Szövetsége és települései, valamint helyi vállalkozók is segítik munkájukat. Az eredményekről, tervekről Szarvas Annamáriával, A Bakony Néptáncgyűttes Kulturális Alapítvány vezetőjével beszélgettünk.

– Hányan táncolnak a csoport keretei között?

– Egy felnőtt csoportunk van, több mint negyven táncossal, az utánpótláscsoportjaink Rédén, Vérteskethelyen, Kisbéren, Tárkányban és Etén működnek, s ezek keretében több mint kétszáz gyermekkel foglalkozunk a heti két próbán.

– Milyen céljai vannak az alapítványnak?

– 2001-ben azért hoztuk létre az alapítványt, hogy a Bakony-alján felélesszük és ápoljuk a folklór hagyományokat, működtessük a Bakony Néptáncgyűttest, népművészeti kiállításokat, néptánc- és népzenei táborokat szervezzünk, és segítsük a térség hagyományőrző csoportjait mind szakmailag, mind pedig módszertanilag. Az együttes céljának tűzte ki a bakonyi néptánc-hagyományok feltérképezését, a

ránk maradt tánc-törödékek rekonstrukcióját és színpadra vitelét.

Szeretnénk az utánpótlás csoportot is még tovább bővíteni, további falvakat bevonni.

Hagyományos bakonyszombathelyi táborunkban minden évben egy héten át elismert koreográfusok tanítanak táncot több mint 100 gyermeknek. A tánctanulás mellett itt lehetőség nyílik megismerkedni a kézművességgel, a lovasíjászattal is.

– Milyen eredményére a legbüszkébb a csapat?

– Megkaptuk 2006 októberében a „Jól minősült” címet. Ezt az országos minősítést csapatok kaphatják meg. De arra is büszkéek vagyunk, hogy évek óta járunk a környékbeli fesztiválokra, és sikeresen lépünk fel külföldön is. Szerepeltünk már Németországban, Skóciában, Lengyelországban, Hollandiában, Szlovákiában, Romániában, és most éppen Törökországba készülünk, ha támogatókat találunk utunkhoz.

A vállalkozóktól is kaptunk egy nagyon

szép elismerést, a megyei Prima Primiissima díjat csapatunk kapta. Ez – a megbecsülés mellett – azért is fontos a számunkra, mert pénzdíjjal is jár, amely alapot teremtett a minősítő versenyre és a további munkákra.

– Kik tanítanak az utánpótláscsoportokban?

– Tanáraink nagyon komoly munkát végeznek ezekben a csoportokban. Molnár Gábor (Vérteskethely, Ete), Baracs Zsoltné (Réde), Letenyi Gábor (Kisbér, Tárkány) vezetésével az utánpótláscsoportok nagyon szépen szerepelnek valamennyi versenyen, ahol elindulnak.

– Mi szerepel a csoport repertoárján?

– A negyedórától az egyórás műsorig felkészültek vagyunk. Július utolsó hétvégéjére például – mivel Kodály-emléké van – egy felvidéki műsorral készülünk. Az egyórás előadás keletől nyugatig a felvidék valamennyi szlovák és magyar táncát felöleli. Fellép ez alkalmából a Székesfehérvári Szimfonikus Zenekar, a környékbeli kórusok pedig – mintegy 500 énekessel – egy Kodály-művet fognak előadni. Mi a zárószám leszünk itt a Wass Albert Művelődési Központban.

Cseh Teréz

BOLDIZSÁR ZSOLT – FESTŐMŰVÉSZ

„A nevem Boldizsár Zsolt. 1961-ben születtem. Gyermekek és ifjúkori éveimet a Somló-hegy észak-nyugati lábánál, Somlósőzlősen töltöttem. Bár kicsi gyermekkorom óta a képzőművészeti pályára készültem, különböző okok miatt sajnos nem volt lehetőségem ez irányú tanulmányokat folytatni. Szakmunkásképzőt végeztem mint húsfeldolgozó, majd élelmiszeripari szakközépiskolában érettségiztem. Huszonegy évig a devecseri hús-üzemben dolgoztam, az utolsó években mint üzemvezető helyettes. Egy átrajzolt, átfestett ifjúkor után hat éve hagytam ott munkahelyemet, azóta a családom mellett a festészet tölti ki minden időmet. Intézményi keretek közt nem tanulhattam, ezért arra ítélttem, hogy egész életemben tanuljak. Autodidakta módon, a régi nagymesterek útmutatása alapján igyekszem képezni magamat, meghallgatva és megfog-

adva képzőművészek kritikáit, tanácsait. Hét éve a Somló fővárosában, Devecserben élek feleségemmel és három gyermekünkkel. Bár festek portrét, csendéletet, aktot, de képeim legjelentős része tájkép. Olaj technikával vászonra és farosra festek. Magánéletemben harmóniára törekszem, remélem, képeim is e harmóniát sugározzák. Kiállításaim elsősorban szűkebb hazám városában, Devecserben, Ajkán, Pápán voltak több alkalommal, de bemutattam képeimet szülőfalumban, Somlósőzlősen és több Somló környéki faluban is. Legtávolabb, 1999-ben, a Szigetszentmiklósi Városi Galéria adott otthont a képeimnek. Témaimban feltűnik a történelmi Magyarország számos tája, a nyugati határon lévő Órvidéktől, bezárólag a keleti végekig, a Gyimesi-szorosig. Festek a Bakonyban, a Szigetközben, a Tisza, a Duna és a Balaton partján. Szeretem a fényeket, a vízpartokat, a vizek csillogását. Távoli tájakat barangolok be, de legtöbb képem tárgya az a hely, ahova bármilyen messze megyek, mindig visszatérek és amely táj úgy érzem mindig visszavár, ez pedig a Somló. Szerintem ezer nap, ezer más arcát mutatja nekem. Szeretnék addig élni, amíg meg nem unom festeni a Pannon táj e gyöngyszemét. Mint autodidakta festőnek nagy tisztesség a körülöttem lévő emberek, devecseriek, somló-környékiek érdeklődése a munkáim iránt. Az utóbbi időben a médiumok, köztük a Magyar Televízió, a Klub Rádió és a Kossuth Rádió is figyelmet szentelt nekem. A helyi lapok rendszeresen tudósítanak a kiállításaimról. A Devecseri Kastélykönyvtár, ahol tavaly sikeres kiállításom volt, megtisztelt azzal a lehetőséggel, hogy minden év novemberében az új képanyagomat egy tárlat keretében bemutatja. Nagy ter-

veim nincsenek, csak élvezni szeretném minden pillanatát annak, amikor ecsetet vehetek a kezembe. Menni szeretnék kis hitvallásom után, miszerint:

„Számomra festeni annyi, mint törekedni a harmóniára, a lelki békére és ezt továbbadni az alkotás által.

Rácsodálkozni a Nap sugarára, menni a Fény után. A Fény, ami a természetnek élet, a léleknek remény, ami megfoghatatlan.

Ez a megfoghatatlan teszi számomra széppé és végtelenné az alkotás folyamatát, hisz a boldogság kék madarát sem kézben tartani, hanem nap mint nap újra keresni jó.”

BORBÉLY LAJOS – FESTŐMŰVÉSZ

Borbély Lajos festőművész, rajztanár. 1990-től 10 éven át a szakigazgatásban dolgozik, mint művelődési csoportvezető, majd osztályvezető. Emellett néhány évig még óraadó tanár a helyi gimnáziumban. A Pápai Nemzetközi Játékfesztivál egyik szülőatyja, a rendezvény fő szervezője mintegy 10 éven át. Saját szellemi terméke a város és a Somló-hegy, mint az ország legkisebb történelmi borvidékének összekapcsolása. 1997-től Pápa város felveszi a „Pápa a Somló Bor Városa” címet, és irányításával megszervezik az ugyanilyen névre hallgató borfesztivált. Emellett folyamatosan alkot, kiállításokat szervez, alkotóműhelyeket hív életre. Az éppen most nyugdíjba vonuló festővel – persze most is munka közben - Pápa legjobb kiállítóhelyén a Somogyi Galériában találkoztunk.

– **Honnan és mikor indult az Ön pályafutása?**

– 1948-ban Kemeneshőgyészen születtem. Édesanyám női szabó, vagyis alkotó ember volt. Kedvessége, nyitottsága, kommunikációs képessége egyszerűen rám ragadt. Már a kezdetektől rajoltam. A divatlapokban kézzel készült modellek voltak, én is ilyeneket rajoltam az édesanyámnak. Tizenkét éves voltam, amikor édesapám kikönyörögte A. Tóth Sándor festőművésznél, hogy befogadjon a szakiskolába. Oda ugyanis csak felnőttek jártak. Sándor bácsi sohasem rajzolt bele a munkáinkba, csak a rajzlap sarkába csinált egy skiccet, s ott magyarázta el a hiányosságokat. Később rájöttem, ez egy nagyon jó és fontos pedagógiai fogás, mert ha az ember

belerajzol az alkotó munkájába, azt többé már nem fogja sajátjának érezni.

A Képzőművészeti Főiskola grafikai szakára jelentkeztem, de nem sikerült elsőre a felvételim. Legközelebb már a rajz-földrajz szakot is megpróbáltam, s Pécsre felvettek.

Tanárként válogathattam, hová menjek dolgozni, Pápán hiányszak volt az enyém. Végül a zárda épületében működő iskolát választottam, s 21 évig tanítottam abban az épületben földrajzot, majd később már kizárólag rajzot. Ezzel párhuzamosan tíz évet a Petőfi Gimnáziumban is dolgoztam óraadóként. Rengeteg tanítványom volt, akiket szerencsére sikerült megfertőznöm a képzőművészettel. Azt szoktam mondani, hogy

a rajz „világnyelv”. Én akármerre jártam, a rajz segítségével mindig meg tudtam értetni magam.

– **Meglehetősen sok területen kellett helytállnia. Maradt ideje alkotni?**

– Ezen úgy segítettem, hogy öt éve például kitaláltam, csinálók egy művésztelepet. Ezt a képzőművész kört A. Tóth Sándor vezette egészen a haláláig. 15-20 fős alkotócsoporttal egy héten át délelőttönként emberi aktokat festettünk, délutánonként pedig kint a szabadban, a belvárosban alkottunk. Hihetetlen termékenyek tudtunk lenni, egy hét alatt akár tíz szép munka is összeállhatott. Egy másik ilyen – A. Tóth Sándor-féle – felújított ötletem a Pápai Tárlat volt, az, hogy csináljunk kollektív kiállításokat. A lényege az volt, hogy az adott évben készült friss alkotásokat vigyük zsűri elé.

Önálló kiállításaim csak ötvenéves koromtól vannak. Persze addig is kiállítottam, de az az igazság, hogy a barátaim gyakorlatilag széthordták a műveimet. Ha megtetszett nekik valamelyik, egyszerűen elajándékoztam. Aztán a jubileumi kiállításomhoz már úgy kellett visszakönyörögnöm közülük néhányat. Azóta nagyon ügyelek arra, hogy mindig legyen kiállítási anyagom, 40-50 kép, lehetőleg friss munkákból.

Nyugdíjasként pedig – ha lehet – szeretnék még többet tenni ezen a téren, s szeretnék tágabb teret biztosítani az amatőr alkotóknak is. Ez ugyan nem az a szint, amit a képzett művészek tudnak produkálni, ám nagyon fontosnak tartom, hogy az értelmes szabadidő eltöltésére létrejött civil szerveződések jobban megbecsüljék, segítsük.

Cseh Teréz

CLARA VOCE – VEGYESKÓRUS

A Polgárdi Vegyeskar Egyesület három szekcióval működik. A Clara Voce (Tiszta hangzás – spanyol kifejezés) Vegyeskar mellett egy kisebb csoportban gospeleket és spirituálékat énekelnek, illetve egy operett projekttel járják az országot. A kórus karnagyával, Gabrieli – Kiss József opreaénekessel beszélgetünk.

– **Meséljen a kórus történetéről!**

– A Polgárdi Vegyeskar az 1950-es években alakult, utódaként az előtte sikeresen működő Polgárdi Férfikari Dalárdának. Az 1970-es években adta első minősítő hangversenyét, ahol ezüst fokozatot ért el. Azóta számos kórusverseny, fesztivál,

a mai napig rendszeres résztvevője a kóruséletnek. Jómagam karnagyaként 1993 óta tevékenykedem előbb édesapám, Kiss József, majd halála után feleségem, Kissné Révfalvi Andrea társaságában.

– **Milyen elismerésekben részesültek az évek folyamán?**

– Az említett minősítések mellett 2000. március 15-én a Fejér Megyei Önkormányzat a fiatalok előtt tett példamutató munkásságáért Vörösmarty díjjal, Polgárdi Város Képviselőtestülete pedig a megtisztelő Pro Urbe (a városért) kitüntetéssel ismerte el a kórus tevékenységét. A legnagyobb szakmai elismerést

2000. decemberében Budapesten értük el, amikor a Kodály Zoltán II. Magyar Kórusversenyen, a Vigadóban, a vegyeskarok kategóriában – teljesen ismeretlenül – a negyedik helyen végeztünk, megelőzve egy csomó nagy múltú kórust is. Ennek folyamánként meghívtak bennünket a Bartók Kórusfesztiválra is, ahová, sajnos nem tudtunk elmenni. Nejem németországi karnagyi ösztöndíjat kapott jutalmul. Meg kell még említeni a Nyugat Kapujában című országos, milleniumi versenysorozatot is, ahol a szolnoki döntőben a kórus kategóriában másodikak lettünk.

– **Rendezvényeik országszerte ismertek.**

– 2004-ben rendeztük meg először a saját szervezésű kórusfesztivált, ahol öt társaság mintegy két és fél óras hangversenyt adott. Polgármesterünk ötletére 2005-től már több napos művészeti fesztivállá terjesztet-

tük ki a rendezvényt, amely a Seuso nevet kapta. Érdekesség, hogy a legendás kincset a polgármester úr pincéjénél találták egykoron. Közreműködtünk 2001-ben az Ütő Endre rendezésében, a nádasszék Nádassdy kastély színpadán bemutatott Kodály: Hány János című daljátékában, amelynek sajnos nem lett folytatása, mert a következő évben megszüntették a kastélyprogramok finanszírozását. Megjelent egy cd-nk is, The Blue Bird címmel, és gőzerővel készülünk az idei Seuso-ra, amely egyben Polgárdi várossá avatása tíz éves évfordulójának megünneplése is. Augusztus 8-a és 12-e között rendezzük, és a programban szerepel Miklósa Erika főszereplésével, Ütő Endre rendezésében a Denevér című operett, valamint a törökbalinti kamarakórusral közösen előadjuk Kodály Psalmus Hungaricus-át, melyben én éneklek majd a szót.

veér

köztük a kapuvári, celldömölki, siófoki, siklói, kaposvári, sárbogárdi vegyeskar találkozó, Bárdos Lajos, Kodály Zoltán, Bartók Béla emlékére rendezett kórusversenyek rendszeres vendége. Az 1980-as években, elnyerte az Aranykoszorú Diplomával megtisztelő minősítést. Az 1998 júniusában rendezett minősítő hangversenyén a KÓTA (Magyar Kórusok és Zenekarok Szövetsége) szakmai zsűrije a megyében is ritka Hangversenykórus minősítést adományozta a vegyeskarunknak. 2000 ősze óta bejegyzett egyesületi formában működünk, színesebbé téve, nem csak városunk, de a régió ünnepeit, életét is.

– **Kikből áll a kórus?**

– Ma átlagban harmincötön vagyunk, tagjaink főként Polgárdi fiataljai, főiskolásai, de többen jöttek a környező településekről is. Külön örömdetes és tiszteletérdemlő, hogy a régi, hatvanas évekbeli kórus több tagja

CSABAI TIBOR – GRAFIKUS

Talán némi magyarázatra szorul, hogy a többi írásunk egy művész-egy város koncepcióját miért bontjuk most meg. Csabai Tibornak azért jutott két település, mert bár 1989 óta magyarpolányi, erős szálak fűzik Ajkához.

A nyolcvanas években az ajkai Városi Művelődési Központban dolgozott, '82 óta vezeti a város grafikai műhelyét. A társaság – később egyesület – célja, hogy a tanításon túl tagjai önálló művészként is fejlődhessenek, és életben tartsanak 500 éves hagyománnyal rendelkező grafikai technikákat, szemben a szitázással és a digitális megoldásokkal. Az elmúlt 25 évnyi folyamatos működés annak is köszönhető, hogy a társaság maga pécsi tanárképzős; baráti szálak fűzik őket össze.

Grafikusunk életében a váltás és a költözés Magyarpolányba két igény szerencsés találkozásának köszönhető – a falu akkori vezetése jóelőre látta, hogy a demográfiai trend veszélyezteti a kistelepülések iskoláit, nem lesz költségvetési forrás finanszírozni ezeket az intézményeket bizonyos létszám alatt. Valamit tehát tenni kell a fennmaradásért. Például művészeti oktatást bevezetni.

Ekkor jött Csabai Tibor a képbe, akinek régi vágya volt – akár magán, vagy alapítványi formában – művészeti iskolát létrehozni. Azt, hogy a megfelelő embert találták meg a feladatra, nem bizonyítja más, mint az, hogy az első tanév 67 diákjához képest mára 618 gyermek kezd itt a tanulmányait, a környező iskolák – ahol előtte egy rajszakkör indítása sem volt lehetséges – felfigyeltek a polányiakra; ma fél Veszprém megyében kihelyezett tagozatok keretében tanítják a gyermekeket képzőművészetben túl táncra és színjátszásra is.

Akik ismerik Tibort, bizonyára várják, mikor kerül szóba a Polányi Passióban végzett munkája... Sajnos várniuk kell egy következő lapszámra, mert bár a beszélgetésünk nagy része erről szólt, most mégiscsak a művész bemutatása lenne a feladat. Nem könnyű, nem szeret magáról beszélni. Katalógust ad, amelyben barátai vallanak munkáiról. Fábíán László grafikusművész, akit Tibor barátjának hív, azt mondja: „... A nyomatok Csabai Tibor életéről szólnak, a feszültségekről, az örömeiről, az újrakezdett életéről, a soha meg nem

nyert csatákról, a hiábavaló győzelmekről, a nyomatra csöppenő izzadságcseppekről, ritkuló hajunkról, szaporodó bajainkról – kegyetlen tárgyilagossággal szembesítve bennünket a ténnyel, hogy bármikor bármi megtörténhet. ... Nyomot hagyni esküdött fel, nyomot – nyomatot sorjáz élénk, hogy éreztesse velünk a mozdulat egyszeri és megismételhetetlen pillanatait, a gesztusok atavisztikus erejét, a lendület ívébe zárt életünk felszikrázását és elhamvadását. Képekben láttatva hol tétova, hol bátoran látszó öleléseinket, a fegyvert rántó kar árnyékának fenyegetését, az úton átszökölő kóbor kutya menekülését, a vaslemezre gyantaport szóró kéz mozdulatát, a boszorkány seprűjének nyomát – amint elsuhan a beáztatott papír felett. Savval vasba marva őrződtek meg-e gesztusok, versengve konok elszántsággal a szeizmikus erőkkkel, a változó idővel, a változó terekkel, a hivalkodóan változó címlapokkal. ...”

Németh Gyula grafikusművész így vall: „... Csabai Tibor műveiben rendkívül óvatos egyensúlyozás szemtanúi lehetünk. A súlyos formák, amelyek művészetének évek óta főszereplői, az utóbbi időben mind légiessé válnak, anélkül, hogy közben veszítenének súlyukból. A mélység vonzerejét igyekszik Csabai ellensúlyozni, úgy, hogy közben mindvégig szem előtt tartja e mélységet, s nézőiben is tudatosítja, miféle mélységek lappangnak benne. ... Az ilyen összhangot nevezik kegyelmi állapotnak. Az ember nem kiérdemli a kegyelmet, nem rászolgál, hanem részesül

belőle, sokszor úgy, hogy nem is sejtji, csak utólag jön rá.”

S hogy mit mond Tibor saját művészetéről? Hogy a felesége szerint nehéz élni a grafikaival. Hogy az emberek hajlamosak beskatulyázni, filozofikussága miatt. Pedig „inkább az emberről szól ez az egész történet, benne magamról, hogy mit élek meg. Nem az a fontos, hogy divatos legyen, és menjen a nappaliban lévő zöld ülőgarnitúrához.”

Vitkóczy Éva

CSINCSI FERENC – KARNAGY

1935 tavaszán a balatonfüredi tűzoltók és előjáróik elhatározták, hogy a társadalmi ünnepek, rendezvények színvonalának emelése érdekében fúvóegyüttest hoznak létre. A közsgében zenét kedvelő fiatalok nagy szorgalommal és szeretettel kezdtek a hangszeres tanuláshoz a kisebb-nagyobb nehézségek árán beszerzett, s nem minden esetben kifogástalan hangszereken. A megalakult zenekar első fellépése 1936. március 15-én, nemzeti ünnepünkön volt....1938-ban már a híres füredi Annabálon játszott az együttes.... – olvashatjuk Balatonfüred Város Koncert Fúvózenekarának honlapján. Vezetőjükkal, Csincsi Ferencel pályájáról, a zenekar sikereiről beszélgettünk.

– **Miért lesz valaki éppen fúvós?**

– Mert Ajkán születtem, s mivel ez egy bányászváros, az ünnepeken a Bányász Zenekar – szép egyenruhában – mindig előttünk játszott. Ez volt körülbelül négy-évesen az első indíttatás. Aztán hétéves koromtól már zeneiskolába kezdtem járni, nyolc-kilenc évesen pedig elkezdtem a hangszeres tanulást. Rézfúvósokkal kezdtem, előbb trombitán, majd harsonán tanultam, s ahogyan nőttem, nőttek a hangszerek is, végül a szombathelyi zeneművészeti szakközépiskolában már mint tubás végeztem. Az érettségi után még egy évet ráhúztam, így a zenész szakképesítést is megkaptam.

Tizennyolc évesen Úrkútra kerültem a mangán ércbánya fúvózenekarába, mint zenekarvezető. Bizony eltelt három hónap, mire befogadtak. Beültem közéjük

fújni. Addig hiába mondtam én bármit, egyszerűen nem fogadták el, hiszen már 40-50 éve játszottak. Végül tíz évig ott maradtam köztük. Persze közben ka-

tonának is elvittek, Tatára kerültem, ahol sokat játszottunk a helyőrségi zenekarban. A zenének köszönhetően ez idő alatt Oroszlányon is gyakran megfordultam. Ott sok jó embert volt szerencsém megismerni, 1984-ben még vezényelni is visszahívtak.

– **De hogyan vezetett az út Balatonfüredre a zenekarvezetői poszthoz?**

– Mielőtt bevitték katonának, én már Ajkán ta-nítottam, sőt 1987-től ezzel párhuzamosan főiskolára is jártam, s emellett kezdtem átjárni Füredre. Horváth Ernő meghívott a zenekarába. Épp Franciaországba készültek, s velük tarthattam. Itt ismertem meg a feleségemet, aki a zenekarban játszott. 1989-ben megnősültem, letelepedtem Balatonfüreden, s tanítani kezdtem. 1992-ben történt egy igazgató-váltás, ekkor én igazgató-helyettes

lettem. 1994-ben az akkori főkarnagy úr lemondott a vezetésről, és a zenekar engem választott meg vezetőjének, a hivatal pedig támogatta mindezt.

– **Milyen eredményeket ért el az elmúlt években?**

– Az eredményeim a zenekarhoz és a diákjaimhoz kötődnek. Ez egy igazi csapatmunka! Meg kell találni a közös hangot a gyerekekkel. Minden gyermekben ott a tehetség, arra kell csak vigyázni, hogy ne rontsuk el, illetve a vadhajításokat lenyessé-
gessük. Ehhez azonban a szülők partnersége is elengedhetetlen, egyedül én sem tudom kihozni belőlük a maximumot.

– **Mire a legbüszkébb az életében?**

– Zenekarvezetőként arra, hogy sikerült megtartanunk a növendéklétszámot, és, hogy senkit sem kellett a munkatársaim közül elküldenem. A város elismeri a munkánkat.

Saját életemben pedig – mint szülő – talán annak örülök a legjobban, hogy a gyermekeim is zenészek lesznek. Egyszerűen másolód-nak a dolgok. Ez ugyanis egy életforma. Körülbelül olyan ez, mintha valaki sportol-na. Sokat kell gyakorolni, rengeteget utaz-ni, korán kelni és sok-sok barátság köttetik ezeken az utakon. Ráadásul van egy közös nyelvünk, a zene. A kotta ugyanis jobb, mint az eszperantó!

Cseh Teréz

CSOÓRI SÁNDOR – ÍRÓ, KÖLTŐ

A Fejér megyei Zámolyon született 1930-ban. Költő, esszéíró, a XX. századvégi magyar politikai gondolkodás markáns képviselője. 1987-ben a lakitelki találkozó egyik szervezője, a Magyar Demokrata Fórum alapító majd elnökségi tagja. 1988-tól 1992-ig az első ellenzéki nyilvános lapként indult Hitel című folyóirat szerkesztő bizottságának elnöke, 1992-től főszerkesztője. A rendszerváltó értelmiség egyik vezéralakja, a Magyarok Világszövetségének elnöke (1991-2000). Esszéköteteiben gyakran emlékezik szülőfalujára, szellemi épülésének állomásaira.

ZÁMOLY

– Az idei nyár megint a régi nyarak tűndöklésére emlékeztet. Kitartóan, s keményen süt a nap, mézessedik a szőlő, s a Vértes fedetlen mészkőcsontjai fehéren vakítanak... Az ilyen nyarakon voltam én boldog suhanc odahaza, Zámolyon. Csavargó, természeti lény, ősemlék az erdőben, a réteken, a réti folyókban... Halásznak, vadásznak, erdőjáró felnőttnek inkább elképzeltem magamat, mint parasztnak... Húzódtam is mindenféle mezei munkától, amennyire a tehetségemből tellett. Pirongatott is anyám, finnyasságom miatt, amiről álmában sem tudta, honnan örökölt. Zámolyon ekkortájt egyetlen érettségizett diák volt mindössze: Csanádi Imre. Szép, komoly, sőt a talányosságig komor fiúember, akiről anyám nem akármilyen mintát vehetett. De mert vett, bele is szomorodott. Fölmérte, hogy csak a tandíj, a lakás, a könyvek mibe kerülhettek Csanádiéknak... Nem, nem: mi a kiadásoknak talán még a felét sem tudnánk előteremteni. Mert ha odaadnának is gimnáziumba, minden szükségesből a legjobbat vennének nekem, ne nézzen senki rám sajnálkozva, a parasztkölkre! (Készülődés a számadásra – 1987)

TEHETSÉGMENTŐ ALAP

– 1942 nyarán Tóth Gyula rektorunk felolvasott tíz nevet, hogy ezek a tanulók órák után maradjanak bent az iskolában... Elmagyarázta, hogy egy szűrővizsgára jelöltek ki bennünket. Amolyan tesztlapokat kellett kitölteni. A falusi tehetségmentő mozgalmat Szabó Dezsőék, Mórincz Zsig-

mondék gondolataiból leszűrve indították el Erdeiek, Németh Lászlóék, Illyésék. Mi volt a cél? Az, hogy a parasztságnak is legyen értelmiségi rétege, a saját soraiából. Ekkor már visszatért Észak-Erdély, Felvidék, Délvidék, és összesen hatszáz gyermeket kezdtek el ingyenesen taníttatni... Néhány hét múlva engem hívtak egy újabb vizsgára a Pápai Református Gimnáziumba... Talán a második napja fogattak nyárson a vizsgázatóim, amikor A. Tóth Sándor, aki az egyik vizsgabiztosom volt... odament anyámhoz, és azt mondta neki: Csoóri néni, a maga fia egy matematikai zseni! Szegény anyám azt se tudta, hogy az micsoda. Ezt a két szót Zámolyon nem használták. (Tizenhét kő a parton – 2007)

PÁPA

– Szeptemberben már a Pápai Református Gimnázium első osztályos tanulója voltam... Első versem – akár a többi verselgető diákét – a szerelem hasogató tükrös ekéje fordította ki a földből. De ezek a versek, kivétel nélkül, közelebb álltak az emlékkönyv-sóhajokhoz, mint a költészethez. A szerelemmel együtt el is mosta őket a zápor... Emlékszem egy különös napra. Kavarogva esik a hó. Ott ácsorgok a pápai Fő téren, s forog velem a tér... Szeretném mondatokba sűríteni az élményt... Körhinta-ég – ez jut eszembe mindössze. Mondatok helyett egyetlen kép. És erről a képről máris a zámolyi búcsúra gondolok. (Nomád napló – 1978)

MÁRCIUSI LEVÉL

– Mit tudunk hazánk megmentésére kiverítkezni magunkból? Csak olyasmit, ami nekünk van. Bátorságot, konok hajthatatlanságot, félresöpörhetetlen érveket. Ehhez azonban lenne egy a Prágai Chartá-sokra emlékeztető értelmiségi csapat, amely Németh László gondolatát követi szigorúan: „A szellem: rendező nyugtalanság. A szellem nem tud beletörödni az elszórt tények halmazába, ő az összefüggéseket keresi”. A létrehozandó, autonóm személyiségekből álló testületnek úgy kellene majd működnie, mint egy – jelképesen szólva – szellemi és morális felsőház, amelyben rangot az erkölcs, az értelem, a rokonszenv, a nemzeti érdek együttes védelme ad... Jelmondatunk szerény, de irányt mutató: Egy nemzet boldogsága inkább függ az emberek jellemétől, mint a kormányzás formájától! (Márciusi levél – 2007)

Összeállította: Veér Károly

DR. NÉMETH NORBERT – ZENESZERZŐ

Ercsi

Budapesten született 1975-ben, Ercsiben nőtt fel. Kutató orvos (M.D., Ph.D.), zeneszerző. Jelenleg egyetemi adjunktusként és tanszékvezető-helyettesként dolgozik a Debreceni Egyetem Orvos- és Egészségtudományi Centrum egyik oktató-kutató tanszékén, az egyetem Pro Universitate Juventutis díjasa. Tudományos eredményekkel több díjat nyert, közel 100 tudományos publikáció szerzője, illetve társszerzője. Több hazai és nemzetközi tudományos társaság választotta vezetőségi, elnökségi tagjai közé. Két nemzetközi tudományos szakfolyóirat bíráló illetve szerkesztő bizottsági tagja. Zeneszerzőként emellett tagja a Magyar Egyházzenei Társaságnak, a Nemzetközi Kodály Társaságnak, az ARTISJUS Komolyzeneszerzői Osztálynak, a Con Spirito Zeneművészeti közhasznú Egyesület elnök helyettese.

– **Hogyan került kapcsolatba a zenével, mióta komponál?**

– Komponálással 12 éves korom óta foglalkozom. Kompozícióim között szerepelnek zongora- és orgonadarabok, szólóhangszeres, kamara- és szimfonikus zenekari, valamint kórusművek, requiem, mise és operák. Zeneszerzői munkámat egy operaélmény-sorozat révén belső készítés indította el. A zenei tanulmányokat Ercsiben, a zeneiskolában kezdtem. A középiskolai és egyetemi éveim alatt a zeneszerzés elméleti hátterével nagyrészt autodidakta módon foglalkoztam. Több száz partitúra tanulmányozása, összhangzattan-, ellenpont-, hangszerelés ismeretek, zenetörténet, zeneesztétika, stílustanulmányok jelentették a zenével való mélyebb szintű foglalkozást ez időben. Természetesen, mindez magántanár nélkül nehéz lett volna.

– **Milyen kapcsolat fűzi szülővárosához, Ercsihez?**

– Ercsi városban és a városért való tevékenységem személyes megközelítésű, belülről fakadó készítés és elkötelezettség, a 2001-ben megítéltettségként részemre adományozott Közművelődési Díj addig és azóta is erre kötelez. Hiszem, hogy Ercsi város kulturális hagyományai, gyökerei és lehetőségei egyedülálló alapot biztosíthatnak a városnak egy egyéni és jelentősebb kulturális arculat kialakítására. A város önkormányzatával közösen létrehoztuk az Ercsi Zenei Fesztivál nyári hangversenysorozatát 2005-ben

és 2006-ban. Anyagi nehézségek miatt 2007-ben nem kerül megrendezésre, de reméljük, hogy 2008-tól ismét folytatódik. Sajnos, kevés időt tartózkodok Ercsiben de gondolatban és szívemben többet vagyok Ercsiben, mint ahogy a valóságban meg tudom tenni.

– **Hogy született az Ercsi nyitány?**

– 2000-ben, Ercsi várossá válásának alkalmából Bátki József polgármester Úr kért fel arra, hogy egy zenekari nyitányt írjak annak a településnek, ahol gyermekéveimet töltöttem, ahol felnőttem. A zenemű címe Ercsi üzenete. Dallamaiban, hangulatában őrzi és összefogja a történelmi gyökereket, az ott élő nemzetiségeket, a csodálatos geográfiai fekvést, a Duna partot. Nagy öröömre a darabot CD-re is rögzítették, a felvételen magam vezényeltem a professzionális művészekből álló zenekart.

– **Hogyan egyeztethető össze a kutató orvosi hivatás a zeneszerzéssel?**

– A zenei oldal gyermekkorom óta elválaszthatatlan része az életemnek. A zeneszerzés nem jelent olyan időbeni elfoglaltságot, hogy akadályozná az orvosi munkámat, hiszen a nyári periódusok nagyrészt szabadok, professzoraim őszintén támogatják mindkét oldalamat. Egyetemi oktatói-kutatói és zeneszerzői eredményeimet mind az orvosi, mind a zenei pályán nagyszerű munkatársak, patrónusok, segítők, jóakarók és főleg

a támogató családi háttér nélkül nem érhettem volna el.

– **Jelenleg min dolgozik, mik a tervei?**

– Egy új szimfonikus költeményt írok és hosszabb távú munkaként egy új operán dolgozom. Zeneműveimmel kapcsolatban több hazai és külföldi bemutatóról tárgyalok. Előrehaladott megbeszélések folynak a Hazug románc című három felvonásos operám magyar nyelvű hazai ősbemutatójáról, valamint az olasz nyelvű premierjéről Pekingben. Az elmúlt esztendő(k)ben végigjárt támogatáskereső látogatások, megbeszélések, kiküldött-átadott promóciós anyagok, benyújtott pályázatok tapasztalatai alapján az opera ősbemutató megvalósulásának nehézségét a hiányzó anyagi források jelentik. Mind a hazai, mind a pekingi bemutatóhoz hozzávetőlegesen 4 millió forint hiányzik, amit nekem kellene előteremtenem, de szponzorok nélkül sajnos erre nem vagyok képes.

ÉNEKES ISTVÁN – TÁNCOS, KOREOGRÁFUS

Ózdon született 1959-ben. Tanítóképző főiskolán és a Pécsi Janus Pannonius Tudományegyetemen végzett, de párhuzamosan amatőr együttesekben is táncolt. Ezután a Honvéd Művészegyüttes és az Állami Népi Együttes következett. Koreográfusi munkásságát 1985-ben a dunaújvárosi Vasas Táncegyüttesben folytatta. 1988-tól 1993-ig a Közép-Európa Táncszínház alapítója, művészeti vezetője. 2007. június elsejétől a dunaújvárosi Táncszínház művészeti vezetője.

– **Hogy került kapcsolatba a tánc-
cal?**

– Egerben nevelkedtem, gimnazistaként tagja voltam az iskola művészeti csoportjainak, színjátszással, táncsal, pantomimmal foglalkoztam. A tánc miatt kerültem Budapestre, a „nagy” Bartók együttesbe. Az az időszak volt a táncmozgásmozgalmi aranykora, az együttes pedig a mozgalmi kellős közepe. Muzsikásék, Sebőék húzták a talpalávalót, így értelemszerűen

rokat, koreográfiákat, amelyek olyan jó sikerültek, hogy például az akkori Markó Iván féle, legendás Győri Balett társulata rendszeresen, különbuszokkal utazott Dunaújvárosba az előadásainkra.

– **A Közép-európai Tánc-
színház?**

– 88-ban hoztuk létre, alkalmi csapatnak indult a Vasasok, a Honvédek, az Operaházak és az Állami Népi Együttes tagjaiból. A Corvin téren, Budapesten volt a székhelyünk, később átvettük a Népszínház Táncegyüttesét is. Érdekes, kísérleti évek voltak ezek, mindeközben még vezettem egy amatőr együttest is Egerben. A kilencvenes évek elején színházi koreográfiákat csináltam, olyan rendezőkkel dolgoztam együtt, mint Ruszt József, Andrzej Wajda, Iglódi István, vagy Vidnyánszky Attila.

– **Ma ismét Dunaújvárosban dolgozik.**

– 2005. január elsejétől, pályázat útján kerültünk Szögi Csabával a Táncszínház élére. Eddig ő volt a művészeti vezető, én pedig a művészeti projektvezető, most gyakorlatilag cseréltünk, Csaba elsősorban a Közép-európai Táncszínházra összpontosít. Én most teljes időmben Dunaújvárosban dolgozom.

– **Milyen tervekkel vágott neki az évadnak?**

– Úgy vélem, közönségbarátabb produkciók kellene, manapság nem rejtvényeket kell feladni, vagy kioktatni a közönséget. Az alternatív táncművészet, a befelé fordulás, most úgy érzem, nem járható út. Inkább eladható, igényes dolgokat kell csinálni, amelyek örömet okoznak, derűt, humort sugároznak. Szeretném, ha a szín-

padi tánc beízesülne a színházba. Ennek jegyében most éppen közös produkcióra készülünk a prózai szekcióval, Goldoni Csetepatéjába – amit én rendezek – itt ott belecsúszik egy kis koreográfia is. Széles skálán mozognak a tervek. Repertoáron tartjuk a nagysikerű Ritmuskomédiát, sőt össze elkészülünk a folytatással is. Szintén marad a Kisgömböc, és a kísérleti táncot kedvelőknek a kevésbé populáris Szilánkok című előadást kínáljuk, amelyet Katona Gábor vendégkoreográfus állít színpadra.

Veér Károly

a néptánc felé fordult az érdeklődésem. Profiként szerződtem a Honvéd Művészegyüttesbe, ahol sokoldalú képzésen estem át (folklór, balett, stb.). Aztán az Állami Népiegyüttesben kezdtem el saját koreográfiákat készíteni.

– **A nyolcvanas évek közepén Duna-
újváros következett.**

– Szögi Csaba barátommal és „tettes-társammal”, egy táncszínházi kísérletbe kezdtünk a városban, amelyhez kiváló partnerekre, remek táncosokra leltünk az akkori Vasas együttes tagjaiban. A néptáncoshoz kötődve készítettünk műso-

– **Miért készült el az első citera?**

– Még egyetemista koromban egyik évfolyamtársam citerázott, és nagyon megtetszett ez a hangszer. Szerettem volna megtanulni én is, de nem volt hangszerem. Ahogy néztem, nem tűnt túl bonyolultnak, én meg gyerekkoromban sokat fúrtam-faragtam, úgyhogy nekiláttam, megpróbáltam készíteni magamnak is egyet. A

összejöveleteket, alkotótáborokat szerveztünk, sokat tanultunk egymástól és a meghívott vendégektől. Később megalakítottuk az országos szintű Népművészeti Egyesületet ami máma a Népművészeti Egyesületek Szövetségéeként az ország népművészeti egyesületeit fogja össze. Közben kapcsolatba kerültem a Konzumexszel, aki vállalta, hogy a Frankfurti Nemzetközi Hangszerkiállításán a hegedűk és egyebek mellett népi hangszereket is kiállít, köztük az én citerámat is. Ekkoriban szűnt meg Szegeden a gyári citerák gyártása, és megkerestek a hangszer és játék kereskedelemmel foglalkozó állami nagyvállalattól, hogy vásárolnák a hangszereimet. Én Gödöllőn dolgoztam, mint agrármérnök. Otthagytam a munkahelyemet, és elkezdtem citerákat készíteni főfoglalkozásban. Két- három évig nem volt gond, hogyan adom el a hangszereket – egészen a magánosításokig, amikor úgy próbálták megoldani az anyagi gondokat, hogy olyan áron adták a citerát, amit a citera iránt érdeklődő-többsnyire szegényebb réteg- és iskolák, intézmények már nem bírtak megfizetni, így a vásárlók elkezdtek közvetlenül hozzám jönni. Azóta népi iparművészként, szabad szellemi tevékenységet folytatok.

GÁTS TIBOR – NÉPI IPARMŰVÉSZ

Kaposváron született 1949-ben. Népi hangszereket 1973 óta készít, elsősorban különféle citerákat, valamint ütőgardont. Hangszereivel évek óta sikeresen szerepel hazai és külföldi kiállításokon, melyeken számos díjat kapott.

A Népművészet Ifjú Mestere címet 1976-ban, a Népi Iparművész címet 1979-ben a NÉPMŰVÉSZET MESTERE kitüntető címet pedig 1993-ban nyerte el.

A Masterségek Ünnepén, Budapesten 1997-ben az Év Mesterének választották.

– A kulturális különkiadás kapcsán, amelyet kezében tart kedves olvasó, alkalmam nyílt olyan emberekkel beszélgetni, akik a saját területükön művészeti értéket alkotnak.

A legszembetűnőbb párhuzam az volt a költők, festők, fafaragók, fotósok közt, hogy legtöbbüknek nem megélhetés a saját művészete, hanem munka után, mintegy másodállásban festenek, költenek, faragnak és fotóznak. Ezért örültem annak olyan nagyon, hogy Gáts Tibor citerakészítő, népi iparművész, a népművészet mestere így kezdi beszélgetésünket:

– Elsősorban citerákat készítek, ebből élek; emellett még ütőgardont és tamburát is, bár ezekből jóval kevesebbet. A citerámat hivatásos és amatőr zenészek, népdalkörök, citeraegyüttesek, zeneiskolák vásárolják – például a székesfehérvári konzervatóriumban is az én citeráimon játszanak. Az országban elég sok művészeti alapiskolában is játszanak hangszereimen, akiknek mostanában nem könnyű az anyagi helyzetük, hiszen egyre kevesebb állami támogatást kapnak, aminek következtében megszűntetik nagyrészüket.

citera egyébként egy olyan hangszer, amit régen mindenki maga készített, vagy a faluban egy-két ügyesebb ember látta el a helybelieket.

Mindjárt az első darab is elég jól sikerült, a játék azonban nem ment olyan könnyen. Így kedvet kaptam, hogy készítsék egy még jobb citerát, és szépen lassan belekeveredtem a dologba.

Meghallottam, hogy pályázni lehet a Népművészet Ifjú Mestere címre. Az első négy-öt citerámat adtam be és meg is nyertem a díjat. Ettől kezdve alakultak ki ismeretségek, kapcsolatok a népművész társadalommal, tagja lettem a Fiatalok Népművészeti Stúdiójának, ahol

– **Mire kell figyelni a citerakészítésnél?**

– Fontos az anyag gondos megválasztása, a szerkesztés archaizmusa és pontossága, a formai szépség, és a műgonddal megoldott kivitelezés. A citeránál nincsenek olyan megkötések, mint a hegedűnél, alkotóiknak szárnyalhat a fantáziájuk. Tájégségként lehetnek eltérések, a Dunántúlon a hasas citerákat kedvelték, az Alföldön inkább kisebb, egyenes oldalú citerákat készítettek. Attól lehet jó egy hangszer, ha az arányai helyesek, és nem csak a készítő stílusát hordozza magán, hanem megfelel a felhasználó igényeinek is.

Vitkóczy Éva

HOFFER ILDIKÓ – KERAMIKUS

Hoffer Ildikó Zirc ismert és elismert művésze. A csodálatos zirci arborétum tőszomszédságában él és alkot. Műhelyét, alkotását áthatja a gyermeki tisztaság, a derű és a szeretet. Ildikót szeretik, és ő viszonzásul agyagfiguráiba gyúrva sugározza vissza felénk ezt a szeretetet.

– **Honnan ez a gyermeki báj?**

– Nagyon boldog, szeretetteljes családban születtem és nőttem fel. Anyukám otthon tudott maradni velem, így mindenre jutott idő. Megtanulhattam a varrást, a kötést, s ezek alapozták meg későbbi kézműves szakmámat.

Valójában ez a szakma nem is az én választásom, én az egészségügy mellett tettem le a voksot. Az élet úgy hozta, hogy a proszektúrára kerültem. A sok halálközeli élmény azonban olyan fiatalon feldolgozhatatlan volt a számomra. A kollégáim is jóval idősebbek voltak nálam, így sehogy sem találtam ott a helyem, gyakran sírva jöttem haza a munkából. Aztán a szüleim megelégtették a dolgot, és úgy döntöttek, hogy most ők választanak nekem egy szakmát. Csodálatos szüleim vannak. Nagyon sok mindent átgondoltunk együtt, s végül a kerámiánál kötöttünk ki. A nagyszülők, szegények, meg voltak rökönyödvé. Orvosnak tanul, aztán fazekas lesz?

Felkerültem Pestre, a főiskola gyakorló oktatására jártam. Bekerültem a főiskolások közé, de úgy, hogy nem kellett más tárggyal bíbelődnöm, vizsgáznom. Emellett neves Munkácsy-díjas művészekhez jártan dolgozni, így végül megtanultam a szakma minden csínját-bínját. Amikor hazajöttem, édesapám kész műhellyel várt, s így azonnal elkezdhettem dolgozni.

Eleinte a szokásos dolgokat, kancsókat, plaketteket csináltam – mindent, amire igény mutatkozott. Veszeli Lajos újságíró akkoriban azzal támogatta a fiatal művészeket, hogy nagyon szép újságcikkeket készített róluk. Nekem is sokat jelentettek ezek az írások. Ő mondta egyszer, hogy hagyjam a csudába ezeket a „köcsögöket”, ne üzemet csináljak, hanem találjam meg az én egyedi stílusomat. Hallgattam rá.

Ugyan egy jól menő vállalkozást adtam fel mindezért, de végre elindultam a saját utamon, kitaláltam magam.

– **Hamar jöttek a pozitív visszajelzések?**

– Szerencsém volt, mert gyorsan elfogadtak itt a városban, de mondhatom, hogy a megyében is. Azt szokták mondani, hogy saját hazájában senki sem lehet próféta. De lehet! Legalábbis én nagyon sok szeretetet kapok. Nagyon jó a kapcsolatom a várossal, s talán úgy is fogalmazhatok, hogy ez a megye eltart engem. A veszprémiek is remek emberek, s Balatonkenesével is ragyogó kapcsolatom van.

– **A figuráid egészen egyediek, de ha mégis hasonlítani szeretnénk, akkor biztos, hogy többeknek Kovács Margit munkái jutnának eszükbe. Van valami összefüggés?**

– Szentendrén, amikor a gyakorlóműhelyben tanultam Kovács Margit közelében éltam. Apukám munkatársa a barátnője volt. Úgy ötven-hatvan Kovács Margit szobor között éltam. Ezek természetesen mind hatottak rám.

– **Honnan veszed az ötleteket a figuráidhoz?**

– A családom, a két lányom gyakorlatilag kimeríthetetlen források, ők folyamatosan témát adnak nekem. Az „agrár-kapcsolat” a paraszti nagyszülőktől származik, a föld, a természet szeretete innen ered. Vonzódom a népművészeti hagyományokhoz, gyakran mondják, hogy a figuráim magyarosak.

– **Az eddigi munkáidért többféle ismerésben részesültél már. Mégis**

melyik ezek közül számodra a legkedvesebb?

– Több különdíj mellett 2006-ban megkaptam a Bojtor Károly emlékdíjat. Ő egy nagyszerű festőművész, aki éveket töltött Veszprémben, az Állatkert előtti művészlakásban, s én erre a díjamba vagyok a legbüszkébb.

Cseh Teréz

KATÓ BALÁZS – KERAMIKUS ÉS KATÓNÉ SZÁNTÓ MÁRTA – KERAMIKUS, SELYEMFESTŐ

A Balaton keleti kapujánál, Enyingen, a 6-os úton haladó el sem tudja tévesztetni a „Cserepes Csűr megállót”, hiszen Katóné Szántó Márta munkái az épület falán már messziről hívogatják-csalogatják az érdeklődőket. Valójában Kató Balázssal szándékoztam interjút készíteni, ám a beszélgetés során hamar rájöttem, ez a történet minimum két szereplős, csakis a Kató házaspárról, a Kató családról szólhat.

– Két Budapesti hogyan kerül éppen Enyingre? – kérdezem Kató Balázstól.

– Alapvetően Soproni születésű vagyok, de ötéves koromtól Budapesten éltem. A családom afféle vándorló életet élt. A rajzolás már egészen kicsi koromtól a kedvenc elfoglaltságom volt, ezért a Török Pál utcai Képzőművészeti Gimnáziumba irattak be a szüleim. Művészeti

resünk. Egyes egyedül Enyingről kaptunk pozitív választ. Így 1980-ban ide költöztünk, s azóta itt élünk. Mindketten tanítunk. Született három fiunk: a legidősebb Balázs, aki hozzánk hasonlóan kitanulta a kerámia fortélyait, a középső fiunk jelenleg Rodosz szigetén dobol, a legkisebb pedig most érettségizik Siófokon a Perczel Mór Gimnáziumban. Dani gitározik, zenét szerez és a régészet, s a történelem érdekli igazán.

– Mindketten mindig kerámiával dolgoztok?

– Márti a középiskolában kezdett a kerámiával foglalkozni, én ekkor még a szobrászathoz vonzódtam, kőfaragó is voltam. Mindent, amit a kerámiáról tudok, igazából tőle tanultam – vallja be Balázs.

– Valóban nekem elsősorban a gimnáziumi éveim voltak a döntőek a jövőm szempontjából – meséli magáról Márti. Kerámiát, rajzoló-festést tanultam, kiváló tanáraink voltak, s talán ezért is választottam a tanári pályát. 1980-ban végeztem el a tanárképzőt Egerben, biológia-rajz szakon. A napjaimat az iskola és a Cserepes Csűr kerámia vállalkozásunk tölti ki.

– A kerámia mellett selyemfestéssel is foglalkozik. Mi vitte ebbe az irányba?

– A textilfestést nem csak a magam örömeire művelem, tanítom a gyerekeknek is – válaszol kérdésemre Márti. – A batikolás, selyemfestést viasztakarásos módszere sok lépésből áll, tervezni kell előre a színek és vonalak egymásra épülését. Izgalmas, szép technika. Szeretem az anyagokat és a festékeket kipróbálni, kísérletezni, játszani. A festés jelenti nekem a szabadságot. Beleszerettem ebbe a műfajba. Női szerepünkön óriási hátránya, hogy ritkán tudunk igazán kikapcsolódni. Én időnként belevetem magam a festésbe, s ilyenkor csak úgy gyűlnek bennem a „boldog-

sághormonok”. Különösen az tud inspirálni, ha felkérnek valamire, vagy lehetőséget kapok arra, hogy részt vegyek valamiben. Hiszem, hogy ez a műfaj kifejezetten nőknek való.

– Hogyan született a Cserepes Csűr ötlete?

– Ez is a Márti „szülöttje” – vágja rá Balázs. Neki volt az álma, hogy agyagozni fog, és én építettem neki egy kemencét. Ezzel elindult az álom. Eleinte egy eldugott kis utcában dolgoztunk, s ott hoztuk létre az első Cserepes Csűrt. Az elnevezés szintén Márti fejéből pattant ki. Három-négy évig működöttünk így eldugva. Azt még ma

sem értem, hogyan találtak ott meg bennünket az emberek. Aztán végre sikerült itt a főutcán megvásárolnunk a régi MÉH telephelyet, és sok-sok munkával kialakíthattuk az otthonunkat. Megtaláltuk itt a helyünket. Márti mindig olyan házat szeretett volna, hogy ne legyen lépcső, nekem meg a tágas tér Pest után maga a kánaán. Szeretünk Enyingen, és úgy érezzük, hogy a tanítványaink, illetve az itt élők is befogadtak, megszerettek bennünket.

Cseh Teréz

pályán akartam tovább haladni, ám túl sok minden érdekelt ahhoz, hogy kikössek valami mellett. Kanyarogtam össze-vissza. Úgy gondoltam, hogy hiába a képzőművészeti iskola, ha valakinek az életről nincs fogalma. Ehhez pedig meg kell ismerni a világot. Így lett belőlem népművelés-magyar szakos tanár. A feleségemet a főiskolán ismertem meg. Mivel lakásunk nem volt, az ország összes megyéjébe írtunk, hogy állást ke-

KUCSERKA TAMÁS – FAFARAGÓ

Kucserka Tamás Veszprémben született, 1983. július 18-án. A veszprémi Lovassy László Gimnázium után a Pannon Egyetem környezettudományi szakán tanult tovább.

– **Mikor találkoztál először a fafaragással?**

– Péter, Pál napokon már többször láttam fafaragókat és a munkáikat, amelyek nagyon megtetszettek. Ezért 2003 októberében jelentkeztem egy fafaragószakkörre itt, Almádiban, a Pannónia Kulturális Központba. Teljesen véletlenül kerültem Szabó István keze alá. Ez valójában úgy indult, hogy én szobrokat szerettem volna faragni. Végül valamiért nem az az oktató jött, aki a figurális faragást tanította volna, hanem Pista. Amikor mondta, hogy mit fogunk faragni, nagyon megtetszett a motívumvilág is, meg hogy egy kis jelentéktelen vésésből milyen szép dolgokat lehet kihozni.

Pista tagja az Ajkai Képzőművészeti Egyesületnek, vezetőségi tagja a Veszprém Megyei Népművészeti Egyesületnek, és Ajkán, Szentgálon és Balatonalmádiban is működnek csoportok az ő vezetésével. Ő már a szakkör elején tehetségesnek tartott, így aztán maradtam. Mára minden péntek délutánomat a Pannóniában töltöm, ahol nem csak én tanulok és fejlődök – muszáj a kisebbeknek, újabbaknak

is besegíteni. Elég vegyes a társaság az életkort nézve, a nyári táborban például tanul egy nyugdíjas bácsi is.

– **Mit szólnak a csoporttársaid, barátaid? Nem olyan hobbit válassztottál, ami manapság nagyon divatos...**

– Nagyon tetszik nekik. Minden barátomnak faragtam egy medált, vagy a monogramjukkal, vagy olyan szimbólummal, ami tükrözi az ő egyéniségüket, és ez egy erős kapocs közöttünk, amit nagyon értékelnek.

– **Mi fogott meg a faragásban?**

– Mindig is kreatív ember voltam, sokat festettem, rajzoltam. A faragás egy olyan dolog volt, amit még nem próbáltam ki. Az, hogy előttem van egy fadarab, és a saját fantáziámra van bízva hogy mit hozok ki belőle, elég nagy kihívás, és a végén sikerélmény látni a kész művet, főleg, ha szép.

Bakonyi és balatonfelvidéki motívumkinccseket használlok, ami egy izgalmas világ. Mindennek megvan a jelentése, például a hegyes szirmú virág a férfit, a gömbölyű szirmú a nőt jelképezi. Ha nem egyformák a levelei vagy szirmai, akkor fogyatékos-ságra utal. A tölgyfa lehet életfa is, a gazdag díszítettség pedig termékenységét szimbolizál. Az is megvan, hogy ezeket a motívumokat hogy lehet összekötni. Az egész egy komplex jelrendszer, ami mégis változó, hiszen szinte mindenhol másképp értelmezik a részleteket vagy egész nagy

eltérések is lehetnek különböző területek motívumrendszerei között.

– **Miért pont fa?**

– Jó kérdés. Amikor belekóstoltam a faragásba egyből megszerettem az anyagot is, így ennél maradtam. Külön szerencse, hogy az egyetemen növénytanból szigorlatoztam, így némi anyagismeretet is tanulhattam, nem csak a gyakorlati fogásokat.

– **Szeretnél ebből megélni?**

– Nem. Hobbi szinten csinálom, nem azért, hogy megéljek belőle. Később szeretnék a tanulmányaimnak megfelelő irányban elhelyezkedni, a faragás mindig egy kikapcsolódás, feltöltődés számomra, és nem is akarom, hogy valaha is megélhetéssé váljon.

A célom egyelőre az, hogy minél több szép, egyedi dolgot faragjak, családnak, barátoknak, illetve zsűriztetni is szeretném a munkáimat, hogy elérjem a népi iparművész címet.

– **Hol lehet látni a munkáidat?**

– Városi rendezvényeken, a Borhéten vagy Péter, Pál napkor kiállítjuk a tárgyaikat. Egyedi kiállításom még nem volt, de nemrég kerestek meg egy galériától. A Pannóniában is volt már szó arról, hogy lesz majd kiállítás, de ez még a jövő kérdése.

Vitkóczy Éva

MÉSZÁROS ÉVA – FESTŐ

Mészáros Éva amatőr festő.... A Vörösberényi Kultúrházban megrendezett kiállításáról szóló anyagban így írják: festőművész. Néhány héttel ezelőtt gondolkodás nélkül leírtam volna én is. Azóta viszont találkoztam kezdőkkel, vérprofikkal, elismertekkel, el nem ismertekkel, grafikusokkal, ipar- és népművészekkel. Már nem tudom jó-e, ha leírom: művész. Azt mondják negatív felhangja lett, már nem rang ha az embert művésznek mondják. Éva munkái pedig még annyira az út elején járnak, hogy véletlenül sem szeretném leművészeszni, nehogy ezért ne lehessen belőle majd mégis az. Inpejorative.

– 1945, a háború a végéhez közeledik, annál borzalmasabb, bizonytalanabb minden. Édesapám a fronton, édesanyám szüleivel menekül, várandós velem. Majd egy idegen helyen, Devecserben láttam meg a napvilágot. Ahogy tudom, zűrzavaros idők voltak, valószínűleg ennek nyomait hordom, a rám jellemző örök nyughatatlanságom okán. Hatéves voltam, amikor Balatonfűzfőre költöztünk. Itt jártam általános iskolába, majd papíripari technikumot végeztem, és a fűzfői papírgyárban töltöttem 25 évet. Előbb meős, majd, a hidrotechnológusi szakosító után, mint környezetvédelmi felelős dolgoztam. Ez idő alatt két gyermekem nevelése, a munka, a házunk építése kötötte le minden energiámat, meg sem fordult a fejemben hogy fessek, vagy verset írjak.

– 1990-ben sok dolog változott az életemben. Elváltam, munkanélküli lettem. 2 év után szociális gondozóként helyezkedtem el, és közben újra férjhez mentem.

Ez a kapcsolat olyan volt, amiben a rejtett, magamba fojtott érzelmeim előjöttek, kikristályosodtak. 2000-ben nyugdíjba mentem. Két hónap pihenés után mintegy pótcselekvésként elkezdtem festegetni, verselgetni, csak úgy, autodidakta módon. Mindkét tevékenység segített feldolgozni a férjem elvesztését, édesanyám halálát. A festés megnyugtató, a versírással kiírtam magamból a bánatomat. Ezáltal megtaláltam a lelki békémet, és ha másoknak is sikerül örömet szerezni munkáimmal, akkor talán nem volt hiábavaló ténykedésem.

– Vágfalvi Ottót a Balaton festőjeként ismerhetjük. Milyen viszonyban vannak?

– Ottó bácsi és a képei is sokat segítenek, jóban vagyunk. Mindig hív, szívesen tanít meg technikákat, bár nekem nagyobb siker,

ha magam jöhetek rá egy-egy fortélyra. Sok kiállításra járok, sokat tanulok abból is, hogy más képeit nézem.

– Idén januárban Balatonfűzfő kultúrájáért díjat kapott...

– Sok versem jelenik meg a helyi lapban, a képeim is egyre ismertebbek a városban, de az elismerés valószínűleg a közéleti munkámnak is szól – többek között író-olvasó találkozókat is szervezek. Rövidesen megjelenik első válogatás verses füzetem, és készülök újabb kiállításokra is. A legnagyobb örömöm mégis az, hogy édesanyám még megélhette, és büszke lehetett a lányára.

Vitkóczy Éva

M. NAGY JÓZSEF – FASZOBRÁSZ

Először Veszprémbe, a szépségfesztiválon találkoztam személyesen M. Nagy Józseffel. Nemcsak szobraiból, hanem egyéniségéből is sugárzik az emberség, a humanizmus – ráadásul jó kedélyű, nagy műveltségű, és humornak sincs híján. Akkor éppen egy ciprusi tárlatra készült, amelyen azóta túl van, most pedig egy tavaszi, Japánban rendezendő kiállítás foglalkoztatja. A meghívólevél már megvan, „mindössze” az anyagi hátteret – amely több millió forint – kell valahogy összehozni. A világszer- te ismert faszobrásszal veszprémi műtermében beszélgettünk.

– Talán kezdjük egy rövid önéletrajzzal!

– Ukkon születtem, 1943-ban. Apám csendőrtiszt, édesanyám pedig amerikai-magyar, kettős állampolgár volt, így az ötvenes években „érthető módon” gyakran változott a lakóhelyünk. Sopron, Pereszteg, Pétfürdő, Várpalota – egyszóval belaktuk a fél Dunántúlt. Húszon egypár éve aztán végleg letelepedtem Veszprémbe. Iskoláimat Pétfürdőn, Székesfehérváron, Veszprémbe és Budapesten jártam ki, civilben építész üzemmérnök a szakmám.

– Hogy lettél szobrász?

– Mindig is az szerettem volna lenni. Állítólag jól rajoltam, és Pétfürdőn

Újhelyi Gábor festőművész – tanár fedezett fel, és bátorított. Tanítása az érettségiig elkísért. A tanár úrnak hatalmas mennyiségű, nagyméretű reprodukciója volt a világ legszebb művészeti alkotásairól, mindent megmutatott, elmagyarázott. Olyan alapokat kaptam, hogy a biztatás mellett nem is lehettem más, mint művész! Teleki tanár úr és Búza Barna szobrászművész mellett még Szíjj Rezső történész, családunk barátja volt rám nagy hatással. Két szép lánya volt,

én meg kamasz kölyökként hógolyóval dobáltam őket. Sikerült is betörnem a házuk ablakát! Rezső bácsi nem kiabált velem, hanem behívott, és a kezembe nyomott egy könyvet azzal, hogyha ezt másnapra elolvasom, nem árul be apáméknak! Aztán szinte naponta kaptam újabb – és újabb könyveket. Indexen

lévőket, történeti munkákat

– úgyhogy alapos „kiképzésben” részesültem.

Tizennégy évesen fogtam először vésőt a kezembe, és harminc éve nincs polgári foglalkozásom, a faszobrászatból, a faszobrászatnak élek.

– Szép dolog a függetlenség, a művészi szabadság...

– Nem volt

azért ez

egyszerű dolog. Kezdetben nem fogadott be a Képzőművészeti Alap. Először azt mondták, hogy amit csinálók, az iparművészet. Aztán meg népművésznek tituláltak! A hatvanas években tört meg a jég, amikor Debrecenben, a Kisplasztikai Biennálén első díjat kaptam. Akkor fogadott be szakma. Az anyagi függetlenséget egyébként úgy tudtam elérni, hogy a hetvenes években geodétaként az orenburgi gázvezeték építésén dol-

goztam, és havi húszon valahány ezer forintot tudtam hazaküldeni.

– Mi a különbség a fafaragás és a faszobrászat között?

– A faragó talál egy fát, aztán megfaragja, amit az anyag kínál. Énnálam a gondolat van meg először, kutatok, utána olvasok a dolgoknak, néha évekig tart a felkészülés egy-egy szobor elkészítésére. Lerajzolom az elképzelésemet, elkészítem a makettet, utána állok neki a faragásnak. A szabadtéri alkotásokat tölgyből, a belső térben elhelyezendőket (vad) éger-, cseresznye- vagy hársfából készítem el.

– Melyik szobrodra vagy a legbüszkébb?

– Rengeteg köztéri szobrom van felállítva, csak Veszprémbe vagy 15-20, Tatabányán 6-7, templomokban is vagy 20. Talán az itteni, Magyarok Nagyasszonya templomban elhelyezett három méter magas Boldogasszony szobromat emelném ki, amelyet egy darab fából, pótlás nélkül faragtam ki. Dr. Szendi József, Veszprém századik püspöke és első érseke szentelte fel, és tőle kaptam az M. előnevet. Ez annyit tesz, hogy mester. Addig Nagy József Antalnak hívtak, azóta büszkén viselem az M. Nagy József nevet!

Veér Károly

A Királyi Régio
Kulturális és
Művészeti Mecenása

Generali Providencia
Biztosító Zrt.

Veszprém
www.general.hu

MADARÁSZ TIBOR - FESTŐMŰVÉSZ

„Kassán (Felvidék) születtem 1937-ben. Tatáról elszármazott festőként ma Tatabányán lakom. Gyermekkoromat a tatai erdők, tavak, források és patakok partjain éltem, itt csodáltam meg Dobroszláv Lajos festőművészetét.”

A FESTÉSZETRŐL

„Úgy éreztem, nekem is festenem kell. Szívesen tanított első mesterem Dobroszláv Lajos Kossuth-díjas, majd később Krajcsirovics Henrik SZOT-díjas festőművész. Az elmúlt évtizedekben mindig a természet szépsége adta a témát: erdők, mezők, tavak, folyók s a kítárulkózó hatalmas égbolt. Az évszakok változásainak igézetében festek. A négy évszak sosem ugyanaz, a természet mindig új varázslatokkal lep meg. Felhőjátékok, a vizek tánca, a tél dermesztő hidege, az őszer színének orgiája – mind az életéről mesél a színek, a formák nyelvén, s ezeket festem meg. Talán ezért szeretik képeimet. Kedvelem az akvarell-technikát, hihetetlen zabolátlansága miatt. Műveim a világ öt kontinensén megtalálhatók: Ausztráliától Kanadáig, Európától Brazíliáig. Számítalan kollektív tárlaton vettem részt, és 65 önálló kiállításom volt. Hiszem, hogy képeimmel sikerült a jelent megragadni, s továbbadni a jövőnek.”

ÚJRA TATÁN

Közel egy éve állított ki utoljára Tatán Madarász Tibor. Mivel képei iránt nagy a közönség érdeklődése, igénye, a Helyőrségi

A június első napjaiban megtartott megnyitón dr. Lux András mondott bevezető szavakat, majd Rozs János költő helyhez és

alkalomhoz illő szavai emelték a

hangulatot.

Egyáltalán nem meglepő, hogy szép számú közönség érkezett a kedvelt művész kiállításának megnyitójára, hiszen közérthető, pompás színvágú, lélekemelő alkotásai egyaránt élményt jelentenek kicsiknek és nagyoknak, akik a szépre vágyakoznak.

SZUBJEKTÍV GONDOLATOK MADARÁSZ KÉPEIRŐL

Minden alkotásnak az az igazi értékmérője, hogy a kívülálló miként reagálnak, miként fogadják a műveket. Legyen az agyagba vagy fémbe formázott alkotás, könyv, újságciikk vagy jelen esetben egy festőművész ecsetjének nyomán a színek és harmóniák meg-

valósítása.

Amikor a nagydímmal az alkotást szemléli, elemzi, az a képzelet támad, hogy ezt én

is le tudnám festeni, meg tudnám írni, el tudnám játszani, stb. És itt lelhetünk rá a művészet nagyszerűségének alapvető titkára!

A természetesség, a természetesnek ható előadásmód az, ami azonosulásra bírja a nézőt, amely lazán, könnyedén vezeti be az alkotó világába. Ilyenek Madarász

Tibor festményei is, amelyek szinte vonzzák a tekintetet, az ember ott érzi magát a vászonra festett téma közepén. A képek szemet gyönyörködtetőek, lelket cirógatóak, nagyrészt a festőművész Tatához való kötődését szimbolizálják. Így nem csoda, hogy az itteniek – reprezentatív módon ugyan nem tekinthető –, magánjellegű közvélemény kutatásunk szerint örömmel fogadták a most hetvenéves művész legújabb kiállítását is.

Berg Endre

Klub igazgató asszonya felkérte a művészt, állítsa ki régebbi és újabb képeit az intézményben.

MAGYAROCK DALSZÍNHÁZ

A komáromi Magyarock Dalszínház öt esztendeje működik. Indulása óta célként tűzték ki, hogy magyar szerzők zenés színdarabjait vigyék színpadra. Az öt év alatt nyolc nagyszínpadi művet mutattak be Vizeli Csaba rendezésében, mindeközben bejárták az országot, valamint vendégszerepléseik során a határainkon kívülre is eljutottak. A néhány taggal induló amatőr társulattól az idő múlásával mára egy majd száz tagot számoló közösséggé formálódott, akiket a szeretet, a barátság és a zene, a zenés színház iránti rajongás tart össze.

A DALSZÍNHÁZ TÖRTÉNETE

A dalszínház tevékenysége során többek között olyan nagyszabású musicalek, rockoperák kerültek bemutatásra, mint például a Költő visszatér, a Valahol Európában, a Hamlet vagy az Utazás. A társulat élete a kezdetektől szorosan összefonódott a Kormorán együttes munkásságával, és az idő folyamán, az így kialakult kapcsolat révén több közös munkában is részt vettek a Kormoránnal.

Az alapító és ötletgazda Vizeli Csaba, Koltay Gábor rendező szárnyai alatt ismerkedett meg a rendezői munkával. A Magyarock Dalszínház többször is eleget tett Koltay Gábor felkérésének, így vendégszerepeltek többek között A megszáított, illetve A Napba öltözött leány című rockoperákban is.

történet, drámai fordulatokkal, az emberi tulajdonságok széleskörű ábrázolásával, amely

nagyszerű lehetőség a zenés színpadra állításra, valamint a társulatnak az önmegvalósításra.

ÖT ÉV UTÁN SAJÁT DARAB

Az öt éves születésnap alkalmából régi álmukat készülnek megvalósítani a dalszínház tagjai. Régóta tervben volt egy saját darab létrehozása, ami komoly kihívást jelent minden téren. Célként tűzték ki, hogy a mű témája lehetőleg Komáromhoz kötődjön. Így esett a választás Jókai Az aranyember című regényére.

Jókai Mór a város szülötte, akinek egyik legnépszerűbb regénye részben Komáromban is játszódik. Ez egy több szálon futó szerelmi

AZ ARANYEMBERRŐL

A musical alapötlete Vizeli Csabától származik. Közel egyéves munkával alakította át a regény cselekményét színpadi librettóvá, amely a zenés műnek alapja lehet. A zenét Másik Lehel, a dalszínház zenei mindenese készíti a librettó cselekményére. A dalszövegeket közösen írják.

A darabban öt vendégművész segíti a Dalszínház munkáját, azon szerepekben, melyekre a társulatban nem volt megfelelő karakter:

Forgács Péter Tímár Mihályt, Nagy Anikó Terézát, Bardóczy Attila Ali Csorbadzsit, Bodnár Vivien Athaliet, Juhász Róza pedig Zófiát alakítja majd.

Produkciós partnerként a Musical Színház is segíti a társulat munkáját, akik az előadás fény-, és hangtechnikájáért lesznek felelősek Molnár László vezetésével.

Művészeti konzultánsként Koltay Gábor, a jelmezek tervezésében pedig Kemenes Fanni tevékenykedik, Miklós Tibor pedig dramaturgiai ötleteivel, szöveggönyv-korrekcióival segíti a munkát. A díszlet André Gabriella fantáziáját dicséri, a kivitelezés több helyszínen, Felvidéken, Komáromban és Budapesten folyik nagy erővel. A koreográfus Orbán Viktor lesz, aki a társulat tagja.

Az ősbemutató augusztus 3-4-5-én, a Monostori Erőd Szabadtéri Színpadán lesz látható. Akik nem lehetnek ott az erődben, azoknak sem kell sokat várniuk, hiszen augusztus 17-18-án Szentendrén mutatják be a darabot a városháza udvarán. A musical az előadást követően, a tervek szerint még ősszel megjelenik dupla CD formátumban. Továbbá a bemutatót hat kamerával rögzítik, amely DVD formátumban lesz elérhető.

A Magyarock Dalszínház partnereket, támogatókat keres Az aranyember produkcióhoz, ami kétségtelenül a nyár egyik legnagyobb kulturális eseménye lesz Magyarországon!

Információk:

www.magyarock.extra.hu;
www.azaranyember.hu

MANYÁK ERIK VIKTOR – ZENESZERZŐ, KARMESTER

1945. április 15-én születtem Nagyváradon. Az alapiskola és a gimnázium első két évét reálszakon végeztem. Az első pótvizsga után elhatároztam, hogy a zenei pályát választom. Első nekifutásra sikerült bejutni a kolozsvári zenei szakközépiskolába. Ott érettségiztem trombita és zongora szakon. A Gheorghe Dima Konzervatóriumban, 1970-ben államvizsgáztam karmester, muzikológia, zeneszerzés, és pedagógia szakon. 1977-től Németországban, 1982-től Svájcban laktam. 1984-től következett

a Tatabányai Városi Fúvószenekar, valamint az oroszlányi Bakfark Bálint Zeneiskola. 2000-ben végleges letelepedési engedélyt kaptam a magyar hatóságoktól, és Dunaalmást választottam lakóhelyül.

– Iskolás éveim alatt, – mivel nagyon érdekelt, – sokat foglalkoztam a jazz zenével is. Lehetőségem adódott különböző egyetemi jazz big-bandben trombitálnom.

– 1968-ban zenésítettem meg Ben Johnson: Volpone című komédiáját, melyet Kolozsváron, Nagyváradon és Temesváron mutattak be. A sikeres hangszerelésekre és kompozíciókra felfigyelt a Kolozsvári Magyar Színház, melynek 1964-70-ig házi zeneszerzője lettem. Több vígjátékhoz szereztem zenét, szilveszteri műsorokat írtam, és Páskándi Géza-verseket zenésítettem meg. 1977-ben Németországban, Reutlingenben zenetanárként dolgoztam, majd két évre rá elcsábítottak a thübingeni zeneiskolához. Itt szimfonikus fúvószenekart és ifjúsági jazz big band-et alapítottam. Ezekkel a zenekarokkal 1988-ban Berlinben országos I. és III. díjat nyertem.

Felkérésre átvettem a Baden Württembergi Válogatott Ifjúsági Szimfonikus Fúvószenekart Félix Hauswirttel együtt. Nagyon sok díjat nyertünk, és bejártuk a fél világot. Svájcban mint karmester dolgoztam, és a Zürich-i Főiskolán metodikát tanítottam.

Magyarországon az Oroszlányi Bakfark Bálint Zeneiskolában átvettem az ifjúsági fúvószenekar vezetését, mellyel sikerült

Tajvanban is koncertezni, valamint Jeh Shu Han trombitaművésszel Oroszlányban kon-

certet adni. Nevemhez fűződik az oroszlányi Jazz Big-band megalapítása.

Mindenütt, ahol vezetőváltásra kerül sor, adódhatnak nézeteltérések is. Ez adott okot arra, hogy megalapítsam a Zengzet Zeneiskolát, amelyben a teljesítményt és a színvonalat teszem az első helyre. Iskolánk nem nagy létszámú, de növendékeink büszkén gondolnak vissza az itt eltöltött időre. Lázár Ervin: Fájósfogú oroszlán című meséjére zenét írtam, és átalakítottam gyermek musicallé, melyet a Zengzet Zeneiskola növendékei és zenekara mutatott be. A premieren maga az író is személyesen jelen volt. A musical sikeres bemutatója után kedvet éreztem, hogy egy vallási témájú gyermek rockoperát írjak. Választásom a bibliai Jónás témára esett, melyet szintén sikerrel mutattunk be a mocsai Református templomban.

Amikor tudomásomra jutott, hogy Lábatlant várossá nyilvánítják, elhatároztam, hogy egy indulóval ajándékozom meg a települést. Ezért felkértem Sineger Eleonórárt, a dunaalmási Öregmalom Színtársulat tagját, hogy erre az alkalomra írjon az indulóm refrénjére szöveget. Így sikerült a Zengzet Zeneiskola fúvószenekara és a két lábatlani általános iskola összevont énekkarral a Városavatási Ünnepeken előadni.

Jelenleg Kellér Dezső: Doktor Úr című vígjáték megzenésítésével foglalkozom, amelyet év végén a dunaalmási Öregmalom Színtársulattal mutatunk be.

MÉSZÁROS IMRE – GRAFIKUS

„1947-ben született Lovasberényben. A Pécsi Tanárképző Főiskolán szerzett diplomát 1972-ben biológia-rajz szakon. Felesége Lendvai Katalin iskolaigazgató, magyar-rajz szakos tanár, lánya Judit angolnyelv-tanár, Olaszországban él. 1986-ig rajzot tanított, 1987-től pedig a várpalotai Nagy Gyula Galéria kiállítás-szervezője. Mesterének Soltra Elemért vallja.” – olvasható katalógusában, mely visszatekintő kiállítása alkalmából készült. Kedvesen, barátságosan, mosolygósan fogad. Engem széjjel kínál, míg ő maga letelepszik a kisszoba szőnyegére és mesél...

– Pontosan tudom, hogy hol kezdődött a képzőművészeti pályám. Egy téli reggelen Berényben – ahol a szüleimmel laktunk – kiszaladtam az utcára, a ház elé a hamuval. Félig szürkület volt, kiöntöttem a hamut, hideg volt...mégis meg kellett állnom valamiért. Olyan furcsa élményem volt, mint addig még soha. Örültem az

utcának, a szép tájnak, ugyanakkor egy furcsa szorongató érzésem is volt. Aztán később gyakran éreztem ezt a kettősséget. Jól éreztem magam valahol, egy társaságban, nekem mégis meg kellett állnom, valami megállított, magához vonzott. Onnantól kezdtem el figyelni igazán a körülöttem lévő képekre. Eleinte semmi sem sikerült olyanok, mint amilyenek szerettem volna. Egészen hatodik osztályos koromig kellett várnom arra, hogy a kezem arra menjen, amerre én szerettem volna.

Szimayné Bayer Erzsébet csodálatos festőnő volt, szakkört is vezetett. Elég sok kudarcom volt, nem tudtam mit kezdeni azokkal a beállításokkal. Festeni kellett, de nekem ez sem ment. Egyszerűen nem tudok mit kezdeni a színekkel.

Három színnél többet képtelen vagyok használni. Erzi néit aztán hetedikben hozott nekem egy színes tuskészletet, és azt mondta: „Imre! Te grafikus véna lehetsz!”. Onnantól beindultam. Rengeteg tollrajzot csináltam.

19 évesen csináltam meg az első önálló kiállításomat. Legnagyobb sajnálatomra édesanyám – aki 41 évesen meghalt – ezt már nem élhette meg, pedig ő volt az, aki igazán örült annak, hogy rajzolkodok.

Aztán beíratkozva egy Útépítő és Földmérő technikumba, rá kellett, hogy jöjjenek, a műszaki dolgokhoz egyáltalán nem értek. A Pécsi Tanárképzőben harmadéves voltam, amikor Soltra Elemér – aki látott bennem valamit – mellém állt. Így a főiskoláról már úgy jöttem ki, mint kiállító. 1972-ben Veszprém megyébe költöztem. Az amatőrök és a profik abban az időben erősen elkülönültek egymástól, mégis engem már az első pillanattól kezdve maguk közé hívtak a veszprémi profik.

– Mi dönti el, hogy mit rajzol? Van-e kedvenc témái?

– A témaválasztásaimat talán a legjobban a „meglátni és megszeretni” jellemezhetné. A gyermekkori élményemet „őselménynek” tartom, s amikor elkezdek dolgozni, ha erre gondolok, azonnal beindulok. Ezért vissza-visszajárok a gyermekkori környezetembe, hogy erősítsem ezt a képet. Mindig azt rajzolkodom meg, ami valamiért megfog. Általában nem azonnal, hanem később, amikor újra elém jönnek a képek, amikor – szinte tudat alatt – már magamban hordoztam őket.

– „Posztmodern sámán”-ként is emlegetik. Ez a téma több munkájában is megjelenik. Honnét ered a gondolat?

– Az apai nagyapám, aki egyszerű hegyőri volt, nekem olyan volt, mint egy sámán. Annyira a természetben élt, és rengeteget mesélt nekem. Na, nem olyanokat, ahol a végén minden nagyon szép és jó, hanem igazi „kemény” történeteket, ahol a szereplők akár meg is ölték egymást. Később, amikor a táltosokkal, sámánokkal – filmélményeim során – találkoztam, ő jutott eszembe. Van bennem egy vonzalom a természeti népek iránt. Ezek inkább hangulatok, amelyek ösztönösen vonzanak. De mint minden, ez is változik. Én is. Amolyan „vízuális táltos” vagyok, ahogyan egyik kedves ismerősöm titulált.

Cseh Teréz

MÓSER ZOLTÁN – FOTÓMŰVÉSZ

1965 óta fotózom. Képeim és írásaim 35 éve jelennek meg különböző lapokban. Az első két kiállításomat még egyetemi éveim alatt rendezték, azóta közel kétszáz kiállításom volt.

ÖNÉLETRAJZ

1946-ban születtem Tolna megyében, Szekszárdon, de igazi szülőhelyem Tevel, hisz minden gyermekkori emlék ide köt. Innen Bonyhádra kerültem gimnáziumba, majd a budapesti bölcsészkar magyar-történelem szakára, ahol 1970-ben végeztem. 27 évig dolgoztam egy középiskolai kollégiumban Budapesten. Tanítottam általános iskola alsó- és felső tagozatán, de tanítóképző főiskolán is. Hat éve tanítok a PPKE Bölcsészettudományi Karán. Tavaly szeptembertől meghívtak a kolozsvári Sapientia Egyetemre vendégtanárnak. Ebben az évben beválasztottak a Magyar Művészeti Akadémia tagjai közé.

1965 óta fotózom. Képeim és írásaik 35 éve jelennek meg különböző lapokban. Az első két kiállításomat még egyetemi éveim alatt rendezték, azóta közel kétszáz kiállításom volt.

Eddig harminchat önálló könyvem (albumom) jelent meg. Több, a magyar művelődéstörténetről és a magyar középkorról szóló tévéfilm forgatókönyvét írtam. Ezeken kívül mintegy 40-50 könyvhöz készítettem fotókat. Közül huszonöt éve jelennek meg írásaik a mai magyar irodalom, a modern magyar művészet, fotóesztétika, a magyar középkor, a népköltészet és népzene témáiból. Három évig ment a Bartók adón egy sorozatom „Az magyarokról sok jót mondjatok” (A magyar történelem dalban elbeszélve) címmel. Tavaly ennek folytatásaként Petőfi Sándor népdallá vált versiről lehetett hallani egy sorozatot. Jelenleg Czuczor Gergely népdallá vált verseiről szóló sorozat (Versek dúdok, dalok) folytatása.

Öt évig az egyik napilapban „Alámerült Atlantiszom” címmel egy művelődéstörténeti sorozatom olvasható. Ez aztán ÁLMODIK A MŰLT sorozatcímen az Új Emberben folytatódott. Még legalább 15 könyvet szeretnék elkészíteni és megjelentetni, de jól tudom, hogy ez nem tőlem függ.

– Mikor lett fotós?

– Gyerekkoromban a falu plébánosa egyszer megengedte, hogy szűk kis szobájában berendezett ideiglenes sötétkamrában meg-

nézhessem, hogyan készül egy nagyítás. akkor nem tudtam, de most már látom, hogy ekkor eldőlt minden.. Mára 75 000 fénykép és 10 könyvre való anyag van a fiókjaiban.

– Tanárként végzett, és mindig is tanárként dolgozott. Sosem élt csak a fotózásból?

– Mindig volt fix munkahelyem, ami mellett azt csinálhattam amit akartam. Nem lehetett élni a fotózásból, manapság is csak a kereskedelmi fotózás jelenthet megélhetési formát. Már a felszerelés is komoly kiadást jelenthet, jó ha fél millióból ki lehet hozni egy fényképezőgépet meg hozzá a számítógépet, ami néhány év múlva teljesen elavul. A kultúrára fordított pénzeknek több mint a fele a digitalizációra megy el. (Nem az alkotásra, hanem a másolásra!?) Ráadásul a fotózásban nem a digitális úton előállítható dolgok igazán értékesek, hanem a sötétkamrában előhívott fényképek, ahol a fotós irányítja, hogy milyen legyen a kép.

– Albumai nem csak a fényképeket tartalmazzák, hanem hozzájuk idézeteket is olvashatunk. Mi az első? A szöveg, vagy a fotó?

– A fotóim sohasem illusztrációk a szövegekhez, hanem szeretném hinni, hogy azzal egyenrangúak. Számos olyan albumot csináltam – és mindig csak ilyeneket -, ahol egyvalakinek a szövegei mellett sorakoznak a képeim: pl. Szent Benedek, Szent Ágoston, Balassi, Madách, József Attila, Bartók, legutóbb épp Kodály.

– Sok híres és hétköznapi emberről készített portrét. Saját magát fotózta?

– Szeretek arcot fotózni, főleg a parasztportrékat. Először beszélgetni kezdek azokkal akiket le szeretnék fényképezni, hogy kialakuljon az a bizalom, aminek köszönhetően nekem adják az arcukat és nem hiszik, hogy ellopom azt tőlük. Mészölyt, Illést úgy tudtam lefotózni, hogy észre sem

vették, és én sem. Magamat viszont nem ismerem.

– Mitől jó egy kép?

– Nem lehet tudni. Azt mindegyik képről meg lehet mondani, hogy mitől rossz, de hogy mitől lesz jó, azt nem. Alapvetően kétféle fotós van. A halász típusú vár, sokáig vár, mire egyszer lenyomja a gombot, a vadász típusú inkább a fotóriporter, mint Robert Capa. A kettő között van Escher Károly, aki az Est fotósa volt 1928-tól, s aki művészi szintű riportfotózás úttörő alakja.

– Mivel foglalkozna szívesen?

– Terveim között szerepel, de ehhez legalább öt év kellene, a fotózás kultúrtörténetének megírása. Tanítok egy féleven át újságíró-hallgatókat és nem tudok magyar könyvet a kezükbe adni. Nem írtak még könyvet arról sem, hogy a fekete-fehér és a színes képek hogyan befolyásolják az agyat, az értelmezést. Szeretnék szövetkezni egy agykutatóval, és mélyebben foglalkozni a témával.

Ez csak egy a sok közül. Hogy mire lesz még időm, meg mi az, amit kiadnak (ez a kettő nem egy és ugyanaz), ahogy mondani szokták, az a „jövő zenéje.”

Vitkóczy Éva

NAGY BENEDEK – SZOBRÁSZMŰVÉSZ

Az országosan elismert, számtalan köztéri szobrot felvonultató mester a Csalóközben született. Sorsa mégis elsősorban a Fejér megyei Mórhoz köti. Itt él, itt alkot immáron negyvenhárom esztendeje. Megkapta már Mór Pro Urbe díját, és a település díszpolgári címét is kiérdemelte a településen végzett munkájáért. Egyébként számítása szerint negyven köztéri alkotását látóhatják a járókelők országszerte. A szobrászaton túl pedig tevékeny szerepet vállal szűkebb hazája kulturális-művészeti életében.

Erről (is) beszélgetünk vele a Lamberg-kastély árnyas parkjában.

– A szakmával még a középiskolában jegyeztem el magam. Méltó oktatóm, ösztönzőm volt ehhez Sziráki Lajos. Nem csupán festőművész, jó pedagógus is volt. Elvégeztem a Képzőművészeti Főiskolát, tagja vagyok a Magyar Képzőművészek Szövetségének, és alapítója a Móri Képző- és Iparművészeti Szabadiskola Alapítványának, annak lettem a kuratóriumi elnöke.

– Nos, maradjunk az utóbbi témánál. Tudniillik, a szobrászat mellett az alapítvány keretein belül próbálunk társaimmal kialakítani egy helyi lehetőségekhez mért művészeti életet. Beletartozik ebbe az utánpótlás nevelése, a városban lévő köztetek formálása, megóvása, persze, csak példaként említve néhány dolgot tevékenységünkéből.

– Alapítványunk 1990-ben jött létre, azóta látványosan gyarapodtunk, ami a szervezeti életet érinti. Kovácsműhelyünkben Diós Tibor a vezető. Fiatal, nyugdíjas bányász, alapító tag, mesterségéhez jól értő, szakmailag elismert ember. A textil-nemező műhelyt Oláh József irányítja. A kerámiaműhely vezetője Kovács Judit, az ország egyik legjobb keramikusa. A grafikai műhely vezetője Monsberger Róbert, aki mellesleg fotóművész is. A szobrászati műhely vezetője lányom, Nagy Edit, valamint vejem,

Pintér Balázs. Mint látható, alapítványunk széles skálán tevékenykedik a művészeti ágazatokban. Jellemző, hogy a tagok megismerik egymás munkáit, és közülük sokan kedvet kapnak egy másik művészeti ágba is belekóstolni. A szervezet keretein belül százhusz diákot oktattunk szervezett formában, részesítünk művészeti alapképzésben.

– Tizennégy esztendeje minden évben rendezünk nemzetközi művészeti szimpozionot, vendégeink között vannak németországi, tengeren túli vendégek is. Alapítványunknak kitűnő a kapcsolata a székesfehérvári önkormányzattal. A mórival pedig most egyeztetünk, szeretnénk a hajdani Uránia Filmszínházból művészeti központot kialakítani. Erről már folynak a tárgyalások a szakbizottságokkal. Az úgynevezett norvég alapra is szeretnénk pályázni céljaink megvalósításához.

– Néhány szót személyes terveimről. Ács nagyközség önkormányzata felkért egy Kossuth-szobor elkészítésére. A méretei elérik majd a 230 centiméteres magasságot. A másik várható munka: meghívtak egy pécsi pályázatra. A városban a bazilikát Szent István alapította. Róla viszont nincs köztéri alkotás a településen. Ezt szeretnék a pécsiek pótolni, sajnos azonban egyelőre mindössze húszmillió forint áll rendelkezésre. Ez viszont nem sok egy akkora szobor elkészítésére, amely méltó nagyságban díszíti a főteret. Ötletem viszont már van, pályamunkámat szeptemberben kell beadni. A Kossuth-szobor terveit viszont már elkészítettem, lektorálták, és a megrendelő elfogadta.

– Egyszerre tervek, munkák alapítványon belül és egyénileg is vannak. Szeretném, ha Mórban, szűkebb hazámban is egyre pezsgőbb lenne a kulturális, művészeti élet. Erre a lehetőséget mi megteremtjük, reméljük, elképzeléseink megvalósításához a ráfordítható költségeket is sikerül biztosítani.

M. Tóth
Sándor

Komárom-Esztergom Megyei
Kereskedelmi és Iparkamara

INGYEN NYELVTANULÁS KAMARAI TAGOKNAK, INTERNETEN!

Van egy adónem, aminek egy részét Önnek nem kell befizetnie az APEH-nak, ha ezt az összeget alkalmazottai nyelvvoktatására fordítja. Így a nyelvtanulás gyakorlatilag ingyenessé válik. Am a legtöbb cég mégsem használta ki ezt a lehetőséget eddig. Vajon mi ennek az oka?

A leggyakoribb ok egész egyszerű: nem tudtunk erről a lehetőségről. Ettől Önnek már nem kell tartania, mert most minden lényeges tudnivalót leírunk. Az adó, amiről szó van, a szakképzési hozzájárulás. Ez a cégnél dolgozó összes alkalmazott bruttó bérének a 1,5%-a. Ennek a harmadát, azaz gyakorlatilag a teljes bérkeret 0,5%-át fordíthatja az alkalmazottak nyelvi képzésére, de csak olyan nyelviskolában, amelyik államilag elismert, azaz akkreditált intézmény. A második leggyakoribb ok, amiért a cégek nem használták ki eddig ezt a lehetőséget,

hogy a céges nyelvvoktatás általában elég sok macerával jár. Fel kell mérni a munkatársak tudásszintjét, csoportokba kell őket szervezni és olyan időpontot kell találni az oktatásra, amikor mindegyikük ráér. Ez elég fárasztó.

Ugye az volna az igazán nagyszerű, ha úgy lehetne kihasználni ezt az ingyenes lehetőséget, hogy közben ne kelljen plusz feladatokat vállalni? Nos, szerencsére Önnek pont erre van lehetősége mostantól. Elindult ugyanis egy új nyelvvoktatási program, az eNyelviskola, ahol a tanulás interneten keresztül történik. Ennek számos előnye van a hagyományos nyelvvoktatással szemben:

- Mindenki a saját tudásszintjén, a számára megfelelő időpontban és helyen tanul, ezért a cégnek nem kell bonyolult szervezési feladatokat bevállalnia.
- Az oktatás során mindenkinek saját

nyelvtanára van, aki végigkíséri a tanulót egy előre meghatározott úton, a lehető legmagasabb színvonalat biztosítva.

— A munkatársak nyelvi előrehaladása pontosan látható és ez az információ a cégvezető számára bármikor elérhető.

Az eNyelviskola Magyarország első és egyetlen internetes nyelvvoktató programja, amely rendelkezik az állami akkreditációval, ami szükséges a szakképzési hozzájárulásból való finanszírozáshoz.

Mivel egy új és nagyon hasznos lehetőségről van szó, amit szeretnénk, ha a kamarai tagok közül minél többen igénybe vennének, megállapodtunk az eNyelviskolával, hogy a KEM KIK tagok 10% engedményt kapjanak a nyelvvoktatásból. Ez azt jelenti, hogy az ingyen oktatásba (szakképzési hozzájárulás) ennyivel több fér bele.

Kérjen egy ingyenes próbacsomagot és tájékoztató anyagot az eNyelviskola regionális képviselőjétől - Bencsik Istvántól – a bencsik.istvan@steery.com e-mail címen! A levélben adja meg nevét és e-mail címét!

KERESKEDŐK FIGYELMÉBE!

A 4/1997-es "Az üzletek működéséről és a belkereskedelmi tevékenység folytatásának feltételeiről" szóló Kormány rendelet szerint:

"(3) 92 Az üzletben a vásárlót jól láthatóan és olvashatóan tájékoztatni kell arról, hogy panaszával a jegyzőn, és a fogyasztóvédelmi felügyelőségen kívül a területi gazdasági kamarák mellett működő békéltető testülethez, illetve élelmiszer-előállító és -feldolgozó tevékenységet végző kereskedelmi egységek esetében az állategészségügyi és élelmiszer-ellenőrző állomáshoz is fordulhat. A tájékoztatón fel kell tüntetni e szervezetek címét és telefonszámát. " Komárom-Esztergom megyében a megjelölni kívánt szervezetek az alábbiak:

- Területileg illetékes település Önkormányzatának jegyzője név, cím, telefonszám
- Közép-Dunántúli Regionális Közigazgatási Hivatal Fogyasztóvédelmi Felügyelőség Komárom-Esztergom Megyei Területi Kirendeltség 2800 Tatabánya, Fő tér 4. 34/512-150
- Komárom-Esztergom Megyei Békéltető Testület 2800 Tatabánya, Fő tér 36. 34/513-010
- Állategészségügyi és Élelmiszer Ellenőrző Állomás Komárom-Esztergom Megyei Szervezete 2800 Tatabánya, Győri út 29. 34/316-077 (élelmiszer-előállító és feldolgozó tevékenységet végző kereskedelmi egységek esetében szükséges megjelölni).

PÜNKÖSDIA A TÜNDÉRKERTBEN TATABÁNYÁN

A Bázis Gyermek és Ifjúsági Egyesület által már rendszeresen megrendezett Tündéerkert Játsszóház-sorozat újabb részével valálkozhattak az érdeklődők 2007. május 22-én. Miglinczi Éva és Dózsa Edina ötlete nyomán az egyesület munkatársai és önkéntesei munkálkodtak a megvalósításán, illetve a városi diákönkormányzat lelkes tagjai is segítettek, hogy a lehető legtöbb titokzatos játékkal találkozzanak a gyermekek a Tündérkertben.

Már maga a név is titkos, mesek világát idéző. Nem is volt hiány sem titokból, sem a meséből a Tündérkert Játsszóház helyszínén Dózsakertben. A pünkösdi játszóházban a gyermeki fantáziát megmozgató érdekes programok sok

óvodást és iskolást vonzottak a Községi Házba.

Napközben játékos versenyek, sárkányviadal várta a gyerkőcöket. A „mesebeli” feladatokat kínáló vetélkedő mellett, a gyermekek egybekel mellett próbára teheték ügyességüket különböző magok átválogatásával, tuskólabában gyaloglással, célbadobással, diótöréssel és a sárkányszív megkeresésével. A sárkányviadal végeztével a jó teljesítményt pontokkal jutalmazták a házigazdák, a legügyesebbek pedig a végén könyvet nyerhettek.

A Tündérkert nagy attrakciója a Néder Norbert vezette Ládafia Bábszínház „Nyakigláb, Csupaháj, Málészáj” című produkciója volt. A hagyományteremtő szándékú dózsakerti eseményt meglátogatta Bencsik János polgármester és az egész napos

rendezvényen részt vett Szutter Levente önkormányzati képviselő is.

A „Nyakigláb, Csupaháj, Málészáj” bemutatóját követően a vidám játszóházban a nap végén hirdették ki, hogy a vetélkedő során ki nyerte el a „pünkösdi királyságot”.

A régió a Nemzeti Fejlesztési Tervből 9 milliárd forintot kapott

TURISZTIKA-REHABILITÁCIÓ-KÉPZÉS

A ROP 3.1.3. pályázat a Közép-dunántúli régióban azt az eredményt hozta a turisztikai, városrehabilitációs és képzési programokra használták fel a támogatást. Meghatározó lesz a továbbiakban, hogy képzési és együttműködési tapasztalatot szerezhettek az uniós forrásokra vágyó magánszemélyek, vállalkozók, önkormányzatok, civil szervezetek, hiszen az elmúlt két év partnerségépítő programja annak érdekében született, hogy a 2007-2013 között rendelkezésre álló 170 milliárd forint uniós forrás teljes körű lehívására és felhasználására a pályázók felkészültek legyenek.

Pál Béla, a Közép-Dunántúli Regionális Fejlesztési Tanács elnöke mondta el a székesfehérvári sajtótájékoztatón, hogy elsősorban turisztikai fejlesztésekre (Székesfehérvár: Hiemer-ház, Tata: Pálmaház, Veszprém: Dubniczay-palota,), másodsorban városi rehabilitációra (Dorog, Ajka, Balatonfüred központjának felújítása), harmadrészt kistérségi települések fölzárkóztatására fordították az uniós támogatásokat.

Heinrich Pétertől (Közép-Dunántúli Regionális Fejlesztési Ügynökség) megtudtuk, hogy 2300 fő képzése 100%-os támogatottsággal zajlott. Elsősorban önkormányzatok dolgozói, civil szervezetek képviselői, vállalkozók vettek részt a

térítésmentes programokon. A partnerségépítő és kommunikációs tréningek, kistérségi együttműködő hálózatok kiépítése, mintamodellek kialakítása, integrált projektek készítése került előtérbe annak érdekében, hogy a közösségek egyre eredményesebben tudjanak pályázati pénzekhez, támogatásokhoz jutni, illetve hogy az elnyert összegeket minél szakszerűbben és hatékonyabban használhassák fel.

Székely Nóra képzési menedzser (Közép-Dunántúli Regionális Fejlesztési Ügynökség) büszkén említette a 150 képzési napot összegzésében. Kiemelte, hogy például a hátrányos kistérségeket fejlesztő projekt Várpalota, Oroszlány, Sümeg, Sárobgárd részvételével oly eredményesen zajlott, hogy a Lieder-program „sümei modell”-ként vált országszerte ismertté, követendő példává.

Tréningek, műhely munkák tematikus megoszlásban	Megtartott Rendezvény (db)	Vállalt rendezvény (db)	Projekttervben szereplő fő	kiképzett fő
Speciális ágazati workshopok száma	10	9	135	163
Speciális ágazati kerekasztal találkozók (közlekedés és környezeti nevelés)	13	2	30	349
Kistérségi modell – jövőképek műhelyek	75	42	668	681
Esettanulmányok száma (18 fő ebből 2005-ben vett részt)	5	5	76	95
Tapasztalatcsere tréning száma	1	1	22	22
összesen	29	17	263	629

Tréningek, műhely munkák tematikus megoszlásban	Megtartott Rendezvény (db)	Vállalt rendezvény (db)	projekttervben szereplő fő	kiképzett fő
Partnerségépítő és kommunikációs tréningek száma (3. projekttem) közszereplés és hatni tudás	10	10	100	106
PR, település és térség marketing	6	6	60	63
Helyi közösségi kezdeményezések támogatásának módszerei	20	10	100	103
Partnerség és forráskoordináció	11	10	100	100
Stratégiai tervezés, koncepcióalkotás	9	6	60	60
Partnerség és együttműködés az önkormányzatok és civil szektor között	17	10	100	101
összesen				533

A képzés során a szervezők fontosnak tartják a kis-közösségek, civil szervezetek tudásbázisának fejlesztését, partneri összefogási lehetőségeik koordinálását annak érdekében, hogy saját szerepükkel, értékükkel tisztába jöve „önjáróvá” váljanak, képesek legyenek ügyeiket eredményesen képviselni

az uniós források megszerzésével, szakszerű hasznosítani tudásával „Csak együtt sikerülhet” – volt a 2004-2006-ban lezajló partnerségépítő képzések jelmondata – most következzen ez a megvalósításban 2007-től!

Göde Andrea

AZ ALBACOMP LETT A GETAC IPARI NOTEBOOKOK ÉS TABLET PC-K KIZÁRÓLAGOS MAGYARORSZÁGI FORGALMAZÓJA

ALBACOMP

2007 júniusától a székesfehérvári Albacomp Zrt. látja el az ipari felhasználásban jól ismert Getac készülékek kizárólagos magyarországi forgalmazói feladatait. A gyártásban, kereskedelembe, építőiparban, közbiztonságban, mentőegységeknél vagy akár katonai célú felhasználás során jelentkező nagy fizikai igénybevételnek ellenálló készülékek még csak néhány éve vannak jelen a hazai piacon, de már több száz gép talált gazdára. A statisztikák szerint a notebookok meghibásodásának 75%-ában játszik szerepet a készülék leejtése, ráömlött folyadék, ráejtett tárgyak vagy a szélsőséges környezeti hőmérséklet, ezért számos helyen a nagy megbízhatóságot igénylő feladatok ellátására a terepi kivitelű notebookok használata jelenthet megoldást.

Az Albacomp a Getac készülékek korábban elaprózott kereskedelmi és marketingtevékenységet egy kézbe fogva 200 db készülék értékesítését tervezi az elkövetkező 12 hónapban. Emellett a cégnek a hazai piacon, egyedülálló módon saját országos szervizhálózata is van, amely révén a Getac-felhasználók számára is gyors és hatékony szolgáltatásokat nyújthat. A 16,6 milliárd forintos forgalmú Albacomp Zrt. a speciális készülékek mellett 2006-ban közel 25 ezer hagyományos asztali számítógépet és 11 000 noteszgépet értékesített a hazai piacon.

A Getac notebookjai és tablet PC-i „keménykötésűek”, ellenállnak a szabadtéri és ipari környezetben fellépő behatásoknak, pornak, pizoknak, nedvességnek, mozgá-

tásnak, rezgésnek, hidegnek, melegnek, azaz a számítógépek stabil működését megnehezítő kedvezőtlen körülményeknek. A készülékek szintén ellenállnak az elektromágneses és rádiófrekvenciás zavaroknak, valamint a nagy részecskeszennyezettségű környezetnek is, így a legszélsőségesebb körülmények közt is megbízható működésre képesek. Hazánkban a Getac készülékeit alkalmazzák például barlangfürdőben 100%-os páratartalomban, gépek rezgésállapotának vizsgálatára olajos és poros környezetben (IP54 terminológia szerint), reptéri meteorológiai rendszerek tesztelésére és kalibrálására, vizes környezetben vízhozam-mérésre, és még számos más, extra igénybevételt jelentő környezetben.

A Getac notebookok forgalmazása 4 típussal kezdődik (CA27-es tablet PC, valamint a W130-as, az M230-as és az A790-es notebook). Az egyes típusok közti fő különbség a felhasználási terület. Az A790-es ipari és katonai célra, a CA27, valamint a W130 és az M230 főleg a rendfenntartó szervek és mentőegységek munkájának elősegítésére, kárelhárítási feladatok végrehajtására, illetve ipari célra készült. Felhasználási hőmérséklet-tartományuk 0-tól 55 Celsius-fokig terjed, de kiegészítőkkel már -20 Celsius-fok és + 55 Celsius fok tartományban is használhatók. Működés közben 15 g-s, félszuszos ütésnek is ellenállnak, de 1 méterről történő ejtést is túlélnek. Egészen 3 km-es tengerszint feletti magasságig használhatók.

A Getac készülékek felhasználási lehetőségei

HONVÉDELEM

Függetlenül attól, hogy az informatikai, vagy vezérlő-irányító rendszer vezetékes, vagy vezetékek nélküli kapcsolattal üzemel, a legnagyobb probléma a megfelelő minőségű kapcsolat létrehozása az egyes rendszerek és elemek között. Mivel a megbízhatóság kritikus tényező az extrém környezetben,

csak az olyan notebook felelhet meg a kihívásnak, mint az A790. Az A790-es speciális csatolókartyákkal is bővíthető, így a különböző rendszerek között is lehetővé válik az adattovábbítás és -fogadás. Az A790-s notebook a kialakítása révén alkalmas a rendkívüli igénybevétel elviselésére, ezen okok miatt használja az USA védelmi és katasztrófa-elhárítási hivatala is.

KÖZBIZTONSÁG

A sürgös és létfontosságú feladatokkal nap mint nap szembenéző rendfenntartó szervek, katasztrófaelhárítók, mentőosztagok és tűzoltók számára rendkívül fontos a mobil kommunikáció, a strapabíró kivitel, a vezetékek nélküli hálózati kapcsolat, és a gyors információkeresés. A járművekbe a beépítőkerettel is szerelhető GETAC notebookok tökéletes összhangot nyújtanak a megbízhatóság, a biztonság, a rendelkezésre állás és az ergonómiai terén. Amennyiben a notebookot a szabadban kell használni, akkor jól jön a közvetlen napfényben is olvasható kijelző, valamint a mozgási szabadságot biztosító WWAN és WLAN kapcsolat. Amikor a fizikai igénybevételekkel szembeni ellenállóképeséről beszélünk, akkor arról a berendezés az ütésálló felfüggesztése, és különleges házkialakítása gondoskodik.

KATASZTRÓFAELHÁRÍTÁS

A vihar és katasztrófa okozta károk elhárítása, gyakorta állítja kihívás elé a szakembereket. Egy könnyű, de mégis robusztus GETAC notebook WWAN hozzáféréssel segíti őket abban, hogy kaphassanak és küldhessenek a beavatkozáshoz azonnal szükséges adatokat és információkat, majd gyorsan és hatékonyan elvégezzék a helyreállítási feladatokat. A nagy teljesítményű WWAN kapcsolat teszi lehetővé a vezetékek nélküli hozzáférést olyan helyeken is, ahol a WLAN már nem elérhető. A járműbe szerelt dokkolóra csatlakoztatott notebookra folyamatosan érkezhettek a kritikus fontoságú információk. A GPS segítségével a

helyszín gyorsabban megközelíthető, és a katasztrófa elhárítható.

MENTŐEGYSÉGEK

A helyszíni ellátás színvonala egyre magasabb lesz, de a műszaki és technikai erőforrások továbbra is korlátozottak. Az intézkedőknek, a beavatkozóknak, az adminisztrátoroknak, olyan hordozható számítógéprendszerre van szüksége a helyszíni ellátás elvégzéséhez, hatékonyságuk növeléséhez, majd a lejelentéshez, amelyek képessé teszik őket munkájuk összehangolt ellátásához a kiszálló egység, a kórház, a központ és a diszpécser viszonylatában. Ezen a követelményeknek, egy megbízható és robusztus GETAC notebook felel meg, amely nemcsak víz- és ütésálló, de kiválóan csatlakoztatható más eszközökhöz is. Az ideális eszköz a kisméretű és könnyű GETAC számítógép, mely a rendszerben könnyedén elhelyezhető.

A GETAC összes könnyű és robusztus terméke megfelel a mentőegységek által tá-

masztott követelményeknek. A személyes információk védelmében olyan opcionális biztonsági megoldások kaphatók, mint a TPM, az ujjlenyomat-olvasó és a smart kártya-olvasó. Akár vezeték, akár vezeték nélküli kapcsolatról van szó, a WLAN, Ethernet vagy 3G/3.5G rendszerhez felhasználóbarát interfészen keresztül csatlakozhat. Mivel a megbízhatóság kulcsfontosságú tényező, egy ilyen notebook lehetővé teszi a sérült adatainak gyors bevitelét a kórházi adatbázisba, így az információ birtokában az ellátás gyorsabbá válhat és ezzel életet lehet megmenteni. A fémburkolat, illetve a por és fröccsenő víz elleni kialakítás lehetővé teszi a felületek gyors fertőtlenítését, ha a készülékre vér, folyadék vagy testnedv került.

IPAR

Autó-, elektronikai- és építőipar. Függetlenül attól, hogy házépítésről vagy automatizált gyártásról van szó, a robusztusság, a porállóság, zavar és vibrációtűrő, a jó kommunikációs lehetőségek döntő fontosságúak az aktuális feladat szempontjából.

A gyártósorhoz csatlakoztatott GETAC robusztus és ipari notebookjai olyan kritikus értékeket gyűjthet, valamint vezérelhetnek, mint hőmérsékleti értékek, a robotok vagy gyártócellák üzemi paraméterei és az összesített adatok.

ANYAG- ÉS ÁRUSZÁLLÍTÁS

Az áru hatékony szállításához sokoldalú bemeneti interfésszel és követési képességgel felszerelt környezetálló számítógépek van szükség. Ehhez nélkülözhetetlen egy megbízható GETAC fedélzeti számítógép gépjármű dokkolóval. A notebook a jármű belsejébe szerelhető vagy a dokkoló-egységhez csatlakoztatható, és olyan különböző adatbeviteli egységekkel kapcsolható össze, mint például a vonalkód-olvasó vagy a mágneskártya-olvasó, amelynek segítségével az áruval kapcsolatos adatokat WWAN-on, WLAN-on keresztül tovább is tudja küldeni a központi adatbázisba. A notebook a jármű GPS-antennájához is csatlakoztatható, így nyomon követhető a jármű útvonala.

T I T

tanfolyamok indulnak
júliusban TATABÁNYÁN

- **intenzív angol és német nyelvtanfolyamok**
- **intenzív angol és német nyelvvizsga előkészítő**
- **könnyű és nehézgépkészítő**

Részletfizetési lehetőség !

Jelentkezés:

Tatabánya, Kossuth L. út 106. Tel: 34 / 310-326, 311-519

PARÁZS VARÁZS DUNAÚJVÁROSBAN

Az időjárás megkönyörült, csak a hőség miatt kellett aggódni, viszont újra remek volt a hangulat – két és fél nap krónikája, evés, ivás, vigalom, tömött kisvonatok, meg Csulánó, a szőke cigánykirályfi.

MINDIG UGYANÚGY?

Az évek során két és fél napon át tartó, irtóztató töménységű programsorozattá combosodott az önkormányzat ifjúsági és sportirodájának megmozdulása: a nem éppen fantáziadús családi hétvége nevű programban a nagyon is fantáziadús Parázs Varázs meg a gyereknapi kapott helyet – egy korrekt felvezetéssel. Lássuk.

SÜTÖTTEK MÉG

A koncertprogram első feléről péntek este igazoltan vagyok távol – a Mórícsgála familiáris elköteleződése után belehallgatók Dagi és Vain pazar gitármuzsikájába a Művész Presszó sorozatában a Petőfi liget teraszán –, már javában tart a Duna-parton Demjén Rózsi és barátai koncertje, mire leérek. A mester korát meghazudtoló lendülettel veti magát az eseményekbe, felcsendülnek kamasz-, aztán gyermekkorunk lexebb dalai, húsz-huszonöt évet repülünk vissza az időben – a közönség nagykanállal kajolja az ősi dalokat, ezt is kár volna tagadni.

A remek nyitány után parádés folytatás: a Parázs Varázs az elmúlt években a város megha-

tározó közösségi eseményévé vált, most, ha jól vettük észre, háttérbe húzódott a programban a versenyszellem, helyette a „gyerünk, srácok/lányok, legyünk együtt, süssünk és együnk valamit, igyunk hozzá jó sokat” érület dominálta a hangulatot (a szervezők teríték- és pálinkaversenyt hirdettek). Korrekt baráti társaságok és haveri körök, családok és munkahelyi közösségek ütöttek tanyát a parton, hogy szombaton kora délutántól pár perc alatt tömény füst-, kicsivel később még töményebb illatfelhőbe burkoljanak minden vendéget.

BŐVEN AKAD SÜTNIVALÓJA

Persze mindenki kitett magáért, „Bélám” most is valóságos látványorgiát varázsoltak maguk köré – a kiállítás fő eleme a gömbszörpös üvegek kollekciója volt –, a tűzoltók nevükhöz méltó alkalmatosságokkal és szerelvényben varázsoltak parázson, a hangulat hőfoka egy-egy sütőalkalmatosságával vetekedett, ráadásul idén érzékelhetően barátságos együttlétre helyezték a hangsúlyt a csapatok és a szervezők egyaránt. Tény, ami való: a jóféleések (étel-) és jófajtaságok (ital-) kínálata volt a meg-

határozó elem, na meg a hangulat, amit csak fokozott a Határőrség rezeseinek egészen kitűnő koncertje.

GYEREKNAP: UGRÁLÓ VÁR

Egy rakat új elemmel, de a megszokott helyszínen várták a városi gyereknapi a familiákat a Duna-parton. Ezúttal két városnéző „kisvonat” szállította a csalá-

dokat – kitűnő választás, hogy egészen a Duna-partig –, a program a szokásos „egy perc sem telhet eseménymentesen” elv szerint alakult, aki nem a kis- vagy a nagyszínpad történeseit követte éles szemmel, az választhatta a játszózóházat, az Elvarázsoló Liget kínálatát, íjászokodhatott, még falra is mászhatott, ha úgy hozta úri kedve.

BELEÉLÉS, TÁVOLSÁGTARTÁS

A játék terepének túlfelel ezer csodával kápráztató fizető vurstli gondoskodott arról, hogy az anyukák és apukák pénztárcája ne ússza meg sértetlenül a kalandot. A színpadi történetek, bemutatók között is volt minden műfaj – a kisebbik gyereket például késő délután Csulánó, a cigány királyfi varázslatos története hozta lázba, a gyermeki képzelet még azt az apró fillentést is megbocsátóan hidalta át, hogy a címszereplőt szőke, göndör fürtű mimes alakította (nagy átléssel). Azt meg már csak halkan teszem hozzá, hogy amikor három nap lényegében folyamatos küzdelmei után felvonszoltam magam a lépcsőn, öt méterrel végig előttem trappolt, és amint hazaértünk, azonnal hívtam floorballozni a szentem.

Ny. Ócaline
(Dunaújváros Online Hírek)

„VISSZA A JÖVŐBE” – RÉGIÓS CSALÁDI NAP

SZÜLETŐBEN EGY ÚJ RENDEZVÉNY

A május közepén megtartott beharangozó sajtótájékoztató azt sejtette, hogy a rendezvény a Közép-Dunántúli Régióban élő magánszemélyek, civil szervezetek, vállalkozások olyan közös megmozdulása gyermeknap alkalmából, amire eddig nem volt példa. Közel negyven szervezet fogott össze! Nagy-nagy érdeklődéssel vártam a lebonyolítást a székesfehérvári Bregyó-közi Sportcentrumban május 27-én.

Bár számos rendezvény volt a megyeszékhelyen, az ide látogatóknak tényleg nem kellett csalódnuk! Azt sem tudta a járőrkelő, merre nézzen. A bejáratnál térképes útmutatót kaptak az érkezők, de többen a sajtóból és az internetes honlapról tájékoztak már.

A rendezők célja, hogy a családok szabadidős tevékenységének szervezésén túl egy környezettudatos gondolkodásra, magartásra is felhívják a figyelmet. De szólt a program az egészségmegőrzésről, az esélyegyenlőségről, az önmegvalósításról játékos formában és minden korosztály számára.

Mindent kipróbálhattak a családtagok a 11 főhelyszínen. Hogy a programkavalkád nagyságát érzékelni lehessen, jelzem, hogy ebből egyik elem például a sportot jelentette, s azon belül 26 rendezvény közül válogathattak a nap során. Összeállhattak csapatok kosárlabdázni, focizni, de profi sportolókkal is együtt rúghatták a labdát. Nézhették a görkorcsolyás, gördeszkás, bmx-es bemutatókat, sőt, ki is próbálhatták a pályát a látogatók.

Mézet, teát kóstolhattak, kreatív játszóházban

természetes anyagokból figurákat készíthettek, gyöngyöt fűzhettek, rajzolhattak, kötélcsúszdán csúszhattak – bár ez utóbbinál igencsak feltorlódott a várakozók sora, ez sem vette el senki kedvét. A tűzoltó- és katasztrófavédelmi kocsikat gyerekek rohanták meg, s csúsztak-másztak rajtuk nagy boldogan, füstfelhőben rohangáltak a bátor gázárlarcosok.

Tolókocsival próbálhatták ki ügyességüket az akadálypályán, siketnéma jeleket sajtíthattak el kicsik-nagyok. A régi autók kiállítását az idősebb generáció némi nosztalgizással szemlélte, az ifjabbak egyszerűen megszállták a járműveket. Készültek graffityk – most teljesen legálisan, melyek az egyik szponzor műhelyének falára kerülnek majd.

Érdekes ötletet jelentett a palackzsugorító verseny, s az előzetes felhívásra hozott ásott és fúrt kutak vízmintáinak vizsgálata, a műanyag flakonok horgászása, s az élő társasjátékok sora.

Legnépszerűbbnek talán megint az arcfestés bizonyult. A kígyózó sor, a hosszú várakozási idő biztos a szervezők figyelmét sem kerülte el, s a későbbiekben több arcfestőt

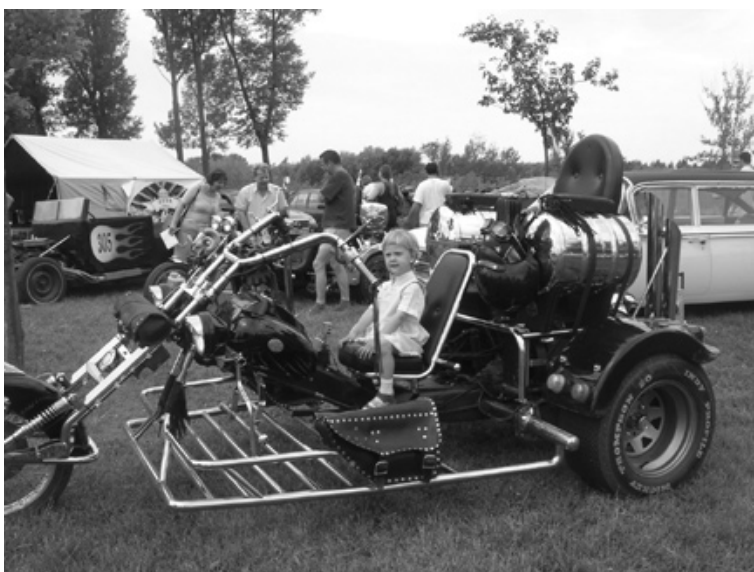

kérnek fel közreműködésre. A csokikért vetélkedő ügyességi játékokat pedig kicsit megzavarta, hogy néhányan már-már kereskedelmi mennyiségű édességet gyűjtöttek, mégis sokadszorra is beálltak, mások elől véve el a lehetőséget. De nem ez volt a jellemző! Szinte minden család izgalommal követte végig a pontgyűjtő füzetes játékot, s töltötte örömmel együtt ezt az időt.

A nap tanulságait levonva, alapvetően mindenki elégedetten távozatott: résztvevők és szervezők egyaránt. A szervezők nemcsak az ENSZ 1993-as közgyűlési határozatához csatlakoztak, mely minden év május 15-ét nemzetközi családi nappá nyilvánította, hanem az élhetőbb élet értékeinek felismertetését is vállalták ezzel a rendezvénnyel. A majd negyven szervezet a programok lebonyolításakor többnyire önkéntes segítőkkel dolgozott, ami külön emelte a program értékét. A továbblépést

úgy tervezik, hogy hagyománnyá kívánják tenni az ilyen – régióbeli szervezetekkel – közösen megvalósított gyermeknapokat. Az idei kezdeményezés folytatásaként jövőre már a Közép-Dunántúl több városában zajlana egyidejűleg gyermeknapi családi program. Ez az új típusú együttműködés akár országos akcióvá is kinőheti magát.

Göde Andrea

Táblás stratégiai országos verseny Tatán

HARCOLJ, NE HÁBORÚZZ!

Tizennégy, a szó legszorosabb értelmében véve harcedzett férfiú közel egy esztendeje alapította meg Tatán azt a csapatot, amelynek tevékenysége elsősre azt idézi az újságíróban, hogy felnőtt-korú gyerekek játszadoznak ólomkatonákkal. Alapvetően ez a megállapítás meg is állja a helyét, hiszen katonaviselt emberek, saját készítésű terepasztalon, saját kézzel fabrikált harci eszközökkel és katonákkal csatáznak egymás ellen. Ők biztosan jól tudják, mi a különbség a terepasztal sajátosságai és az éles hadviselés között, mivel megjárták Koszovót, Afganisztánt, Ciprust, s mindazon helyeket, ahol a 25. Klapka György Lövészdandár katonái békefenntartó misszióban vettek részt.

TÁBLÁS STRATÉIAI JÁTEKOK

A terepasztalon imitált harci játékokat saját készítésű eszközökkel kell megvalósítani. A modellezési tevékenység nem kevés türelmet, manuális készséget feltételez művelőitől, ám ezek a nagykorú gyerekek – sajátos megszállottságtól vezérelve – élvezik a fúrást-faragást. Bár vannak üzletek, ahol beszerezhetők a játékhöz figurák, nagyrészt mégis maguk készítik, festik hadseregük katonáit, harci eszközeit.

A játékok alapvetően három csoportba sorolhatók. A Gyűrűk Ura, a Warhammer Fantasy és a Warhammer 40000 a legfőbb stratégiai játékok.

ORSZÁGOS VERSENY TATÁN

Gárdos Évától, a tatai Helyőrségi Klub igazgatójától megtudtuk, hogy a tatai harci csoport június elején az intézményben fogadhatta az ország hasonló elkötelezettségű vitézeit, akik összemérhették tudásukat

a saját készítésű terepasztalokon. Meg kell jegyeznünk, hogy a gyermeki fellángolás ezen fajta játék iránt valós ugyan, ám abszolút felnőtt fejjel és értelmezésben művelik azt. Kiváló taktikai és stratégiai felkészültséggel kell rendelkezniük a verseny-

zőknek, hogy kifoghassanak ellenfeleiken. Ez a hobbi – mint megtudtuk – egyes csatládoknál már okozott komoly súrlódásokat is, de nem kevés azon feleségeknak a száma sem, akik bizony maguk is részt vállaltak a stratégiai játékokban tevőlegesen. Ott serteptértelnek szabócentivel, mérőszalagokkal, vonalzókkal és dobókockákkal a terepasztalok mentén.

A játékok során nem egy megtörtént, valós hadi cselekményt is imitálnak, imitáltak már. Ha lehet véleményünk, akkor sokkal inkább a terepasztalok mellett, mint a való életben háborúznak az emberek!

Az ország legkülönbébb pontjairól érkezett versenyzők Giczi István honvéd főhadnagy szervező munkájának eredményeként mérhették össze tudásukat Tatán. A verseny alapszabálya szerint minden évben más-más helyszíneken kell a játékokat megrendezni, ám nyugodtan mondhatjuk, hogy a tataiak szervezésből kiválóan vizsgáztak. Az eredményt inkább nem értékeljük, hanem minden résztvevőt dicsérünk a háborúmentes harcokért, a tataiakat pedig azért, hogy egy éve sikeresen dolgoznak azon, hogy ezt a különleges stratégiai játékfajtát megismertessék, népszerűsítsék szűkebb pátriájukban.

Berg Endre

PERON TÁBOROK A NYÁRRA

A tatabányai Peron Music Alapítvány ebben az évben is megszervezi európai táborait. Cserteg István ügyvezető igazgató elmondta: Az alapítvány ezidáig több európai országban szervezett gyermek és ifjúsági táborokat. A legsikeresebb nemzetközi táboruk idén ünnepli 10 éves történetét. A Peron Intercamp anyaországi és felvidéki pedagógusok vezetésével a svájci Scheltenben két hétig működik minden évben. A táborban a résztvevő gyerekek kreatív és sportlehetőségek sokaságát gyakorolhatják gyönyörű természeti környezetben. Az európai öntudat és érték mellett a környezet és természetvédelemmel is foglalkoznak a táborlakók. A kis svájci hegyi falu lakói jól ismerik az évente megjelenő magyarokat, hiszen egy napot együtt töltenek el velük. Együtt játszanak, sportolnak a Peron táborosokkal. Ismerkednek egymás kultúrájával

a zenén és táncon keresztül. A közös főzés sem maradhat ki a programból.

A Peron Intercamp idén utoljára várja lakóit. A következő évben új ország ad otthont a tábornak.

A Peron Domino tábor az állami gondoskodásban élő gyerekek táborhelye szintén Svájcban. Ide a régióból kerülhetnek gyerekek. A különleges programok többsége kihívás és kaland is egyben. A Peron Alapítvány munkatársai a tábor során a résztvevő gyerekeket a nekik kiírt európai pályázatokkal is megismertetik. Hazatérve pedig mentorként segítik a gyerekeket sikeres pályázathoz.

Az alapítvány idén a székelyföldi csillagtúrát kínálja fiataloknak és felnőtteknek egyaránt. Ezt a táborot tavaly szervezte meg először a civil szervezet. A Peron Music

Alapítvány és a Kép-Szín-Tér Egyesület 2007-ben másodszor is megszervezi székelyföldi csillagtúráját.

A lókodi táborhely 16 km-re található Székelyudvarhelytől, amely Tatabányától 750 km távolságot jelent.

A csillagtúrára elsősorban fiatalokat és felnőtteket várunk, akik érdeklődnek Erdély - és azon belül is Székelyföld - csodálatos tájai és legendái iránt.

Fontos dimenziója a csillagtúrának a helyi emberekkel és kultúrával való találkozás. Tesszük ezt civil és részben művészi szemmel.

A táborok közül a Peron Intercamp Svájcban valamint a székelyföldi csillagtúra rendelkezik szabad helyekkel. Érdeklődni a Peron Music Alapítvány irodájában lehet Tatabányán a Közművelődés Házában.

ESŐTÜKÖR

A 2007-es év fontos állomás a tatabányai Esőtükör zenekar életében. Idén ünnepli ugyanis a csapat alakulásának tizedik évfordulóját. A számos fesztivált megjárt és sikereket magáénak tudó zenekar ez év augusztusában nagyszabású, egész estés rendezvénnyel készül, kifejezve ezzel köszönetét közönségének, illetve mindazoknak, akik az elmúlt évek során segítették zenei pályáját. A rendezvény mind hangzásban, mind látványban különleges élményt kíván nyújtani az érdeklődőknek, a megszokottnál jóval magasabb szintű technikát vonultatva fel. A kezdeményezést magáénak tudja és támogatja a tehetséggondozás, esélyegyenlőség területén nem csak hazai, de nemzetközi szinten is kiemelkedő eredményeket elérő tatabányai Peron Music Alapítvány. A rendezvény az Esőtükör újra nevet viseli majd.

A történet tehát tíz évvel ezelőtt kezdődött egy szakközépiskola levegőtlen pincéjében, ahol négy fiatal életre hívta azt a zenekart, mely rövid idő alatt Tatabánya város kulturális életének meghatározó szereplőjévé vált. S mivel érte ezt el? Személyes, érzelmes szövegvilágával, illetve vitathatatlanul egyedi gitárhangzással, melyet a két alapító tag, Szina Balázs – ének, szövegek és Számvéber Tamás – gitár, illetve a további két tag, Keindl

Róbert basszusgitár és Janó Gábor ütős alakítottak ki. A kilencvenes évek közepén újjáéledő, a '70-es éveket idéző klubélet magával ragadta őket. Koncert koncertet követett és lassan városi, majd megyei szinten is ismert, elismert csapattá váltak. Tehetséggondozó fesztiválokon szerepeltek, ahol sorra, szinte kivétel nélkül díjakat hoztak el: „Legjobb zenekar”, „Legjobb dalszöveg”, „Legjobb gitáros” kategóriákban. 1997-ben elkészült első, Vágy című

lemezüket a már említett Peron Music Alapítvány gondozásában, mely szép számban fogyott országszerte. Dalaikkal szerepeltek több kiadványon, köztük Tatabánya város 50. évfordulóján megjelent exkluzív dupla CD-n, a TAZ-MÁNIA sorozat Eurofresh, Millennium, illetve Jubileum lemezein. 1998-ban majd két évvel később 2000-ben sikerrel szerepeltek a Sziget fesztivál Banán, illetve Bahia színpadain. 1999-től a Jászai Mari színház falai között színpadra vitt, majd országosan, sőt a határokon túl is bemutatott Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról című klasszikus darab zenei kíséretét látták el, mely új dimenziókat tárt fel számukra, s mely komoly szakmai elismerésnek számított. Az elkövetkezendő években, immár végleges felállásban – Szina Balázs, Számvéber Tamás, Hornyák László, Árvai Krisztián, Takács Tamás - folyamatosan rangos városi és megyei kulturális rendezvényekre kapott meghívást a zenekar, visszavonhatatlanul nyomot hagyva ezzel az utókornak.

EGY FEHÉRVÁRI HÉTVÉGE

ÖSSZEFOGÁS EGY FEHÉRVÁRI TUDÁSPARK LÉTREHOZÁSÁÉRT

Két fontos esemény is zajlott 2007. június 15-én a fehérvári Hiemer-ház konferenciatermében. 8.30-tól a Székesfehérvári Innovációs Tanács ülésezett, az Alba Inno Park témában, majd a MTA munkatársai találkoztak olyan helyi vállalkozókkal, akik közreműködnének ennek megvalósításában.

Warvasovszky Tihamér polgármester reggeli összegzésében az szerepelt a tanácskozáson, hogy a város 100 legnagyobb vállalkozásának küldtek ki kérdőívet a tudáspark létrehozásával kapcsolatban, s máris 40 fő szándéknyilatkozatát tudhatják magukénak. Az együttműködésben érintettek a kis- és középvállalkozásokon kívül a szakképző és felsőoktatási intézmények is. Pálincás Gábor professzor (MTA Kémiai Kutatóközpont) elmondta, hogy a nanopark és infrastruktúrájának megteremtése a szükséges eszközökkel együtt kb. 7 milliárd forintos beruházást jelent. A humánerőforrás-fejlesztésben az akadémikus azt sem tartotta kizártnak, hogy doktori képzés is helyet kapna a projekt kapcsán Székesfehérváron, mint ahogy az már megvalósult, hogy az Akadémia két céget is alapított a megyeszékhelyen.

AZ ÖTTUSA SPORTÁG MINDIG EREDMÉNYES

Pénteken (2007. június 15.) Székesfehérvár Megyei Jogú Város polgármestere, Warvasovszky Tihamér köszöntötte a rigai Európa-bajnokság éremszerző öttusázóit. Horváth Viktor egyéniben Európa-bajnoki címet szerzett, a férfi csapat ezüstérmet hozhatott haza. Vörös Zsuzsa 5. lett egyéniben, míg női váltónk – Kovács Sarolta, Máthé Vivien, Vörös Zsuzsa összetételben – bronzérmet szerzett.

A rigai időjárás hasonlóképp meleg, de párásabb volt az itthoninál. Ez sem befolyásolta az Alba Volán-Bericap versenyzőinek remek szereplését Rigában. A lovak sorsolásánál is kedvezett a szerencse, s minden számban jó eredmények születtek. Összességében 5 éremmel gyarapodtak a versenyzők, s négy olimpiai

kvótát is szereztek – összegezte Kulcsár Antal, a női szövetség kapitánya, aki csak szerdáiig ad lányainak pihenőt.

Vörös Zsuzsa nem érzi nyomasztónak, hogy tőle szinte mindig kötelezően elvárt a siker, a kiváló eredmény. A szerdáiig tartó kis szünet után az egész nyár mozgalmasnak ígérkezik – mondta, mert aztán az újabb pontszerzés reményében Rómába utaznak világkupa-versenyre, aztán egy országos bajnokság jön, augusztusban a berlini világbajnokság, majd a pekingi világkupa következik.

Székesfehérvár mindig büszke volt a sportolóira, különösen igaz ez az öttusázóinkra, hiszen Fehérvár első olimpiai bajnoka is – Vörös Zsuzsa – ebből a körből került ki. A sportágbeliek mindig nagy tenni akarással küzdenek az egyik legnehezebb sportágban, ahol minden részterülethez érteni kell. Azt hiszem, a város izgalommal és büszkén figyelt a versenyre, s jóleső érzés, hogy megint nem csalódtunk – hangsúlyozta Warvasovszky Tihamér polgármester.

A bensőséges kis ünnepségen Kovács Sarolta, Vörös Zsuzsa (Máthé Vivien vizsgálja miatt maradt távol) és Horváth Viktor jelent meg, valamint Kulcsár Antal szövetségi kapitány és Sárvári László, az Alba Volán SC ügyvezetője.

AZ OSZTÁLYTALÁLKOZÓTÓL A VIZSGAKONCERTIG

A hajdani Május 1. téri Általános Iskola diákjai 35 éves osztálytalálkozójukat tartották a fehérvári Bányató vendéglőben. A szokásos közös beszélgetések, életrsorok láttatása, ebéd, osztálynaplót jelképező torta felvágása után mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, felkerekedtek, hogy a most akárhányadik diplomáját szerző osztálytársuk vizsgakoncertjét meghallgassák június 16-án.

Az osztálytalálkozó főszereplőjévé ily módon a korábban a fehérvári Sziget utcai Általános Iskolában is tanító Németh Gábor vált. Énektanárként a kórusvezetés szinte életformájává vált. De az hároméves kora óta kisebb-nagyobb megszakításokkal a harmonika is. Már első szereplésekor – hatévesen – visszatapsolta a közönség, olyan sikere volt, s a tegnapi harmonika szakos vizsgakoncerten (Zeneművészeti Egyetem) szintén folytatódott az akkor megkezdett hagyomány: a fantasztikus előadást követő közönségsiker. Erney László professzor nyitotta meg a kis zuglói Hermina úti templomban tartott hangversenyt. Farkas Ferenc, Purcell, Couperin, Scarlatti, Grazioli darabok után Csajkin Humoreszkje következett, majd Hatrik Variációs monológia. Bihari Dávid kürtön közreműködött, s az utolsó Britten Missa Brevis in D előadásában a Siófoki Művészeti Iskola (ahol a tanár úr 8 éve igazgató) Szulabé kamarakórusa.

A koncert egyszerre volt családias és felemelő!

Göde Andrea

33 FALU ÜNNEPELT A HÍDVERŐ NAPON

Harminchárom magyar és egy szlovák falu ünnepelt június utolsó hétvégéjén Neszmélyen a 13. Hídverő Napokon, ahol Duray Miklós, a szlovákiai Magyar Koalíció Pártjának alelnöke köszöntötte a résztvevőket.

MEGNYITÓ A MEGBÉKÉLÉS JEGYÉBEN

A Duna menti faluban 20 magyar, 13 felvidéki magyar és egy szlovák falu küldöttjei jelentek meg, zászlós felvonulásuk nyitotta meg a rendezvényt, mellyel a térség falvai közötti összetartozást ünnepelték.

Benkő Ferenc, Neszmély polgármestere az 1335-ös, visegrádi királytalálkozó máig érvényes üzenetével kezdte megnyitó beszédét. Az akkori uralkodók (magyar, szlovák, cseh és lengyel királyok) ugyanis nemcsak beszéltek a népek közti megbékélésről, hanem tettek is azért. Neszmély község a Hídverő Napokkal az ő örökségüket hirdeti: a békés együttélést.

Duray Miklós köszöntőjében azt emelte ki, hogy jövőre – miután 2008. január elsejétől a tervek szerint Magyarország és Szlovákia egyaránt a schengeni övezet tagja lesz – a Duna már nem lesz határfolyó a két partján élő magyarság között.

„Jövőre fogunk elérni egy olyan ponthoz, amely lehet, hogy segít mindabban, amit eddig elképzeltünk, szerettünk volna. Jövőtől kezdve a Duna már nem határfolyó lesz, ez a változás hozzásegít bennünket vágyaink megvalósításához.

Legyen a Duna a miénk!” – mondta magyarul és szlovákul az MKP alelnöke, akinek beszédét nagy taps fogadta.

Dr. Völner Pál, a Komárom-Esztergom megyei közgyűlés elnöke szerint vannak, akik építik a hidakat, és vannak, akik elhordják a cölöpöket. Pedig csak egy célunk lehet, élni a hosszú béke lehetőségével. Mindenki,

aki nem tud ezzel élni, jóvátehetetlen bünt követ el!

SZÍNES PROGRAMOK HÁROM NAPON ÁT

A rendezvényt sorozat már pénteken elkezdődött, igaz az első felvonásra Visegrádon került sor, ahol a Királyi Palotában zajlott a Visegrádi Polgár Európában elnevezésű konferencia. Ezt követően már Neszmélyen folytatódott a program, a Bor és Zene konferenciával, illetve az Euro-Expo kiállítás és vásár megnyitójával. Este a Polgári Kézműves Színkör operettműsorát hallgathatták meg az érdeklődők.

Szombaton a megnyitó után hatalmas tömeg vette birtokába a Millecentenárium Parkot. A szabadtéri kemencékben szorgos kezek sütötték a rétest, húszezer adagot készítettek a neszmélyi lányok, asszonyok. Ugyanitt nagy sikere volt a

kemencés, borral készült ételek bemutatójának is.

A kiváló neszmélyi borok kóstolgatása mellett élvezhette a közönség az egyedülálló, hajó formájú színpadon az Eurorégiók kulturális, hagyományörző csoportjainak bemutatóját, vagy éppen sétahajózásra indulhatott a Dunán. Persze a hajóskanzen megtekintését sem lehetett kihagyni, és nagy sikert aratott a komáromi Magyarrock Dalszínház esti bemutatója, A szeretet hídja is.

Páratlan élményt jelentett a csillagmécsek éjszakája, ahol 2007 mécses világította meg a vén folyó hajkait. A második napot tűzijáték, és a Pesty Party Showband közreműködésével utcából koronázta meg.

Vasárnap folytatódott a kulturális és gasztronómiai bemutatók, zajlott a kirakodóvásár a rétes- és borkóstolás, ezeket vonzva a neszmélyi Duna partjára. Az eurorégiós találkozó fő helyszíne azonban áttevődött a szlovákiai Madar községbe, ahol hasonlóan színes program várta a határon átkelőket.

A gulyásfőző verseny mellett vetélkedők, kézműves foglalkozások zajlottak. A sportkedvelők megnézheték a Madar – Kocs diák, és a Madar – Path öregfiúk focimeccset, vagy megcsodálhatták a veterán autók és motorok kiállítását.

Az ökomenikus istentisztelet után népművészeti kiállítás, ünnepi műsor várta a vendégeket. A program este a Felvidéki Rocksínpad fellépésével, és utcából zárult.

Az időjárás kegyes volt a szervezőkhöz, a tizenhárom szám pedig nem hozott szerencsétlenséget: jó hangulatban, a kölcsönös megértés és a békés egymás mellett élés jegyében zárultak az idei Hídverő Napok.

veér

A MAGYAR VADÁSZATI KULTÚRA NAPJA VÁRPALOTÁN

A Vadászati Kulturális Egyesület évek óta májusban tartja tavaszi rendezvényét, amely a korábbi majális elnevezés helyett az idén a címben szereplő elnevezést kapta. Ennek az is volt az oka többek közt, hogy a rendezvény keretében tartották meg a 3. Kulturális Konferenciát, amelyen képzőművészeti és irodalmi szekcióban folyt a munka.

A konferencián dr. Nahlik András a NYME dékánja, az OMVK Győr-Moson-Sopron megyei területi szervezetének elnöke, a VKE Kulturális Tanácsának frissen megválasztott elnöke vezetésével folyt a munka.

A rendezvény, amely Várpalota Város Önkormányzatának teljes támogatását élvezte, reggel 9 órakor felvonulással kezdődött, amelyen a helyi mazzorettszecsport, a Bányász Fúvószekekar, kopósok, vadászkiütösök és lovasok vettek részt, megalapozva a rendezvény további sikerét. Igen sikerrel lehet beszélni, hiszen a látogatók és résztvevők számát tekintve korábban nem volt ilyen nagy látogatói létszámú rendezvény.

Németh Árpád, Várpalota polgármestere, Oláh Csaba, a VKE elnöke köszöntötte a megjelenteket, majd Veszprém megye főjegyzője és Dr. Zsédényi Imre, Veszprém megyei főjegyző megnyitóját után a Hubertus miséhez gyülekeztek a résztvevők. A mise után mintegy varázsütésre az addig borult égbolt is kitisztult és a nap további részében ragyogó napsütésben volt része a résztvevőknek.

Egész nap szép számú nézősereg, környékbeli és messziről érkezett vadászok, kísérők és nem csak helyi, de annál több civil

látogató tekintette meg a programokat és élvezték a gasztro-nómiai fesztivál illatait és ízeit, költhették pénzüket a vadászati kirakodóvásáron. A borversenyen messzi földről érkező és helyi gazdák által minősítésre benyújtott borok közt kellett a zsűrinek dönteni.

Külön öröm volt, hogy civilek is részt vettek a főzőversenyen, és még Romániából is indult egy csapat Várpalota testvérvárosából, Petrozsényből. Arról nem is beszélve, hogy a bográcsos ételek kategóriájában – megelőzve az összes vadásztársaságot – a Regio Regia csapata kapta a fődíjat!

Óriási volt az érdeklődés a képzőművészeti kiállítás iránt. Több neves vadászfestő, és egyéb kézműves munkája négy termet töltött meg és folyamatosan a látogatók csodálták az alkotásokat. Nem kisebb érdeklődéssel tekintették meg a támogatók által a szervezők rendelkezésére bocsátott kiváló trófeákat, bemutatva ezzel a szűkebb régió vadon élő állományának minőségét.

Az Országos Magyar Vadászklubok szövetsége területi szervezetének vezetői is részt vettek látogatóként, családotól a rendezvényen, sőt egyikük meg is dicsérte a szervezők munkáját, és gratulált a nyilvánvaló sikerhez. A fellépők közt Bodrogi Gyula műsora volt az egyik

legnépszerűbb, de a város polgármestere is koncertezett együttesével. Az étkek terén bizony igazi kuriózumnak számítók öksütés sok látogatót vonzott, de akinek nem jutott e finomságból, volt még más lehetőség arra, hogy pecsenyét, kolbászt, vadból készült ételeket fogyaszthassanak.

Szintén ezen a napon került sor a VKE által alapított Hubertus Kereszt kitüntetések különböző fokozatainak átadására. A kitüntetettek közt volt Bán Beatrix a Diana Vadászklub elnöke, aki a kitüntetés gyémánt fokozatát vehette át. Ebből a fokozatból minden évben csak egy arra érdemes személy vehet át ünnepélyes keretek közt a VKE elnökétől.

Vidáman vehették át a Szalonka Dublé díjasok is a járandóságukat, egy katonai Törley pezsgőt. A vidámságot csak fokozta az igazán sok és értékes tombola nyeremény sorsolása.

Az egésznapos program megkoronázása volt az esti tűzijáték és az éjfélig tartó utcabál.

A szervezők este fáradtan de elégedetten fogyasztották el a maradék ökröt, és öblítették le helyi finom italokkal. Azonban a fáradtság és a szervezéssel együtt járó idegeskedés ellenére mindannyiuk véleménye szerint megérte, hiszen egyértelműen megállapítható volt, hogy mind a látogatók, mint a résztvevők számát tekintve és a programok sokszínűségét figyelembe véve csúcscok születtek. A több ezer résztvevő elégedettségét mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy az utcabálon is a végső órákig kitartottak.

Punk János

TÉSI FALUNAPOK

Szerkesztőségünk örömmel tesz eleget olyan meghívásoknak, ahol a lapkészítés szüneteiben tartalmas, szabadidős foglalkozásokon is részt vehet. Mamut csapattal érkezünk a Bakony – tejei Tésre, voltunk vagy húszan. Ez nem csoda, hiszen helyt kellett állni a focitornán, a főzőversenyben, a programokon. Bár medáliát nem kaptunk, az egész társaság kiválóan érezte magát. Képeink az emlékezetes hétvégét idézik fel.

Önbizalommal láttunk neki a marhapörkölt főző versenynek, a tűz csíholásának pillanatában nem sejtettük, hogy a fődjé ezúttal másokat illet.

A fiatalok a várpalotai hagyományörzők harci eszközeit is kipróbálhatták, dárдавetésben, íjászatban, harci bárdok hajigálásában versenyezhettek.

A legifjabbak pályaválasztási tesztje: lufiborotválás. Hátha valakiből férfifodrász lesz!

Két csapattal is indultunk a focitornán, ezúttal be kellett látnunk: vannak nálunk erősebbek! Pedig a fiúk mindent elkövettek...

Két üveg pezsgővel, és három oklevéllel, valamint barátaink öleléseivel távoztunk Tésről. A relikviákat főszerkesztőnk, Veér Károly vette át.

BALATONI PROGRAMAJÁNLÓ

BADACSONYI BORNAPOK (JÚLIUS 21– AUGUSZTUS 5.)

Július 21. szombat

17.45: Badacsony táncegyüttes
18.00: Megnyitó
18.30: Veszprém táncegyüttes
19.45: Janza Kata és Csengery Attila
21.30: Koktél együttes

Július 22. vasárnap

18.30: Beatman zenekar
20.00: Tapolcai Musical Színpad
21.30: Fantasy együttes

Július 23. hétfő

19.00: Kinizsi táncegyüttes

Július 24. kedd

19.00: Devecseri autentikus roma amatőr együttes - Flare Beas
21.00: Németh Tibor

Július 25. szerda

19.00: Kalimutu Saloon Band

Július 26. csütörtök

19.00: Csabrendeki Művelődési Ház amatőr csoportjai
20.00: Ír step együttes
21.00: T.Ö.R. Trió

Július 27. péntek

19.00: Márió, a harmonikás
21.00: START tánczenekar

Július 28. szombat

19.00: Somló Tamás
21.00: Tequila zenekar

Július 29. vasárnap

19.00: Musical est - Bálint Natália és Csobolya József
21.00: T.Ö.R. Trió

Július 30. hétfő

19.00: Zánkai művészeti csoportok

Július 31. kedd

19.00: Kinizsi táncegyüttes – Cigány show
21.00: Németh Tibor

Aug. 1. szerda

19.00: Kalimutu Saloon Band

Aug. 2. csütörtök

19.00: Sümegi Művelődési Ház Amatőr művészeti Csoportjai

Aug. 3. péntek

19.00: Gyöngyös népdalkör

21.00: Tequila zenekar

Aug. 4. szombat

19.00: Operett Gála - Bálint Natália és Csobolya József
21.00: Hélios zenekar

Aug. 5. vasárnap

19.00: Mystery Gang Trio
21.30: Fantasy együttes

FÜREDFEST

(JÚLIUS 7– AUGUSZTUS 19.)

Balatonfüred - Szabadtéri színpad

Július 7. szombat 21.00 óra

„Volt egy tánc....” táncjáték Zorán élő koncertjére
A Pannon Várszínház előadása

Július 15. vasárnap 21.00 óra

Dés László – Geszti Péter – Békés Pál: A dzsungel könyve – musical
A Pannon Várszínház előadása

Július 20. péntek 21.00 óra

Fenyő Miklós – Novai Gábor: Hotel Menthol – musical
A Pannon Várszínház előadása

Július 21. szombat 21.00 óra

LÁVA - Szentpéteri Csilla új koncertje élő zenekarral, látványshow-val

Július 28. szombat 21.00 óra

Presser Gábor - Sztevanovity Dusán - Horváth Péter: A padlás - musical
A Pannon Várszínház előadása

Július 29. vasárnap 19.00 óra

„Bűm elfelejtésére...” – a Tabulatúra régizene-együttes koncertje korabeli táncokkal
Helyszín: Balatonfüredi Romtemplom

Augusztus 10. péntek 20.30 óra

Pierre Barillet – Jean Pierre Grédy – Nádas Gábor – Szenes Iván: A kaktusz virága - zenés vígjáték
A Pannon Várszínház előadása

Augusztus 11. szombat 20.30 óra

Lionel Bart: Oliver – musical
A Pannon Várszínház előadása

Augusztus 17. péntek 20.30 óra

Irish Dance Experience – Ír sztepp show

Augusztus 19. vasárnap 20.30 óra

A Beatlestől Simon és Garfunkelig – A Peter and Pan együttes koncertje

ÚJJÁALKULT A KOMÁROM- ESZTERGOM MEGYEI HONISMERETI SZÖVETSÉG

A Honismereti mozgalom köztudottan közel fél évszázados múltra tekint vissza. 1990 előtt a Hazafias Népront keretében, a rendszerváltás után önálló mozgalomként területi alapon szerveződött helytörténeti köröket, egyéni kutatókat, lelkes lokálpatriótákat tömörített. Olyan egyéneket, kisebb közösségeket, akik fontosnak érezték, érzik céljainkat. Országosan a Honismereti Egyesület fogta és fogja össze mindazokat, akik az egyesületen keresztül vállalják,— idézet az alapszabályból: „a nemzeti tudat, az önismeret, a hagyomány művelését, ápolását, kulturális, természeti és települési értékeinek megőrzését, gazdagítását. Ennek szellemében, igyekszünk mozgósítani minden jó érzésű embert, pártpolitikai hovatartozástól függetlenül. A nemzeti értékek megmentése, a népi hagyományok ápolása, szűkebb hazánk történelmének kutatása és megismertetése olyan nemes célok, amelyekért lehet és érdemes tenni. Ahhoz, hogy e célok érdekében a honismereti munkát új alapokra tudjuk helyezni, szükség van a fentiekkel egyetértők támogatására.

2007. május 24-én, második nekifutásra a jelenlévők meghallgatták és elfogadták a régi vezetőség beszámolóját, módosították az alapszabályt, és három évre nyílt szavazással megválasztották az új vezetőséget. Az elnök Kovács Lajos dorogi pedagógus, az Új Forrás című folyóirat szerkesztője, elnökhelyettes ifj. Gyüsi László tatai könyvtárigazgató, titkár Forró Virág Zsuzsa dorogi tanár lett. Az elnökség tagjai még az említetteken kívül: dr. Ravasz Éva (korábbi elnök), Tapolcainé dr. Sárny Szabó Éva, id. Gyüsi László (mindketten a 80-as és 90 -es években ugyancsak elnöki posztot betöltött személyek) és dr. Horváth Géza helytörténet-szerkesztő, jelen sorok írója, aki szakmai-módszertani támogatóként jegyzi tagságát. Az ellenőrző bizottság elnökül Motil Lászlót, tagjainak Solymár Juditot és N. Balatoni Annát választotta meg a közgyűlés.

A jogi személyként működő egyesület tevékenységének fontos része, — ismét idézet az alapszabályból: „a honismereti mozgalom tudománysegítő jellegének, hitelességének, hatékonyságának fokozása érdekében a közgyűjteményekkel... való folyamatos együttműködés”, a „hagyományokat fenntartó és ápoló közösségek, lokálpatrióták munkájának összehangolása, módszertani segítése.” E mellett természetesen céljainkkal összefüggő bármilyen kezdeményezést, ötletet szí-

vesen fogadunk és támogatunk. Pályázatok kiírása, táj-és országjáró túrák indítása, honismereti, helytörténeti kiadványok szerkesztése, megjelentetése, tanácskozások, táborok szervezése stb.

Az önszerveződő közösség működésének biztosítására, a szervezeti élettel kapcsolatos minimális kiadások fedezésére évi tagdíjként 1000 Ft-ot határozott meg a közgyűlés. Azt reméljük, hogy intézmények, vállalatok patronáló-tiszteletbeli tagként támogatják működésünket, céljainkat.

E rövid tájékoztatást azért tartottuk fontosnak, mert az alakuló ülésen alig több mint egy tucatnyian voltunk, holott tudjuk, hogy a megyei honismereti mozgalom résztvevőinek száma ennek többszöröse. Várjuk azok jelentkezését, akik tagjai kívánnak lenni egyesületünknek. Várjuk továbbá a szeptemberben megrendezendő ez évi második közgyűlésünk számára azokat a konkrét munkatervi javaslatokat, amelyek alapján mozgalmunk életét is felrázhatjuk, új alapokra helyezhetjük.

Jelentkezni lehet:

KOMÁROM–ESZTERGOM MEGYEI HONISMERETI EGYESÜLET
2890 TATA, MÓRICZ ZSIGMOND VÁROSI KÖNYVTÁR
VÁRALJA ÚT 4.

Dr. Horváth Géza

EGY KIÁLLÍTÁS KÉPEI

Nem volt ahhoz képest érzés

A KEM Megyei Önkormányzat Mentálhigiénés és Rehabilitációs Intézménye (MERI) által meghirdetett fotópályázatra a tizenkét magyar mellett öt szlovák és egy kínai társintézmény hetvenkét fotósa hétszázkilencvenöt képpel jelentkezett. Drégely Imre, a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem Balogh Rudolf-díjas fotóművésze és Szamódy Zsolt, a Magyar Fotóművészeti Egyesület elnöke, mint zsűri hetvenhét művet tartott bemutatásra alkalmasnak. A fotókat a tatabányai Kereskedelmi Szakközépiskola aulájában állították ki.

Próbálom ízlelgetni a szavakat : „ értelmileg akadályozott és mentális betegséggel élő embertársaink „Mi ez? Hogyan tudott a csodálatos nyelvünk ilyen bonyolult meghatározást létrehozni? Lakóhelyük, a síkvölgyi otthon hivatalos nevének leírásához is ötvenhét leütés kell a klaviatúrán. Miért bonyolítjuk mi az ő egyszerű világukat? Hiszen csak körül kellett nézni, még a vak

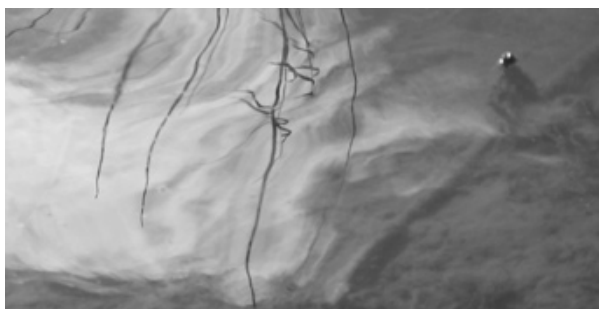
is... bocsánat a látásukban akadályozott embertársunk is, sőt azok az embertársaink is, akik azt hiszik magukról, hogy semmiben sem akadályozottak, láthatták, hogy nincs ott semmi bonyolult. Csak egyszerűség. A művészet letisztult egyszerűsége. Köröztem a Keri kiállítóteremmé avanszált aulájában a képek előtt, és próbáltam magamban fogalmazgatni, hogy ahhoz képest... de nem

ment. Nem volt ahhoz képest érzésem, és hogy ezzel nem csak én, a laikus voltam így, arra bizonyítékul szolgálhatnak Szamódy Zsolt megnyitó szavai: a „beérkezett pályaművek jelentős részénél szembeötlő volt a képek érzelmi töltöttsége, és a konvencióktól mentes képalkotás. A kiállítás jelentős részét izgalmas, vagy megrázó emberábrázolások, újszerű természetfotók alkotják.”

Valamit nagyon tudhatnak ott a MERI-ben, ha mi (és remélem, még sok látogató) így éreztünk. Ez a kiállítás sokat tett a falak, néhány helyen még a rácsok lebontása érdekében. Köszönet érte az alkotóknak, szervezőknek, támogatóknak.

Egyszer talán a sokszavas, bonyolult meghatározások is eltűnnek. Meg a sértő egy-
szavasok is.

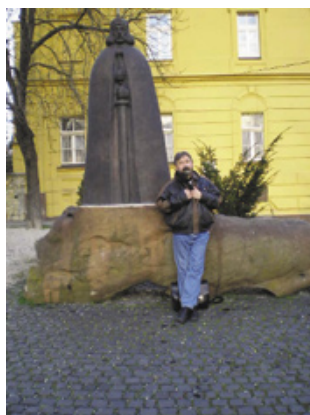
Süle Károly

NÉMETH ISTVÁN PÉTER – KÖLTŐ

– **Mindig is Tapolcán élt, bár sokfelé kalandozott...**

– De mindig csak a Balaton partján. A tanítás és az azon túli irodalmi munka mindig a Balatonhoz kötött, ehhez a szűkebb pátriához. Tulajdonképpen 20 év tanári munka van mögöttem, komoly szelete az életemnek. Most már nem vagyok pedagógus mert részint annyi tanárra sincs szükség, részint pedig jó lenne már a szépirodalomnak élni... Én mindig dolgoztam, igyekeztem munkahelyet találni, mert az írásból sajnos nem lehet megélni. Kell egy polgári foglalkozás, és a munkanap után jöhet az irodalom. Úgy hiszem, igazán ezért érdemes élni. Nagyon szeretem a gyerekeket, kötődöm hozzájuk, örülök, ha itt, az Iskolamúzeumban csoport vezethetek. Még rögtönzött magyarórát is szoktam tartani a város legnagyobb szülöttéről, Batsányi Jánosról. Néki és feleségének emlékszobája is van a múzeumban. Batsányit igen nagyra becsülöm, példaképemnek tartom. Csodálatos, hogy a tapolcai saruvarga fia, végtelen egyszerű csal-

ádból indulva a bécsi arisztokráciából talál magának feleséget. Tulajdonképpen feleségül veszi Európát és az európai műveltséget; franciául, németül, latinul anyanyelvi szinten beszél és verset ír.

– Nagyon hamar kitágulhat a világ akár itt régió belül is, és a szálak Tapolcához futnak. Elég csak a Malomtóhoz eljöttünk, és ez a hely, mint a malomkerék gyűjti össze az energiát és alakítja

hasznossá. Tulajdonképpen ilyen volt a Balaton körül járni éveken át. A Balatonnal is foglalkozok, mint írói témával; mint olyan színtér, ahol rengeteg író, költőelőd, festő, zeneszerző megfordult, ugyanakkor nem csak ilyen partikularitás a Balaton, hanem ahogy Egry József festette, egész világa van, mint Bartók zenéjében a Föld a Víz és az Égbolt egy felségmodell. Aki nyitott szemmel jár az mindent megtalálhat, egészen az univerzum legfontosabb kérdéseig, itt kereshet rájuk választ, mert minden adott hozzá.

– **Melyik a kedvenc évszaka a Balatonnál?**

– Mindegyik csodálatos, és mindegyiknek megvan a maga Balatonja. Mind tele van csodával amit fel kell fedezni. A legkedvesebb talán mégis az a kora-ősz, amikor a vendégek már elmennek; a vénasszonyok nyara a legszebb. Átvonulnak a lombok őszi színekbe, ugyanakkor még a nyár is visszalopózik, vagy csak tompul. Még nem egyszer van harminc fok, ragyog a tó, minden színt fel lehet fedezni a tájban a márgazöldtől az azúrkékig, és ez nagyon szép ihlető körülményeket ad... Márai szerint ez a legmegbízhatóbb időszaka a Balatonnak, amikor még ezt a néhány szép hetet megadja a természet.

– **Batsányi már szóba került a példaképek közül. Kik vannak még hatással a munkásságára?**

– Vallom hogy nagyon sokaktól lehet tanulni, világirodalmi kedvenceim is vannak. A dunántúli költők nagyon kedvesek nekem. Hogy néhányukat felsoroljam; a Vas megyei Weöres Sándor, a Győr-Sopron megyei Kormos István, aztán szeretem a pécsi Csorba Győző írásait is. Az ő verseikben nem csak a táj jelenik meg hanem az emberség is.

– **Tanítóként mit sikerült átadnia a gyermekeknek a költészetből?**

– Szerencsére taníthattam minden

nemzedéket az általános iskolásoktól a felnőttekig. Alapvetően két fontos dologban játszik szerepet a költészet – kár beszélni annak haláláról, mert szerintem nagyon élő, és sokan előhívják – az egyik, hogy gondolkodni tanít minket, mint a matematika – a költészet ugyanúgy modelleket használ. A másik, hogy egyfajta érzelmi töltést ad az embernek, amelyek nélkül elgépiesednénk, technokratákká válnánk, és talán unalmasabb is lenne az élet.

Sajnos egyre kevesebb olvasó van, és a nyelv is egyszerűsödik. Sok neobarbár vonás található meg a beszélt nyelvben, és már nem csak a diákoknál. A beszéd, a mondat lassan elveszti a taglejtését, sok szót helyettesítünk, rövidítünk. Főként a fiatalok között nagyon nagy a veszélye, hogy kimegy az íz a nyelvből, és ha ezt akár egy író akár a zeneszövegek nem emelik vissza, akkor menthetetlenül kikopik.

– **Az önről szóló anyagokban hangsúlyozza, hogy nem tagja semmilyen politikai pártnak, szervezetnek. Tartozik-e mégis valahová?**

– Tartozom egy olyan kultúrához amibe beleszülettem itt Tapolcán, a gazdálkodó őseim révén a tájhoz is tartozom. Az elmondott példaképek után költőnek lenni, magyar anyanyelven dolgozni kötelezettséget jelent, és egyben állásfoglalás is.

Vitkóczy Éva

OSZKAI RÉKA – KERAMIKUS

– **Első találkozás a kerámiával?**
„Szerelem első látásra?”

– Mindig is vonzott a művészet, az alkotás világa. A szülői házban körültekert a nagypám – Barátosi-Finta Dezső – által támogatott alföldi festőművészek alkotásai. Már gyermekkoromban magamba szívhattam e csodálatos művészek alkotásainak hangulatát, színvilágát, érzéseit, sokat rajzoltam, festettem, szívesen formáztam alakokat gyurmából.

A gimnáziumi évek alatt ismerkedtem meg Hugó Zsuzsannával, aki hatására kezdtem el az agyaggal dolgozni, nála tanultam a kerámiaformázás alapjait. Már az első pillanattól elbűvölt az agyag, mint egy csodálatosan formázható anyag, a plasztikusságával, egyszerűségével finom tapintásával.

– **Kik voltak még meghatározóak életében, és mit hozott tőlük?**

– Zsuzsát mesteremként tisztetem, igazán különleges formavilága, meghatározó lett a számomra, még a mai napig visszaköszönnék alkotásaimban egyes díszítő elemek, melyeket a közös munkák alatt használtunk.

Fontosnak tartom megemlíteni Apát

Zoltán fazekast, akitől nagyon sokat tanultam. A munkásságom kezdeti éve alatt, öntetlenül árulta el a mesterség apró kis titkait, sőt még most is sokat tanulok a baráti- szakmai beszélgetések alkalmával.

Kedves stílusirányzataim az impresszionizmus és a szecesszió. Gustav Klimt arannyal díszített, csigásindás formavilága, a női lét csodálatos megjelenítése komoly hatással volt, van a művészetemre. Mára kialakult, „Oszkai” stílus egy szecessziós álomvilág, melyben főleg nők, asszonyok élnek kedvesen, bájosan, szép ruhákban.

– **Édesanyaként sokat merít a gyermekek fantáziavilágából. Honnan vesz még témákat?**

– Öt éve volt az első kiállításom. Akkor az anyaságot, mint a női lét egyik meghatározó formáját választottam témaként. Azóta minden évben egy tematika köré kötöm a kiállításon szereplő munkáimat. Készítettem már múzsákat, nimfákat, mitológiai alakokat. Dolgoztam fel középkori ruhaviseleteket. Készültek tündérek, koboldok, manók, boszorkányok. Szeretem, ha nem kötöm gúzsba az alkotási vágyamat, olyan sokat kell a földön járni, ha alkotok, megengedem magamnak azt a luxust, hogy repkedjek.

– **Mi alkotásai és munkája célja?**

– Nőket alkotok, mert nő vagyok. Szecessziós stílusú, iparművészeti kerámiákat, mert szeretem a fényt, az arany színét, a csigavonalakat, a virágokat. Olyan rohanó világban élünk, ahová a pillanat szépsége, a csend, a gondolatok alig-alig férnek bele. Én ezeket a pillanatokat szeretném adni a kiállításaim látogatóinak. A vendégkönyvben szereplő bejegyzések jó visszajelzést adnak erről.

Agyagot használok, mert egy csodálatos anyag. Puha, formázható, alakítható, természetes, csendes, azt teszi, amit akarok. Gyönyörű a színe, de hagyja, hogy meg-

változtassam.

Egyedül dolgozom, én és a gondolataim. Nem vagyok hajlandó sokszorosítási technikákat alkalmazni. Minden alak, baba egy egyedi, megismételhetetlen alkotás.

– Szeretnék létrehozni egy európai szintű művésztelepet és alkotóházat. Célom, hogy szűkebb otthonomnak,

Sümeg városnak a kulturális fejlődését is elősegítsem saját eszközeimmel.

– **Mikor és hol láthatjuk legközelebb a munkáit?**

– Ez az év fordulópont az életemben. Öt éve nyílt az első önálló kiállításom. Az öt év alatt közel 30 kiállításon szerepeltek az alkotásaim. Év elején, Hévízen és Veszprémben, júniusban, Budán a várban, a Magyar Kultúra Alapítvány épületében voltak láthatóak a munkáim. Júliusban, Sümegben a Püspöki Palotában egy közös kiállításon szerepelnek majd a babáim egy háromnapos rendezvényen a Monarchia Napokon. Minden évben részt veszek a kapolcsi Művészetek Völgye rendezvényen, most a Völgyközpontban, találkozhatnak velem az érdeklődők. Tervben van egy őszi, sümegi jubileumi kiállítás, novemberben Ajka-Padragkúton, december 3-án pedig Keszthelyen a könyvtárban nyílik kiállításom, nagy örömmre, Endrei Judit előadása mellett.

Vitkóczy Éva

PAPP GYÖRGY – FESTŐMŰVÉSZ

Papp György Mátészalkán látta meg a napvilágot, több mint fél évszázada, 1952-ben. Lakott Budapesten, majd előbb Tatára, később pedig Tatabányára vetette a sors. Jelenleg Győrben él, keményen dolgozik a mindennapi kenyérért, ám nincs olyan kimerítő munka, ami után elő ne venné színkeverő palettáját, és vászonra ne álmodná szemet és lelket gyönyörködtető festményeit.

Jelen sorok írójának már több évtizedre tehető személyes kapcsolata van az országjáró és világot látott festővel, aki így vall kacskaringós életútjáról:

– A sors útjai teljességgel kiszámíthatatlannak, legalábbis az életre eszmélés kezdeti időszakában. Hogyan is tudná egy gyermek befolyásolni, hogy hol élje apró emberi életét, ha a felmenők éppen elválnak, eltávoznak az élők sorából, vagy éppen

óihoz fűződtek. Nagybacska koromban szemtanúja lehettem, ahogy Dobrosláv Lajos kiváló akvarell képeit Tatán, a szabadban lenyűgöző magabiztossággal festette.

A gimnáziumi évek alatt tagja voltam Kerti Károly rajzszakkörének, ahol rengeteget tanulhattam. Érettségi után vonzódást éreztem a reklámszakma iránt. Jelentkeztem egy erre szakosodott iskolába. Ott rajzot,

kártyanaptárt, és egyéb nyomdaipari terméket terveztem.

Papp György mindenre érzékeny alkotóművész. Látványos, érzékekre ható festményei nagyrészt olajhatású temperával

készülnek. Éppúgy megfogja, és alkotásra készíti egy terített asztal látványa, mint a természet bármely jelensége. Központi témája a nagybetűs Nő, akár fedetlen testtel, akár bájait leplező takarásban. De a tenger vagy a pihenő aratók, a csendéletek is közvetítik a nézőnek azt a hatást, amely megihlette a művészt.

– Hat éve élek Győrben. A festészet számomra kellemes időtöltést, s kedvtelést jelent. Nagy tisztelettel tekintek neves festőinkre, és kellő figyelemmel próbálom követni a kortárs alkotók munkásságát is. Képeimmel a közönség jelenleg Budapesten és Győrben, a Petőfi Sándor Művelődési Házban megnyílt kiállításaimon találkozhat. Aki egyik kiállítóhelyre sem tud eljutni, annak ajánlom weboldalamat (www.pappgyorgy.extra.hu), ahol a festményeim megtekinthetők.

Berg Endre

egyéb körülmény miatt kell a megszokott környezetből távozni, a megszokott barátok helyett újjal ismerkedni?

Az életre eszmélés, tudatosodás folyamán vannak persze meghatározó folyamatok. Papp Györgynél ilyen volt a vele született rajzkészség fejlesztése, érzelmeinek, hangulatainak képi formában való megjelenítése.

– Első, rajzzal kapcsolatos élményeim az akkori mesekönyvek csodálatos illusztrációi-

grafikát, művészettörténetet, ábrázoló geometriát, kereskedelmi ismereteket is tanulhattam. Sokat jelentett számomra, hogy a kötelező múzeumi és galéri látogatások során rengeteg grafikust, festőt ismerhettem meg alkotásaik által.

Az iskola befejezése után reklámgrafikusként dolgoztam, majd egy megyei napilapnál helyezkedtem el. Az évek során rengeteg reklámtáblát, tűzfalat asztali- és

PÁSZTOR JÁNOS FESTŐMŰVÉSZ

Győrben találtam rá kedves ismerősömrre Pásztor János kortárs festőre. Már tini koromban is csodálattal nézegettem alkotásait. Nem kis szerénységgel mondhatom el, hogy ott-honom összes ékét az Ő keze által készült remekművek jelentik.

– Mondanál egy pár szót önmagadról?

– Mohácson születtem, a gyászos történelmi emlékű, soknemzetiségű Duna-parti városban, 1946-ban, a skorpió jegyében. Hat éves koromig éltem itt, majd szüleim válása után nehézsorsú felnőttek közt voltam Komlón, a bányavárosban általános iskolás. Budapesten a Képző és Iparművészeti Gimnáziumban érettségiztem. 1968-ban nyertem felvételt a Pécsi Tanárképző Főiskolára, melynek rajzszakán diplomáztam.

– Hogyan hatott szülőfölded a művészetedre?

– A Duna mindig is nagy hatással volt rám, még óvoda helyett is a partra jártam. Megragadott a táj, a vízben ringó halászbárkák, a folyóban mosó asszonyok, csónakokban evező erős emberek látványa. Mai napig az egyik fő témám a víz ábrázolása. Mikor édesanyámmal Komlóra kerültem, megragadott az erdő és a változatos táj. Ezen időszak élményeinek köszönhetem talán, hogy 2005-ben elnyertem a Velencei-tavi Országos Tájképfestő Verseny fődíját. Nagy erkölcsi elismerés volt ez számomra.

– Kik voltak azok, akik e szép pályán elindítottak?

– Kiváló és valóban emberséges mű-

vésztanáraim közül Bárdos Zoltánra, Balás Lászlóra, Újváry Lajosra és nagybátyámra, Timár Istvánra különösen szívesen és köszönettel emlékezem. Nagyon sokat tanultam tőlük.

– Alkotás és a tanítás mellett mire maradt időd?

– Mindig vezettem képzőművészeti szakköröket gyerekeknek és felnőtteknek egyaránt. Tanítványaim országos és nemzetközi pályázatok és kiállítások nyertesei, többen hivatásul is

választották a művészi pályát.

A 70-es években a Dombóvári Műhely vezetője voltam, és tagja a Tolna megyei Képzőművészeti Stúdió-nak, melynek ösztöndíját is elnyertem. Regionális kapcsolat formájában együtt dolgoztam a Pécsi Műhellyel, és annak vezetőjével, Lantos Ferenc képzőművésszel. Rendszeres résztvevője voltam a Bánszky Pál, majd Karsai Zsigmond vezette tokaji művésztelepnek.

– Képeid készítésénél milyen technikát alkalmazol?

– Nagyon sokfélé, a ceruzától az olajfestékig szinte mindent kipróbáltam. Gimnáziumban kezdtem el olajjal festeni, rézkarcot, linometszettel, grafikát alkotni. Készítettem fotókat, és szitanyomatokat, és litográfiát is. Soha nem álltam rá

egyetlen műfajra sem, még fotókat és animációs filmeket is készítettem. Novelláskötetem kiadásra vár.

– Hol láthatjuk alkotásaidat?

– 1966-tól vagyok kiállító művész. Kiállításaim voltak többek között a fővárosban (Fáklya Klubban, Újpest Galériában,), vidéken számos nagyvárosban (Győr, Szeged, Pécs, Szolnok stb,) Grafikáim napilapokban, folyóiratokban és egyéb kiadványokban is megjelennek. Munkáimat itthon magán- és közgyűjtemények őrzik. Külföldön Ausztriában, Szlovákiában, Németországban és Erdélyben találhatók műveim.

– Pályafutásod során milyen díjakkal büszkélkedhetsz?

– Festészeti Pályázat és Képzőművészeti ösztöndíj I. díja Tolna megyében, Veszprém megyei Önkormányzat I díja, Veszprém-Bakony-Balaton Országos pályázat különdíja Veszprém, Velencei-tavi Országos Festőverseny fődíja /2005/, Beöthy Társaság különdíja Győrben /2006/. Tagja vagyok a Palotai Alkotókörnek, és az Országos Képző- és Iparművészeti Társaságnak. Évente több meghívásos művésztelepen veszek részt itthon és külföldön egyaránt. Büszke vagyok gyermekeire, unokáimra, és örülök, hogy szeretetreméltó emberek vesznek körül.

Gálffy Karola

RÉVÉSZ NAPSUGÁR – GRAFIKUS

„1968-ban kaptam diplomát a Magyar Képzőművészeti Főiskola sokszorosító grafikai szakán. Azóta rendszeresen kiállító művész vagyok, számtalan kiállításom volt már Budapesten és vidéki városok múzeumaiban, művelődési központjaiban és galériáiban. Munkáim eljutottak a magyar grafika bemutatása során külföldre is. Rajzaimon megeleveníteni, beszélgetni szeretném körülöttem lévő dolgokat, tárgyakat, hisz egy virág a szerelem elmondója lehet, egy száraz napraforgó az elmúlást idézheti, viharvert fák sorsokról beszélnek, egy széken maradt kabát ráncjaiban viselőjének mozdulata íródott bele. Messze látszó, fennhangon szóló művekkel ezeket nem lehet elmondani, ezért választom a kis méretű, látszólagos szerénysége mellett művészi munkálást igénylő műfajokat, a grafikát, az érmészetet és a kispasztikát. Ezekhez a művekhez közel kell hajolni, kézbe kell venni, s így még közvetlenebb, meghittebb kapcsolat jöhet létre az alkotás és a művészetbarát befogadó között. Mindennel, amit lerajzolok, megmintázok, láttatni, elgondolkodtatni szeretnék.”

Így vall munkáiról, mondanivalójáról Révész Napsugár, egyik katalógusában, aki nőiségének összes finomságával, izlésségével, kifinomultságával és érzékenységével alkot maradandót két és három dimenzióban. Munkáin azonban jól látszik az is, hogy nem csak használ egyfajta anyagot, hanem próbálgatja annak határait, lehetőségeit.

– A témához meg kell választani az anyagot, azt meg kell ismerni, és alkalmazkodni kell hozzá. Én azt hittem, hogyha tudok rézkarcot csinálni, nem okoz gondot hogy fémből bármit elkészítsek. Ám másképp viselkedett a réz, amikor kalapáltam, másképp, amikor karcoltam. Amikor már tudtam kalapálni, úgy gondoltam, mit nekem a bronz, de az teljesen máshogy reagált a kalapálásra, nem megnyúlt, hanem tömörödött, mert egy öntött, szivacsos anyag. Egy felszínen lévő forma egészen másképp néz ki, ha csiszolom, mint ha ugyanazt a formát bekalapálom, és úgy feszítem meg.

– **Mi a különbség művészet és önkifejezés között?**

– Nem tudom. Ezek szavak, és sokszor különböző dolgokat értenek alatta. Ha valamit el akar az ember mondani, igyekszik valamivel kifejezni és ezt sokféleképpen lehet. és ha jól érthetően mondja el, már eredmény. Nem feltétlenül szükséges iskolában tanulni. Van Gogh vagy Csontváry sem iskolában kezdte, de a mesterséget meg kell tanulni. A művészet több mint mesterség,

több mint önkifejezés. Talán valami általános és időt álló emberi értékeket takar, a világ megismerése, megértése motiválja a művészt. A reneszánszban

nem véletlen, hogy a rajzot, a „disegno”-t tekintették a legfontosabbnak, többet értettek alatta, mint pusztá ábrázolását valaminek, mert a gondolatunk első lenyomata, nyomon lehet követni benne ahogy felépül egy terv, ahogy alakul egy gondolat, Leonardo da Vinci rajzai azért olyan fantasztikusnak színek, mert mindig meg akart tudni valamit arról, amit lerajzolt, ha megnézzük a fűrajzait, őt nem közvetlen a fűszál érdekelte, hanem az, hogy a levegő mozgásának milyen lenyomata van a fűvön. Nem is tudom, hogy ő művész volt-e elsősorban vagy tudós. A rajz akkor csodálatos, amikor mögé lehet látni, és nem csak azt látod, amit ábrázol, hanem azt is érted amiért készült. Én elsősorban grafikusnak tartom magam, és mostanában szénrel, ceruzával szeretek dolgozni, az a legközvetlenebb, és ez az, ami hiányzik nekem a tűzzománcból, de most, hogy már tudom, képtelen erre, nem is törekszem rá, hogy ugyanazt mondjam el vele, mint a rajzzal.

– **Tűzzománcsal nem lehet kifejezni szimbolikus jelentéseket?**

– Én nem tudok. Merev. Csillag, elegáns, dekoratív, időtlen a merevsége miatt... az egyiptomi alkotások jutnak eszembe... a szobrok, nem félre néz, nem rád, hanem előre a végtelenbe, és időtlenné merevedik, örökérvényűvé, és csodálatos dolog, amikor kétezer év alatt csiszolódik egy kor művészete, a végsőig leegyszerűsödik, fenséges lesz... Ehhez képest ma, ebben a heterogén korban, van egy művész meg egy papír, és maga talál ki a világnézetétől kezdve mindent, és csak néz a képet, és találgatod, hogy mi a fenét akar mondani? Nem is tudom, lehet-e művészetről beszélnünk, mert ezt a szót már annyira elcsépezték, én már ki sem írom a plakátjaimra.

– **És hogyan, mégis mi kerül a plakátokra?**

– Minden igaz hittel készült műnek számtalan rétege van, s ennek fokról fokra való felfejtése néző feladata. Remélem az itt látható alkotások adnak alkalmat az ilyen örömteli felfedező útra.

Vitkóczy Éva

Bábolna

REVICZKY GÁBOR - SZÍNÉSZ

Tatabányán született, 1973-ban végezte el a Színház- és Filmművészeti Főiskolát. 1973- tól a kaposvári Csiky Gergely Színház, 1975-től a debreceni Csokonai Színház, 1977-től a Miskolci Nemzeti Színház és 1978 és 1979 között a kecskeméti Katona József Színház tagja. Majd 1979-től 10 évig a Vígszínház művésze. 1989-től a Nemzeti Színház, 1991-től pedig újra a Vígszínház tagja. Játszik még a Játékszín, a Madách Színház és a József Attila Színház produkcióiban. Díjai: Hegedűs Gyula-díj, Jászai Mari-díj, Ajtay Andor-díj, Alternatív Kossuth-díj.

– Hogyan lett színész?

– Tatabányán az Árpád Gimnáziumban volt egy fantasztikus osztályfőnököm. Ferenc-rendi tanár, tizenöt évig élt Franciaországban, másfél évet Belgiumban dolgozott díszlettervezőként, aztán hazajött, és a mi osztályunkat ő vitte végig. Hihetetlen pasi volt! Velem közölte: belőled színész lesz, de akkor színész valaki, ha öt nyelvet beszél. Odaköltözöl hozzám, és mire leérettségizel, meglesz. Ez elmaradt, pedig mélységesen igaza volt. Aztán megalakult a tatabányai irodalmi színpad, ahol rengeteget játszottam. Mi tartottuk Brecht darabja, a Marat halála magyarországi ősbemutatóját. Mindenki úgy tudja, hogy a Nemzeti Színházban volt, pedig dehogy! Gorkijt, Brechtet játszottunk, és rengeteg irodalmi estet tartottunk. Én már 1963-ban színpadon játszottam. Politikai okok miatt megbuktattak matekból, így iskolát kellett váltanom. Átmentem a tatabányai Eötvös Gimnáziumba, ahol csak ötösöm volt matekból. Budapesten érettségiztem, ott is ötösré.

– Miért kellett iskolát váltania?

– Ahhoz, hogy megértse, el kell mondanom az előzményeket. Akkoriban egy Liget sori villában laktunk Tatabányán, ahová a tömbházakból cseréltük el a lakásunkat. Az apám annyit kért, hogy a nagy ház és a kert helyett adjanak két egymással szemközt fekvő lakást a lakótelepen. Annyi extra volt még bennük, hogy könyvespolcot és beépített bútort is kértünk. Apám már ki is festette a lakást, amikor betévedt egy habarcszüdér, aki följelentette valahol. „Micsoda szocializmus ez, hogy ő hét gyerekkel egy szobában lakik,

a főnököknek meg minden jár!” Apunak mindent ki kellett fizetni, amit eredetileg a házuk fejében kaptunk volna. Akkoriban ő volt a Komárom megyei építőipari vállalat gazdasági igazgatója, de el kellett mennie onnan, sőt, még a gyerekeinek is utána nyúltak. Egészen 82 éves koráig bírt dolgozni. Könyvelő volt különböző cégeknél. Nyolc egyetemi tankönyvet írt, pénzügyi, számviteli témájú könyveket, és szintén ebben a témában szoftvert készített és tervezett az Egyesült Államokba egy cégnek. Édesapám 1956-ban a helyi munkástanács elnöke volt, fel is akarták ezért akasztani.

– Nagyon büszke a családjára...

– A Monarchiának egyetlen egy magyar származású kancellárja volt: Reviczky Albert. A Reviczkyk kiemelkedő harci tetteikért kaptak anno nemesi címet, és ez ad némi tartást az embernek. Nagypapám műszaki zseni volt, tankokból készített darut meg bulldózert, emiatt csukták le. Eladta egy építési vállalatnak. Háború után vagyunk, pénz nem volt, benzinben fizettek. Azt nem tudta eladni, akkoriban a megyében egyedül pártbizottságnak volt két Pobodája. Egy tarjáni pasas, aki a motorjába vett tőle benzint, föl is jelentette. Dr. Váradi György, az ÁVH főügyésze első fokon halálra ítélte feketézésért, amit életfogytiglanra módosítottak. Az öreg ötvenhatban szabadult, ahogy kijött, már meg is keresték, mert valami hiba volt a Tatabánya közepsőn működő, úgynevezett hűtőköcsögös erőművel. Ő csak ránézett, és megmondta, hol a baj. A történet érdekessége: a két

montreáli óriási kenyérgyár a feljelenítő pék leszármazottainak kezében van. Nagyon szerette volna, ha gépészmérnök leszek, de korán meghalt, engem meg másfelé vitt az élet. De a szerelő után mindig átnézem a kocsit...

A Királyi Régio
Kulturális és
Művészeti Mecenása

Környe és Vidéke
Takarékszövetkezet
Környe
www.kornye.tkszh.hu

REZSNYÁK RÓBERT OPERAÉNEKES

„1976. február 6-án, Székesfehérváron születtem. 1994-98 Hermann László Zeneművészeti Szakközépiskola magánének szakán – szakmai tárgyas-ként végeztem. 1998-2003: diploma a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem magánének-művésztanár szakán – tanárom: Keönch Boldizsár volt. 2002-04 operaénekes diploma – vezető tanár: Kovalik Balázs. Több neves művész kurzusán vettem részt: Marton Éva – választott növendékeként, Hamari Júlia – Stuttgart, Kovács Kolos – Majk és Nicholas Clapton – Oxford tanítványa voltam. A Magyar Wagner Társaság szervezésében 2003 decemberében megrendezésre került meghallgatáson elnyertem a Bayreuth-ba szóló ösztöndíjak egyikét. A Magyar Állami Operaházban 2004 óta vagyok baritonista. Eddig énekelt főbb szerepeim: Rossini: La Cenerentola /Dandini/, Il barbiere di Sivigli /Figaro/, L'occasione fa il ladro /Parmenione/, Donizetti: L'elisir d'amore /Belcore/, Il campanello /Enrico/, Puccini: La vie de Bohème /Marcello/, Schanard/, Ránki György: Pomádé király új ruhája /Béni/. Több kortárs opera előadásában működök, illetve működtem közre.

– Mikor kezdett énekelni?

– Mindig volt kapcsolat a zenével, de komolyabbra gimnázium után fordult a dolog, amikor érettségi után a fehérvári Konzervatóriumba jelentkeztem. Ezután kerültem a Zeneakadémiára, ahol énekművész-tanár szakot és az operaénekes diplomát is megszereztem.

Kiskoromban a nagymamám tanított furulyázni, majd gitározni kezdtem nyolcadikos koromban, ekkor már különböző rock and roll zenekarokban is játszottam. Utána az Ikarus Alba Régia Vegyeskarban énekeltem. Ebből látszik a komolyzenei irányultság, és az, hogy nem irányzatokat szeretek, hanem magát a zenét.

– Mi vitte az opera műfaja felé?

– Az érdeklődés elsősorban. A konzi után úgy gondoltam, hogy tovább kellene képezni a hangomat, és ebben megerősítettek tanárain is. 1998 volt a felvételi évem, akkor azt gondoltam, hogy ha nem vesznek fel, hagyom a zenét, és más irányba megyek tovább. Ekkor a fehérvári színházban a Bob hercegben alakítottam kardforgatót, és az előadás után Szabó Gyula odafordult hozzám, és ennyit mondott: „Na, milyen jó hangod van!”. Másnap mentem felvételizni, és fel is vettek – így kerültem Budapestre.

– Mióta tagja az Operaház társulatának?

– 2004 óta. Jellemző, hogy akit egyik évben sokat foglalkoztatnak, az utána kevesebbet kap. Ebben az évadban kicsit kevesebbet voltam színpadon, de jövőre ismét sokat fogok

énekelni, többek között főszerepeket is. Ezeket az információkat hamarosan a weboldalamon, a www.robertrezsnay.hu -n olvashatják az operarajongók.

– Megtalálta a helyét az operában?

– Úgy érzem, megtaláltam, amit kerestem. Szeretek mindenféle műfajt, a jazztól a bigbandig, de ebben érzem a legjobban magam.

– Divatosak manapság a jazzvokálok. Ezzel manapság talán nagyobb hírnevet is lehet szerezni, mint az operával...

– A hírnév és a pénz nagy motiváció, jól esik az embernek, ha megismerik. Szerintem hosszú távra kell gondolkodni, és jól megnézni azt, mihez adom a nevemet, arcomat.

– A szűk családi kör hogy áll a hivatásához?

– A feleségemmel a zene révén találkoztunk Miskolcon – Ő szegedi, én fehérvári vagyok

–, de csak hobbi szinten énekel. Ő katekétaként végzett a Szegedi Egyetemen, és októberre várjuk első gyermekünket.

– Tehát vallásos életet élnek...

– Igen, a helyi katolikus közösség tagjai vagyunk.

– Hallatja vasárnaponként a hangját?

– Nem én vezetem az éneklést, szeretem hagyni, hogy hasson rám ez a fajta áhítat. Csendesben, magamban szoktam dudorászni, hiszen nekem az éneklés szakma, és ha elkezdnek énekelni, akkor az már nem az imáról szól. Egyedül a pápai és a magyar himnusznak nem tudok ellenállni, akkor kibújik belőlem az énekes. Az ismerőseim már tudják, amikor meghallják az első taktusokat, hogy menthetetlenül énekelni fogok.

– Mit gondol az opera kapcsolatáról a mindennapokkal?

– Például a három tenor megtette a hatását. Vannak olyan áriák, amelyek a csapból is folynak, és az áruházláncok olcsó cd osztályán kaphatóak. A népszerűség érdekében bármit énekeltek, akár még baritont is, közösen egy popénekesnővel...

– Nem tartja helyesnek ezt az utat?

– Nem mondom azt, hogy nem helyes, mert fontos az, hogy a zenét élvezzük. Nem az a lényeg, hogy mindenki a legmagasabb művészi fokon művelje és élvezze a zenét, vagy más művészeti ágat. Én azt szeretném elérni az életemmel, hogy a minőség mindig jellemezze azt, amit csinálok, értéket teremtsünk és tartsunk fent a kollégáimmal együtt.

Vitkóczy Éva

SÁNDORFALVI SÁNDOR – FESTŐ

A kilencvenhárom esztendő Sándorfalvi Sándor a székesfehérvári művészeti élet nagy öregje. Sanyi bácsi élete összenőtt Alba Regiáéval, hiszen hosszú éveken át állt, és áll a köz szolgálatában, és mindvégig szerény egyéniségével alkotott. Ő nem a szavak embere, nem dicsekszik, egyszerűen csak teszi a dolgát, és elkápráztat bennünket művészetével.

Tudatosan játszik rá arra a közismert tényre, hogy a látásunk elsősorban a foltokból tér át a formákba, és ezeket a foltokat megfestve bizonyos színharmóniák megtartása mellett még kifejezőbb is lehet egy alkotás, mint a tényleges képi formahűség esetén. Például tájképei, amelyek vízpartot ábrázolnak, ami lehetne a Balaton partján, vagy bárhol a világon, mert a képeknek nem balatoni, hanem hamisíthatatlan Sándorfalvi-hangulata van.

Sándorfalvi Sándor kellemes megfontoltsággal fogalmazza meg, vagy még

inkább, meséli el azt a tájat, amiről valószínűleg nagyon sokat tud, a sajátjának érzi azt. És itt valójában nem a Gajáról meg a Balatonról van szó általában, hanem az ő saját vidékéről, arról, ahogy megjegyezte magának a látványt.

A Pest megyei Pencen született, 1914-ben. Képzőművészeti ismeretekre Krivátsy Szűcs György budapesti szabadiskolájában, valamint Pally József, Áron Nagy Lajos, Ballagó Imre, M. Tóth Sándor által vezetett Székesfehérvári szabadiskolákban tett szert. Elismerései: 1971 - Alba Regia - emlékérem; 1975 - Győr város emlékérmé; 1988 - II. díj (Székesfehérvár). 2002 - Pro Civitate díj (Székesfehérvár). A Székesfehérvári Művészek Társaságának tagja. 1955-től vesz részt a Fejér megyei tárlatokon.

– Hogyan kezdődött?

– Lehettem talán nyolcéves, amikor szülőfalumban, Pencen élt egy tanító, aki a nyári szünetben mindig festegetett. Gyakran arra ténfereg-

tem, s elnéztem, ahogy dolgozik. El is határoztam, hogy én is olyat fogok alkotni, mint ő. No, ez az akarat a mai napig tart... Érdekelnek a szeretettel foglalkozó témák, a természet: a vizes tájak, az erdők, a Balaton, a Duna.

– Elnézve az ön festményeit, az az érzésünk, hogy ezekről a képekről a békesség, a nyugalom köszön vissza...

– Igen. Én magam sem vagyok egy kötekedő alkat, tudtommal haragosaim sincsenek. Szeretem a békességet, a nyugalmat, a csöndet. Remélem, mindezt boldogságot árasztó színeimmel is visszaadom. Születésemtől mindenben a szépet keresem. Édesanyámtól örökölttem a természetemet.

Kilencvenedik születésnapján Sodor Antal a következő szavakkal köszöntötte az ünnepeltet: „Néhány évvel ezelőtt azt írhattam Sándor bácsiról, hogy jóval túl

nyolcvanadik életévén még mindig fiatalosan szaporazza lépéseit reggelente a lakásától a műterméig, vagyis a Kossuth utcától a Vörösmarty térig. Ma 90 éves – és hála Istennek most is ugyanazt mondhatom: fáradhatatlanul rója ezt az utat, mert változatlanul friss az érdeklődése, figyelme és készsége a festészet iránt. Nagy és kivételes adomány ez. Hogy valaki ilyen magas életkorban is készíttetést érez vásznat emelni a festőállványra, kezébe ecsetet venni. Merthogy nem tud betelni – sem téiben, sem

nyárban – a táj szépségével, utcák és terek csöndjével, egy csokor virág csodájával – egyáltalán, hogy tündér változatok műhelye a világ.”

SCHRAMMEL IMRE – KERAMIKUS

Szombathelyen, 1933-ban született az Iparművészeti Főiskola volt rektora, világhírű művész. 1952-57-ig a Magyar Iparművészeti Főiskolán tanult, ahol Borsos Miklós és Gádor István voltak a mesterei. 1966-ban Munkácsy-díjjal tüntették ki. A Faenzai Kerámiabiennálén 1974-ben aranyérmet, később pedig nagydíjat kapott. Számos egyéb nemzetközi elismerés után (Vallauris-i Biennálé, 1972; AIC-ezüstérem Calgary, 1973; Bayerischer Staatspreis, 1983; Gualdo Tadino I. díj, 1990) 1991-ben megkapta a Kossuth-díjat. Schrammel 1958-tól a MIF tanára, 1993-99 között rektora. 1981-től a Nemzetközi Kerámia Akadémia vezetőségi tagja, 1986-ban alelnöke, ezenkívül több tengerentúli és európai egyetem vendégprofesszora. 1995-től 2005-ig a Herendi Porcelánmanufaktúra Rt. művészeti tanácsadója volt.

Schrammel Imrével Budapesten, az Ernst Múzeumban találkoztam, *Mulandóság* című kiállításának díszletei között. Megdöbbentő alkotások sora – agyagba merevedett kisma-

egyike a porcelánnal való találkozás. Előbb Hollóházán (ahogy fogalmaz, itt amolyan díszpintynek tekintették), majd Herenden művészeti tanácsadó. Egy velencei karnevál

élményéből megszületett a *Karnevál-sorozat*: maszkos figurák fantasztikus kaval-kádja, ahol a Varázsló, a Minótaurusz, a Bohóc, a Hölgyek ruháján, testén, arcán Herend régi mintakincse jelenik meg.

– Herenden a régi és a mostani szakemberek azért jók, mert gyakorlatilag az összes technológiát megtanulták, tudják. Maga a gyár ugyanis elsősorban abból élt, hogy a régi,

dár, a halál pillanatában megörökített pompeji polgár, a *Trianon* című, *Pieta*-szerű szobor a megcsönkített ország-emberrel – emlékezteti az embert a mulandóságra.

– Az egész életünk egy hatalmas nyomás alatt zajlik, az ipari forradalom óta minden szögletes, gépies lett. Az épített környezet agyonnyomja a kultúrát, agyonnyomja a természetet. A művészet a túlélésről, a szerelemlről, az élet és a halál találkozásáról szól, magam is ezeket fogalmazgatom immár ötven éve. Mindig az foglalkoztatott, hogy mit szeret maga az agyag. Szobraim, plasztikáim mintegy harmada nem sikerül, de ebben minden alkalommal én vagyok a hibás, nem pedig a nyersanyag.

Életének több alkotói periódusa volt, ezek

hiányos porcelánkészleteket kiegészítette. Ehhez minden stílust, technikát ismerni kellett. Az eklektikus Herend a Kádár-rendszerben a legnagyobb valutaszerzők közé tartozott, így a mennyiségi célok mellett elmaradt a gyártmányfejlesztés. Ennek ellenére maga a gyár igazi hungaricummá vált, és a kilencvenes évekre megfogalmazódott a vezetőségben a megújulás igénye. Mi akkor kerültünk Makovecz Imrével az igazgatótanácsba, és koncepciókban új utakat kerestünk.

A *Karnevál-sorozat* elkészítése során Schrammel Imre nem várt nehézségbe ütközött, a festett szobor problémakörébe botlott.

– Herend mindig a porcelánfestésből élt,

és az elkészített szobrokat érdekes módon mégsem tudták kifesteni! Én a színek és motívumok szimbolikus jelentésére voltam kíváncsi, ezt kutattam, ehhez a koncepcióhoz kerestem partnert. Nagy nehezen aztán rábukkantam egy fiatal festőre, aki értette a dolgot, és végre megvalósíthattam elképzeléseimet. A *Karnevál-sorozat* áttűtő üzleti siker lett, és az a mai napig is!

Beszélgetésünket egy fiatal hölgy is végighallgatta, aki félénken szólította meg a mestert: maga is keramikusnak készül, felvételi előtt áll, és tanácsokat kér. Schrammel Imre a jó, gyakorlott pedagógus közvetlenségével oldotta fel a feszültséget, és amikor elkészöntem, már kötetlenül csevegett a művészetről a mester és a tanítvány-jelölt, a jelen, és a jövő.

Veér Károly

SZIRONTA CITERA- ÉS CSENGETTYŰ EGYÜTTES

Igazi különlegességre lettünk az Adonyhoz közeli Besenyő faluban. Néhány megszállott felnőtt és zeneiskolás nyeles csengettyűk segítségével szolgáltatt meg zeneszámokat, és immár ötödik éve művelik ezt a ritka tevékenységet. A Szironta Citera- és Csengettyű Együttes vezetőjével, Nyersné Vajda Márta zenetanárral beszélgettünk.

– **Hogyan kezdődött?**

– 2003-ban, advent második hetében engem a Dunapataji Zeneiskola igazgatója karácsonyi koncertre várt az ottani templomba, jelezve, hogy meglepetés készülődik. Férjemmel és a videokamerával felszerelve indultunk útnak a késő délutánon. A gyönyörű és színvonalas hangverseny valóban tartogatott némi különleges csemegét is. A növendékek és tanáraik közös műsorában megszólaló nyeles csengettyűk finom csilingelése az újdonság erejével hatott rám. A siker leírhatatlan illetve elmondhatatlan volt. Másnap szinte egész Besenyő a dunapataji különleges élménytől zengett. Sikerült a citerásokat alaposan "beoltanom." Elhatároztuk, ha törik, ha szakad, mindenképpen vásárolunk csengettyűket. Ilyen szépség közvetítése ne maradjon ki Besenyő életéből.

– **Ha jól tudom, egy készlet nem olcsó dolog...**

– Egy készlet cirka százhuszezer forintba kerül, ami nem csekély összeg. A zeneiskola jubileumi cd-je bevételének egy részéből és a Nabolo Bt. segítségével sikerült kifizetnünk a számunkra kimondhatatlanul soknak tűnő pénzt. Ez sem

volt azonban ilyen egyszerű, mert a férjemék a téli szünetben meglepetésakciót indítottak. Summa - summárum: egyszer még nem volt, de aztán lett egy garnitúra, azaz harminc darab csengettyű. A napalinkban megszólaló Kis keze lányom... dallamának hallatán örökönyeket hullajtottam, mert csengettyűn rögtönözte a kis csoport a tv-re ragasztott kottából. Na, láss csodát: beindult a csengettyűs élet – csak úgy, szponzor, fenntartó nélkül, hat állandó játékosal. Jelenleg rajtam kívül Germán Márton, Sólyom Balázs, Erős Dorottya, Czumpft Krisztina és Varga Evelin játszik az együttesben. Párszor vendég szereplőkkel fedeztük a hiányzó létszámot, akik jöttek-mentek, de Balázs és én az első naptól mindvégig kitartottunk. A 2005 tavaszán megszervezett Csengettyűbál bevételéből második garnitúra csengettyűt vásároltunk, hogy a kis létszám ellenére is zökkenőmentesen játszassunk. Közben hol itt, hol ott szerepeltünk, oltogattuk a hallgatókat ezzel a különös hangzással. Általában közösen lépünk fel a citera szekcióval, a csengettyűjáték nyitja és zárja a koncerteket. Támogatók kellenének, ezért hoztuk létre a Zeneszem Alapítványt, illetve úgynevezett csengettyűjegyek eladásával próbálunk némi bevételre szert tenni. Az ember szeretne jól csinálni, szárnyalni, ehelyett sokszor lehúzzák a földre. De se baj, mindig újra levegőbe emelkedünk!

– **Idén országos rendezvénynek adtak otthont.**

– 2007 januárjában egy országos csengettyűstálkozó megrendezésén

kezdtünk gondolkodni. Ahogy teltek a hetek, egyre jobban körvonalazódott a rendezvény, így 2007. április 14-én megvalósulhatott az elképzelés. Egy olyan dolog, amely az országban még nem volt. Létrejött az I. Országos Csengettyűs Találkozó. A hónapokig tartó szervezés, a megfeszített munkák és próbák sorozata azonban meghozta gyümölcsét. Az ország számos pontjáról találkozhattunk csengettyűsökkal, megvitathattuk gondolatainkat szakmai fórumon, az ifjúság kikapcsolódhatott a délutáni vetélkedőkön és táncházban. A nap zárásaként az országban és

talán a világon is egyedülállóan megszólalt Corelli Menuettoja 61 csengettyűn, míg Beethoven Örömdíjaként ismert művét 90 kisharagon szolgáltattuk meg. Felemelő élmény volt, és újabb lendületet adott együttesünknek. A találkozót követően a szakma „nagyjainak” elismerését is kaptuk.

SZÖVETKEZETI ÉS VÁROSI KÓRUS – SÁRBOGÁRD

Júniusban ünnepi alkalomra gyülekeztek a sárbogárdi zenekedvelők. Ekkor tartotta ugyanis 40 éves jubileumi koncertjét a Szövetkezeti és Városi Kórus. A régi, elszármazott tagok, vagy hetvenen is beszálltak a hangversenybe három dal erejéig, így alig fértek el a színpadon. A jubileum alkalmából Huszics Vendellel, és Huszics Vendelné, Erzsikével, az alapító karnagy házaspárral beszélgettünk. Ráadásul ők is ünnepelnek, hiszen egy hónap eltéréssel születtek, és mindketten hetvenévesek.

– Hogyan alakultak, mikor volt az első fellépésük?

– Sárbogárdon nem volt hagyománya a zenei életnek, amikor 1967-ben elindult az oktatás a zenei tagozaton. Viszont három énektanár egy rakáson mihez kezdhetne? Vegyeskórust alapít. Így aztán még abban az évben megvolt az első fellépésünk, a móri bornapokon. A harmadik „tettes” egyébként Tóth Gyuláné, Évike volt. A kórusban volt tanár, iparos, kozmetikus, ügyész, vagy éppen boltos is. A derékhad persze azóta is a tanítványokból áll össze.

– Melyik dallal kezdtek?

– Bárdos: Tiszai dallamok című műve volt az első, aztán jött Kodály, népdalok, madrigálok, kétszólamú dalok. A reneszánsz kórusművektől napjaink zenéjéig mindent énekeltünk. Belekóstoltunk az oratórikus művek előadásába is, ilyen próbálkozás volt Gounod miséjének egy tétele, vagy Handel Allelúja kórusa. Negyven éve – a

nyári szünetet leszámítva – heti két próbával készülünk a fellépésekre, gyakorlunk új darabokat. Tisztelni kell a közönséget, és ez csak folyamatos gyakorlással biztosítható. Utoljára Kodály Székely keservesét kezdtük el tanulni.

– Álltak megoldhatatlannak látszó feladat előtt?

– Emlékezetes marad, hogy szintén Kodály Zoltántól az Öregek című művet sehogy sem bírtuk összehozni. Nagyon nehéz darabról van szó, nem volt elég türelmünk, kitartásunk hozzá, így ki kellett venni a repertoárból.

– Merre járt a kórus az elmúlt negyven évben?

– Először is belekerültünk a szövetkezeti kórusmozgalomba, így a különféle felmenő rendszerű bemutatók alkalmából bejártuk az egész országot. Kiváló együttes lettünk, többször kaptunk fesztivál fokozatú kitüntetést. Aztán jöttek a külföldi meghívások. Énekeltünk a ma Szlovéniához tartozó Mariborban, a bolgár Blagoevgrádban, az akkori NSZK-ban, Kötztingben, Sprockhövelben és Kölnben. Játunk Franciaországban, kétszer Dániában, görög fesztiválon, Olaszországban, Szlovákiában, Romániában. Szinte felsorolni is nehéz a rengeteg oda-vissza meghívást, a baráti és kóruskapcsolatokat.

– Hogy sikerült a jubileumi koncert?

– Emlékezetes, szép este volt. Jó volt látni a régi tagokat, többen csak bot segítségével tudtak feljönni a színpadra. A negyven év alatt mintegy ötszázan fordultak meg a kórusban, a mostani ötvenes létszámmal együtt kb. százhuszan találkoztunk, énekeltünk közösen. Öröm látni, hogy ragaszkodnak egymáshoz a kórustagok. Máskülönben mikor ülne egy asztalhoz például egy redőnyszerelő, egy nyomozó és egy jogász? Jó a közösség, afféle katalizátor szerepe van a kórusnak.

– Kik a támogatóik?

– Első helyen az ÁFÉSZ utódját, a Vagyonhasznosító Szövetkezetet kell megemlítenem, de a várostól is kapunk némi támogatást. A művelődési házban is ingyen próbálhatunk, és nem szabad elfeledkeznünk a Patikamérleg Bt. segítségével sem. Szerények vagyunk, minimális tiszteletdíjért dolgozunk. Soha

nem kérünk a kórusnak sem hatalmas összeget, nem tolakszunk – így is kapunk annyi támogatást, amennyire feltétlenül szükség van a színpadképességhez, az utazáshoz, a fellépésekhez. Köszönjük minden barátunknak, kórustagunknak ezt a felejtethetetlen negyven évet!

veér

**A Királyi Régió
Kulturális és
Művészeti Mecenása**

FODOR ÉS MOLNÁR
Építési és Szolgáltató Kft.
7000 Sárbogárd, Tinódi u. 43/b.
Tel/fax: 25/467-980. 30/3341-888

Fodor és Molnár Kft.
Sárbogárd
T.: 25/467-980,
30/3341-888

TÓTH RENÁTA – ÉNEKESNŐ

„Figyeld tesó! Itt az új magyar Janis Joplin! – mondta nekem a kilencvenes évek elején Filip Gyuri, az esztergomi Harley Davidson Band vezetője, amikor felléptek Tatabányán, a Dervis klubban. És Renáta a színpadra perdült, megszólalt a Smokie on the Water, és az embernek ketté állt a füle: ekkora hangot! Tóth Renáta 2000 óta a Kormorán együttes énekesnője, egyik „frontasszonya”. Ma is Esztergomban él férjével és kislányával.

mindig ezt kerestem, ez vagyok én. A magyar nyelv és a zene, a kultúra közvetítése a legszebb dolog a világon. Nekünk nem egyszerűen közönségünk van. Amikor Géczi Erika énekli az „Én Istenem” című dalt, vadidegen emberek szorítják meg egymás kezét – ennél felelőbbet nem tudok elképzelni. Mi kilencen, a Kormorán tagjai egyébként 2000 karácsonyán

amolyan vérszerződést kötöttünk: ez egy olyan család, amelynek bármely tagja kiválik, azonnal megszűnik a zenekar. Nem vagyunk a mai liberális média kedvencei, ennek ellenére sok helyre hívtak énekelni. Én azonban úgy gondolom, itt a helyem. Koltay Gergőt én csak „látó embernek” hívom: évekkel előre megírja, ami történni fog. Megérzi, megálmodja a dolgokat, és ezt a közönség érzi, elfogadja.

– Hogyan, miért lettél énekesnő?

– Elsősorban azért, hogy ne bosszantsam anyukámat, a folytonos fürdősobai üvöltözéssel! De komolyra fordítva a szót, 90 körül Filip Gyurival éltem, aki az egyik próbájuk előtt megkért, szóljak a fiúknak, hogy nem tud menni, gyakorolni. Lementem, és engedve a mikrofon varázsának elkezdtem énekelni a Tobacco Road-ot. Közben beállított a Gyuri, aki meghallva a produkciót kimondta: itt a helyed, köztünk. Első

együtteshez csatlakoztam. A zene, amit játszottunk annyira igényes volt, hogy szinte csak a szakma járt a koncertjeinkre. Rengeteget tanultam Demeter Gyuritól, itt ismerkedtem meg a vokálénekléssel, a különböző összhangzatokkal. Azonban élni is kellett valamiből, így 97-ben következett az ír nép- és kocsmazenét játszó Rat Boys. Heti hat koncert, főleg külföldön – szinte minden motoros találkozón, fesztiválon megfordultunk, de játszottunk dermesztő hidegben utcazenét is. Vitt ez az életmód, a rockos hangulat, amikor 2000-ben jött a megváltás, a Kormorán.

– Miért pont Tóth Renáta?

– Géczi Erikának köszönhetem a Kormoránt. Akkoriban már vokáloztam különféle bulikon, lemezeken (Demjén Rózi, Manhattant, Cserháti, stb.), amikor egy session zenélésre hívtak. Erikával ketten alkottuk a női kórust. Ő akkoriban a Rockfort nevű formációban énekelt, amelynek több Kormorános is a tagja volt. Éppen távozott a bandából a másik énekesnő, Almási Nikő, és Erika mondta, menjek oda. Játszottunk vagy két bulit, amikor Koltay Gergő meghallott bennünket, és közölte: neki ez a két csaj kell a Kormoránba! Hát így történt.

– Milyen érzés sok ezer embernek hazafiságról, magyarságról énekelni?

– Addig nem találtam a helyemet, bár

fellépésünk a pesti Viking klubban volt, csupa borszerkós, motoros fazon előtt, akik meg akartak bennünket enni vacsorára. Aztán játszani kezdtünk, én is belibbentem szuperminiben, feszes trikóban – le sem akartak engedni a színpadról.

– A blues hangú, tetovált, motorosok kedvence Renátából hogyan lett Magyarország talán legnagyobb hatású zenekarának, a Kormoránnak az énekesnője?

– Hosszú volt az út idáig. 95-ben a west coast stílusú zenét játszó Buldózer

– Esztergomban élsz ma is. Felismernek az utcán?

– Minden reggel, amikor tehetem, én viszem a kislányomat óvodába, de még a csoporttársai szülei sem igen tudják, hogy a Kormoránban éneklek. A meggyében még nem csináltak velem interjút (kivéve legutóbb a helyi TV-t), mindössze egyszer léptünk fel az elmúlt hét év alatt Esztergomban. Úgyhogy nem kell félnem attól, hogy elkapatnak idehaza!

Veér Károly

Baján született 1939-ben. Édesanyja tanítónő, édes-apja európai műveltségű, idegen nyelveket beszélő matematika-fizika szakos tanár a bajai Polgári Fiúiskolában, ahol később igazgató. Melegszívű, finom, érzékeny lelkű édesanyjától örökölte Erzsébet a művészet iránti hajlamát. A Kalocsai Iskola-nővérek bajai leánynevelő liceumában tanult a középiskola befejezéséig. A rajzolásra csak azután fordította a figyelmét, amikor 14-15 éves korában feladatként lerajzolta osztálytár-

badságot kér, és ez után 1958-ban elhagyta az iskolát. Budán a Fegyvernek utcában kis műtermes lakást kapott.

1958 őszén néhány hétre lement Badacsonytomajba festeni. Ekkor úgy érezte, megtalálta otthonát. Visszaemlékezve az első alkalomra, amikor a vonat ablakából meglátta a Balatont, így vallott: „...szikrázó és tomboló fényáradat ömlött, s szinte szúrta a szememet. Én ekkora fényt soha nem láttam. Az egész tófelületet, amely Akarattyanál

emberi érzéseket mesélt el, legyen az öröm, bánat, melankólia.

Egyre inkább elmélyedt a biblia világában, mint hívő olvasója és értője. Olthatatlan vágy ragadta hatalmába, hogy az Ó- és Újszövetség adta élményeit képekben adja elő. Ettől az időtől – a hetvenes évek elejétől kezdve – ismerjük e képeit és azokat az óriási jelentőségű egyházművészeti alkotásait, amelyek számos egyházi épületben és templomban kaptak helyet.

Udvardi képeinek alaphangját a realitás és a misztikum, a fenségesség és az egyszerűség adja meg. Ezzel a festői nyelvezettel érinti meg az embereket a történet, a tanítás befogadására.

A Balaton mellett töltött években találkozott Tamás Istvánnal, a kitűnő íróval. Ebből a találkozásból életre szóló kapcsolat lett. Tamás István férje és társa lett Udvardi Erzsébetnek. Szoros szeretet kötelék fűzte össze ezt a két nagyszerű lelket. A festés volt a gyógyír, hogy továbbléphessen, miután Tamás István 1998-ban meghalt. Mély hite ad erőt a továbbéléshez, mert tudta és tudja, hogy sok még a feladata.

Kratochwill Mimi írása alapján összeállította:
Cseh Teréz

UDVARDI ERZSÉBET – FESTŐMŰVÉSZ

Csodálatos ragyogású képeket, szebbnél szebb akvarelleket fest. A ma már tősgyökeres balatoninak számító művésznőről, aki immár negyven esztendeje él és dolgozik Badacsonytomajban, ezen túlmenően alig tudni valamit. Csupán annyit, hogy fest. Sokat fest. Ez pedig a legtöbb, ami egy festőről elmondható. Élete egyszerűségében is csodálatos festőors.

sát, amely a legjobb portré lett.

1947-ben Rudnay Gyula festőművész Bajára költözött, és szabadiskolát nyitott. Ide járt délutánonként a mester vezetésével tanulni a festést. 1948-ban sikeres felvételi vizsgát tett a budapesti Képzőművészeti Főiskolára. Bernáth Aurél osztályába kérte magát. A Bernáth-osztályban eltöltött évei igen meghatározóak voltak művészi kibontakozására és életére. Bernáth Aurél olyan tanár volt, aki tanítványait nemcsak bevezette a legfontosabb festői elvekbe, hanem olyan tartást is adott növendékeinek, ami máig is eleven kapcsolatként, örök mércéül szolgál festői munkásságukban és emberi értékrendjükben. Főiskolai diplomát megszerezve 1953-ban művészettörténet- és rajztanár lett a budapesti Vendel utcai tanítóképzőben. Közben festett. G. A. arcképével díjat nyert.

Megpróbált kis műtermet kialakítani az iskola padlásán magának, és modelljeit növendékeiből is választotta. Ám egyre inkább hiányát érezte a festéshez szükséges több alkotó időnek. Ezért előbb megpróbált felállásban tanítani. Majd egy évi fizetés nélküli sa-

szinte végtelennek tetszik, a kora délutáni sugarak olyan szögben érték, hogy a szélről felborzolt vízfelület minden pontja tükrözte a napot. Ezzel kezdődött az én Balaton-parti életem...”

Nehezebb dolga volt, hogy művészi pályáját a Balaton mellett kezdte. A főképpen Budapestben folyó művészeti élettől való elszakadás egy más út kialakítását körvonalazta. Ő, mint a mesében a legkisebb testvér, nekivágott és elment a nagyvárosból, hogy egyedül küzdjön meg a kezdet nehézségeivel. 1960-ban hároméves Derkovits-ösztöndíjat kapott, ami alapját képezte megélhetésének.

Vidéken közelebb érezhette magához a természet minden pillanatát. Felfedezte és egyre mélyebben merült el a látvány nyújtotta titokban. Egyre közelebb

érezte magához az ott élő embereket. Meditatív, harmonikus lelke, bölcsessége és szeretetet adó egyé-nisége kinyitotta a helyiek szívét. Szívesen összpontosította figyelmét egy-egy képében az ott tevékenykedő nádvágókra, szőlőmunkásokra, kenyérsütőkre, akiket felmagasztolt gyengédséggel ábrázolt képein. Egy-egy alakjában

VARGA ÁGOTA – FILMRENDEZŐ

Varga Ágota neve mindenki számára ismerősen cseng a dokumentumfilmmezés világában. Emberi sorsokat, szociológiai témákat, közelmúltbeli, mégis mára történelminek számító eseményeket örökít meg a mozgóképf világában. A Komárom-Esztergom megyéből származó alkotó munkáit országszerte ismerik, láthatják tévézők, mozikedvelők. Sőt, felfigyelt már rá a világ Kínától Rio de Janeiróig.

Varga Ágota sorsának alakulása, életpályája egyaránt számos szállal kötődik Komárom-Esztergom megyéhez. Császáron született, az általános iskolát a községben, valamint Oroszlányon, Bokodon végezte. Kisbéren érettségizett, Esztergomban szerzett tanítói diplomát. Elvégezte a MÚOSZ újságíróiskoláját is. A rendezőt pályafutásáról, munkáiról kérdeztük.

– Iskoláim elvégzése után dolgoztam az oroszlányi szénbányánál, a városi nevelőotthonban, a megyei gyermek- és ifjúságvédelmi intézetnél.

A rendszerváltás előtt, 1986-tól pedig elszegődtem az oroszlányi televízióhoz, ahol, vezető-szerkesztői minőségemben foglalkozhattam aktuális problémákkal. Akarva-akaratlanul részesei voltunk

akkoriban a nagy váltásnak. A helyi televíziók országos megméretésén és az amatőr filmszemléken rendre az élen végeztünk.

– 1992-ben váltottam, lettem szabadúszó. Szerkesztő-riporter, filmrendező. Dolgoztam az MTV Szószóló, Átmenet, Ablak, Háló és Théma című műsorán. És jöttek sorra alkotásaim. Példaként említve: A szénnek ára van, Örökbefogadás, Szakítópróba, Eksön, Porrajmos, Cigány holocaust, Leszármazottak, Sári apáca, Szemünk fénye.

– Nem maradtak el az elismerések sem különféle szinteken. 1990-ben fődíjasa lettem a videoszemlének, 1999-ben

UNESCO-díjat vehettem át. A Sári apáca hozott Tolerancia-díjat, míg a Cigány holocaust szintén, utóbbi négy díjat is kiérdemelt.

– Térjünk át a közelmúlt, a ma, illetve ez már hozzátartozik az eseményekhez: a közeli jövő történéseire. Napjainkban a Szemünk fénye című filmem van az egyik középpontban. Vak házaspárról szól, akiknek látó gyermeke született. Műsorra tűzte a filmszemle idején a Magyar Televízió, a napokban sugározta a Hír Tv. Az alkotást bronz Grammy-díjjal ismerték el

Houstonban. Bavalogatták továbbá a lengyelországi, kínai, brazilai versenyre. Kínában ez az egyetlen dokumentumfilmszemle. Rio de Janeiróban pedig egyedül az én filmem képviseli ezút-

tal Közép-Kelet Európát.

– Tavaly őszön elkészült a csolnoki rabtáborról készült munkám. A duna televízióban már láthatták, az Uránia mozi ma is műsoron tartja a kétszer ötven perces alkotást. Megjegyzem, a köztársasági elnök az idén Csolokon tartotta a megemlékezést a kommunizmus áldozatainak napján. A helyszín kiválasztásánál filmem adta az apropót.

– Nos, dióhéjban ennyit a pályámról. Folytatom, amit elkezdtem, megmarad bennem továbbra is a problémaérzékenység. Munkáimat továbbra is a szociográfia, a portré és a történelmi téma jellemzi.

Ügyelek arra, hogy ne lerágott csont legyen, amit kiválasztottam, és filmkockákon örökíték meg. Munkámhoz sokszor szerencse is kell. Ilyen volt például, amikor a Sári apáca forgatásának helyszínén elcsíptük azt az epizódot: a szülők egy fiatal lányt menekítettek ki. Mondom: szerencse ez az elkapott epizód, ám ahhoz a helyszínen is kell lenni...

– Az is megadatott, hogy filmjeim látogatottak. A Duna Televízió, az MTV valamennyit műsorra tűzte. Mozikban vetítik alkotásaimat. Azokkal járom a világot, mint említettem, immáron távoli földrészekre is eljutnak. A tapasztalat pedig az, hogy a külföldi bemutatkozás újabb meghívásokat hoz magával. Lekötélteztem magam a filmes szakmánál. Ebben benne kell élni. Jelenleg két témával foglalkozom, a pályázatokat beadtuk, az elbírálásra várunk. Miről szólnak ezek? Csak annyit: közelmúltunk történetei. Bővebbet babonából nem mondok.

M. Tóth Sándor

VECSÉSI SÁNDOR – FESTŐMŰVÉSZ

A Vecsési család – vagy ahogyan a 20-as évek magyarosítása előtt hívták őket – a Vaczulákok a mai Szlovákia magyarlakta területeiről – Párkányról – valók. Nevüket még ma is őrzi a helyi hősi emlékmű. A Vecsési név ma már közismert Nyergesújfalun, hiszen, itt született Munkácsy-díjas festőművésznünk, Vecsési Sándor.

– **Hogyan emlékszik vissza a nyergesújfalui évekre?**

– A legszegényebb réteghez tartoztunk. Szüleim munkásemberek voltak, édesapám az Eternit gyárban dolgozott, édesanyám cseléd volt. A hat elemi után beíratk a polgárba Esztergom-Táborba, sajnos itt tanulmányaimat nem fejeztem be, közbeszólt a háború. Villanyszerelő-inas lettem az Eternitben, ahol három év tanonciskola várt rám. Itt kaptam először komolyabb rajzképzést. Szerettem rajzolni. Oly annyira, hogy amikor felküldtek a villanyoszlopra dolgozni, palatáblát is vittem magammal, és zsírkrétaival – amikkel a palákat szokták megjelölni – ezekre rajzoltam a tájat, a Dunát

felülnézetből. Akkori „műveim” valószínűleg még ma is megvannak, beépítve sok-sok magyar háztetőbe.

– 1948 végén felszabadultam, s onnantól, mint segéd dolgoztam a gyárban. Akkortájt már „fújtak a fényes szellők”, s az állami megbízottak járták a falvakat, hogy tehetségeket kutassanak fel. Kóthy Ernő, aki mindössze négy évvel volt idősebb nálam, ám tanult, úri gyerek volt, valahogy megtudta, hogy rajzolok. Üzent, hogy mutassam meg a rajzaimat. Ő lényegesen ügyesebb volt nálam rajzból és festészetből. Úgy látta, hogy tehetséges vagyok. Ő hozott jelentkezési lapot is mindkettőnk az Iparművészeti Főiskolára. A felvételi estéjén a kollégiumban a leendő pályatársak kiterítették egymás előtt a hozott műveiket. Amolyan házi zsűrizést csináltunk. Én csak ámultam, mennyi tehetséges ember jött itt össze. Amikor az én munkáimra került a sor, valamelyikük megszólalt: „Te nem idevaló vagy!” – szörnyű csend lett, szinte a lélegzetem is elállt. Aztán folytatva a mondatot, hozzátette: „Te a képzőművészetre való vagy!”. Szerencsém is volt, mert a véletlen úgy hozta, hogy a grafikai szak átkerült a képzőművészetre, ahol aztán később a festészetre szakosodhattam.

– **A felesége is neves festőművész. Hol találták egymásra?**

– Bozsonyi Arany a főiskolán egy évvel fölöttem járt, Berényi Róbert – a legnagyobbak egyike – volt a mestere. Miután összeházasodtunk, Pusztahencsre költöztünk, ahol Arany rajztanári állást vállalt. Ezután hamarosan a csodálatos Dunabogdányba kerültünk. A falu szépségével ellentétben a mi körül-

ményeink meglehetősen szerények voltak. Egy évtizedeken át magtárnak használt kétszoba-konyhás lakásba költöztünk. Kész egértanya volt. Itt tanultam meg festménnyel egeret fogni. Aztán 1956-ban megkaptam a diplomámat, és Pestre költöztünk, először az Alkotmány utcába, majd a művelődési minisztérium támogatásával ide, az akkor frissen épült Fiastyúk utcai műteremlakásba. Ez azóta is az állandó lakhelyünk, bár az igazat megvallva, közben 20 évet Dömsödön éltünk. Sajnos, két éve már nem tudunk lejárni. Arany Tolna megyéből származik, ahol elismert művész, a Tolna megyei művészeti díjat róla nevezték el. Dömsödön állandó kiállításunk van a helyi múzeumban, s az idén a díszpolgári díjat is megkaptuk. Pestre jönnünk azért kellett, hogy dolgozni tudjunk, illetve, hogy a fontosabb kiállításokon ott lehessünk.

1959-ben aztán megkaptuk a Derkovits-ösztöndíjat, s ez végre az anyagi stabilitást is meghozta az életünkbe. Aranytól kezdve már nem kellett tanítást vállalnia. Sorra jöttek a kiállítások és a sikerek sem maradtak el.

– **A jobb körülmények ellenére festményei témájaként továbbra is a szegény sorsú embereket választotta...**

– Soha másba nem ártottam magam, csak amit ismerek. Amit én tudok az elmúló világról, azt akarom még megmutatni. Lassan ugyanis ki fognak halni azok a művészek, akik magukénak vallották a szegény ember egyszerű sorsát. De – hála Istennek – velük együtt talán a szegénység is kihalóban van.

Cseh Teréz

VÉCSY ATTILA – FOTÓMŰVÉSZ

1954-ben született, Budapesten. A Steinmecz Miklós Gimnáziumban érettségizett, majd 1974-ben a Dési Huber István Szakmunkásképző Iskolában szerzett fényképész szakmunkás bizonyítványt. 1974-től az MTA Mezőgazdasági Kutatóintézetének fotólaborvezetője, majd fényképész szakoktató Budapesten. Párhuzamosan tanít az egri főiskolán, majd 1999-ben az Atika Fotóstúdió és Galéria vezetője, alapítója. 1998 óta szabadúszó fényképész, grafikus, pedagógus. 2002-ben Martonvásáron telepedett le.

– **Mindig fotóművész akart lenni?**

– Eredetileg operatőrnek készültem, de a színművészetire bekerülni lehetetlennek bizonyult. Az állóképek készítését amolyan előtanulmánynak szántam az operatorkedéshez, és végül ennél ma-

akartam a fényképezésről.

– **Végül az experimntális, kísérleti fényképezésnél kötött ki.**

– 1978-tól 83-ig voltam tagja a Fialatok Fotóművészeti Stúdiójának. Az itteni beszélgetések, előadások segítettek az avantgard törekvések alapos megismeréséhez. Nagyon kalandos idők voltak, igazi underground művészeti életet éltünk. Formabontó módon törekedtünk a fotográfia nyelvezetének megújítására. Akkori képeim erőteljes társadalomkritikát sugároztak, nem is sikerült bekerülnöm a Fotóművész Szövetségbe. Rendhagyó munkásportrék, leppukkadt gyárak, fura feliratok ragadtak meg, ezeket a témákat igyekeztem egy sajátos, álomszerű módon megfogalmazni. Ötször is megkaptam abban az időben a Fotóművészet folyóirat nívódíját, ám a képeimet egyszer sem közölték. Bár sokszor szerepeltem kiállításokon, ezeket az alkotásokat csak 1986 után sikerült megismertetnem a közönséggel.

– **Hol voltak eddig kiállításai?**

– Első önálló kiállításom 1974-ben volt, a Budapesti Fotóklubban. Azóta megismerhették képeimet Miskolcon, Esztergomban, Szegeden, Martonvásáron, Bécsben, a franciaországi St. Avertinben és a németországi Baienfurtban. Csoportos tárlatokon mutakozhattam be a salzburgi és a denveri közönségnek. Külön öröömre szolgál, hogy hamarosan megjelenik egy monográfia a magyar

Fotó: Bilik Nikolett

kísérleti fotózásról, amelynek címlapjára az én fotómat választották.

– **Ma is dolgozik félállásban az MTA martonvásári kutatóintézetében. Miből áll a munka?**

– A fotólaborban régen öten dolgoztunk, mára magamra maradtam. Nővényfotók, mikroszkópikus felvételek, a kutatások dokumentálása, naptárak, prospektusok készítése a feladatomban. Ez ugyan alkalmazott fotográfia, de ebben is igyekszem a maximumot nyújtani.

Veér Károly

radtam. Gyermekkorom óta érdekelt a vizualitás, nem voltam ugyan KISZ-tag, de én készítettem az alapszervezet táblóját. A szakiskolában nagyon jól tanultam, elsajátítottam az előhívás, a retusálás, a műtermi fotózás és világítás rejtjelmeit. 1974-ben négy alkotótáborban is részt vettem, mindent tudni

VÉGH ÉVA – FESTŐ

A dorogi uszoda átadásakor Végh Éva festőművész gyönyörű tűzzománc munkáival járult hozzá az új közösségi létesítmény szépítéséhez. Az átadóünnepségen még nem gondoltam volna, hogy hamarosan személyesen is megismerhetem és bemutat-hatom az általam is megcsodált művek alkotóját, az idei Rauscher György díj várományosát.

– Ön nem dorogi születésű, mióta él itt?

– Budapesten születtem, s a szüleim ezt követően Dorogra költöznek. Az általános és középiskoláimat már itt végeztem. Édesapám

– A képzőművészeti helyett mégis a tanárképző felé vette az irányt. Miért is?

– A szüleim szerették volna, hogy legyen egy rendes szakmám, no és bejutni sem volt könnyű. Először műszaki rajtot tanultam, és Egerben a Tanárképző Főiskolán biológiai-rajz szakos tanári diplomát szereztem. Nem igazán akartam tanár lenni, de közben megszerettem ezt a szakmát. 25 évet töltöttem a pályán. Eleinte nem lehetett túl könnyű velem, mert pályakezdőként felrúgtam szinte minden szabályt. Keszthelyi István iskolaigazgató

– akit második apámként tisztetek – azonban nagyon sok új szabályra is megtanított. Például arra, hogy legyünk maximalisták, mert abból mindig vissza lehet venni. Mindig arra biztatott bennünket, hogy találjuk meg, mivel tudjuk előbbre vinni a világot. Az én világom ma sem a kapumig tart, minden, ami körülöttünk van – az utca, a város, a természet – mind-mind hozzánk tartozik, s úgy is kell vigyáznunk rá, mint a sajátunkra.

– A témaválasztásait elsősorban mi befolyásolta?

– Majdnem mindig sorozatokban gondolkodom. Szeretem, mert egy folyamatot tükröz. Sőt szeretek elnevezni is egy-egy ilyen kiállítás- vagy témasorozatot. Az

Utazás az univerzumban például egy selyemképsorozat, melyen a Földön való történeteket kivetítettem az űrbe. Bolygókat mutatok meg, amelyek akár emberek is lehetnének, kapcsolatban állnak egymással, hatnak egymásra, s mindnek külön lelke van. Egy másik sorozatomban nőket

ábrázoltam kerámiára készült tűzzománc technikával. Megszületett a „Büszke”, a „Vadmacska”, a „Szerény”. Úgy próbáltam ábrázolni ezeket a jellemeket, hogy a képről azonnal látni lehessen kivel is állunk szemben. Egyszerűen kiült valamennyinek a jelleme az arcára.

– Milyen technikákat használ?

– Táblaképeim vegyes, illetve olajtechnikával készülnek. De szívesen foglalkozom aquarellel, páctechnikával is. 1987-től – majdnem húsz éve – festek selyemre. Selyemképeim számos magyar városban szerepeltek kiállításokon, s eljutottak a világ több országába is, még olyan távoli helyekre is, mint New York, Dél-Afrika. A tűzzománc technikát körülbelül tíz éve sajátítottam el, grafikákat és festményeket készítek fém, illetve kerámia alagra. Folyékony festékekkel dolgozom, ez önmagában is egyedi megoldás, és a hatás is különleges, nem hagyományos tűzzománcra jellemző. Szeretek kísérletezni.

A legújabb álmom például, hogy nemes anyagból készült ruhákra fessek. Minden egyes ruhakölteménynek lehet akár egy-egy üzenete is. Sőt ezeket a selyemruhákat akár viselni is lehet majd. Most éppen egy gyönyörű esküvői ruhán dolgozom.

– Hol láthatjuk legközelebb a munkáit?

– Július 13-án, Tatán nyílik egy áttekintő, összefoglaló kiállításom a városi művelődési központban.

Cseh Teréz

és édesanyám egyszerű fizikai munkások, nem voltak művészetpárolók, bár a zene például mindig szólt nálunk. Szeretetteljes volt a családi légkör, megláttuk magunk körül azt, aminek örülni lehetett. A természet, ami körülött, az indított el igazából ezen a pályán. Eleinte virágokat rajzoltam, ma már van egy saját „virágoskertem”.

ÁTADTÁK AZ ÚJ TATABÁNYAI BUSZPÁLYAUDVART

Az alapkő letételétől számítva, pontosan tizenöt hónap után, május 24-én avatták fel a régen várt, új autóbusz pályaudvart Tatabánya szívében, a Vértes Centerben. A 317 millió forintos beruházás eredményeként négy érkező és huszonegy induló állással, 912 m2 fedett peronnal, és 226 m2 alapterületű, légkondicionált váróteremmel gazdagodott a megyeszékhely.

RENDAHAGYÓ SZALAGÁTVÁGÁS

Az ünnepélyes avatáson szinte teljes létszámban részt vettek Tatabánya önkormányzati és parlamenti képviselői, a Vértes Volán vezérkara, a tervezők, kivitelezők, és a minisztériumok képviselői. Emellett több száz érdeklődőt is vonzott az ünnepélyes ceremónia.

Dr. Horváth István, a Vértes Volán Zrt. vezérigazgatójának köszöntő szavai után bencsik János polgármester és Dr. Schvarz Tibor országgyűlési képviselő mondott ünnepi köszöntőt. Valamennyien egyetértettek abban, hogy a város új színfoltja az összefogásnak, a várospolitikai pártpolitika elé helyezésének köszönhető.

A szalag átvágása egészen egyedi módon történt. Agócs István, a Nemzeti Közlekedési Hatóság Nyugat-Dunántúli Régiójának igazgatója, volt megyei közgyűlési elnök, egy Credó busszal szakította át a kifeszített nemzetiszínű szalagot. Az ünnepélyes ceremónia pohárköszöntővel, állófogadással, nosztalgia buszozással és az új állomás megismerésével, bejárásával zárult.

AZ ÚJ PÁLYAUDVARRÓL

A váróterem mellett 331 m2 alapterületen helyezkednek el a forgalmi irodák, melyek a helyi közlekedés irányításának teljes személyzete, illetve a diszpécserszolgálat számára biztosítanak kedvező munkafeltételeket.

Munkájukat korszerű kommunikációs eszközök segítik a szélessávú internetről a belső kamerahálózaton, a korszerű hangosító berendezéseken át az elektronikus utas tájékoztató rendszerekig. Ez utóbbi az utazóközönség számára a mindenkor éppen aktuális információkat biztosítja az autóbuszok közlekedéséről a váróteremben és az induló állásokon egyaránt, vizuális és akusztikus eszközökkel. A korszerű elektronikus berendezések mellett természetesen a megszokott, hagyományos, úgynevezett statikus tájékoztató táblák is a közönség rendelkezésére állnak.

Az épület alatti peronokon automatikus légerszívó rendszer gondoskodik a levegő folyamatos frissítéséről. A várótermet mozgólépcső és lift köti össze a Vértes Center első szintjével. A pályaudvar gyalogos megközelítése mellett a vasútállomás felől lehetséges. Az autóbusz-állomás akadálymentes közlekedést kínál a kerekesszékekkel, gyerekkocsival érkezők számára is.

Az autóbuszok közlekedése a pályaudvar területén egy irányban tör-

ténik. A járatok minden esetben a Mozdony utca felől érkeznek, és a spirális felhajtó irányából hajtanak be, miután a Jedlik Ányos úton kialakított érkező állások valamelyikén az utasokat leszállították.

A járatok indulása a vasútállomási oldalon lévő kihajtón történik. A pályaudvar területén a járművek hosszabb ideig nem várakoznak, parkolás céljából ilyen esetben a Rákóczi úti tároló telepet veszik igénybe.

Az autóbusz-állomást egy átlagos munkanapon mintegy ötszáz járat érinti, ezek 65 %-át Tatabánya helyi járatainak forgalma teszi ki. Naponta 6-7 ezer utas fordul meg, és városközpontba költözéssel megoldódott vasúti közlekedéssel való közvetlen kapcsolat is.

Mindez azért bír nagy jelentőséggel, mert a jól működő közösségi közlekedés jelentős mértékben képes tehermentesíteni a város, a megye útjait, segíthet a parkolás gondjain, és emellett hozzájárul a levegő tisztaságának megőrzéséhez is. Mindezek az utazóközönség, a város, a megye, a társadalom kisebb-nagyobb csoportjainak érdekeit is szolgálják, következésként a Vértes Volán Zrt. számára is kiemelt stratégiai célnak tekinthetők.

veér

AZ ÉV POLGÁRMESTERE: DR. BÓKA ISTVÁN

Pécsett, a XIII. Városi Polgármesterek Randevúján a polgárok – országos médiumokon keresztül leadott – szavazatai alapján dr. Bóka Istvánt választották az Év Polgármesterének. Bóka úr – mint eddigi személyes találkozóink alkalmával minden esetben – nehezen talált néhány szabad percet beszélgetésünkhöz. Ezen azonban azok, akik jártak mostanában Balatonfüreden egyáltalán nem csodálkoznak, hiszen az elfoglaltság okainak egy igen jelentős része szemmel is jól látható a város közterein. Füred megújult, megfiatalodott, újra régi fényében ragyoghat.

– Mitől lesz valakiből igazán jó polgármester? Mi kell hozzá? Szakmai ismeretek, vagy inkább tapasztalat?

– Mindkettő elkel ezen a pályán. Nekem jogi végzettségem van, a budapesti ELTE Állami és Jogtudományi Karán végeztem. Úgy hiszem, a jogi végzettség, mint alap, nagyon is jó ehhez a munkához, hiszen a rendszerváltástól még nem vagyunk nagyon messze, s ez bizony nagyon sok változás és bizonytalanságot hozott az

selőtestület tagja lettem, majd 1993-tól Alsó-örs polgármestere voltam, 1994-től 1998-ig pedig a Veszprém Megyei Közgyűlés munkájában is részt vettem. 1998-tól országgyűlési képviselőként is tevékenykedem. Ez egyfajta betanulási időnek is kitűnő volt. Balatonfüred polgármestere 2002 óta vagyok, a feladatot már úgy vállaltam, hogy addigra a tapasztalatot is sikerült már megszereznem.

életünkbe. Ahhoz, hogy ezek között valaki eligazodjon, nem árt, ha rendelkezik ilyen ismeretekkel. Így van ez magánemberként, de különösen igaz ez egy város esetében. Némi gazdasági vénám is van, hiszen gazdasági vállalkozásaim is vannak.

Ugyanakkor a tapasztalatnak sem voltam híján, amikor Balatonfüred város polgármesteri székét elfoglaltam. A rendszerváltás óta részt veszek a helyi politikában. Elsőként az alsóörsi képviselőtestület tagja lettem, majd 1993-tól Alsó-örs polgármestere voltam, 1994-től 1998-ig pedig a Veszprém Megyei Közgyűlés munkájában is részt vettem. 1998-tól országgyűlési képviselőként is tevékenykedem. Ez egyfajta betanulási időnek is kitűnő volt. Balatonfüred polgármestere 2002 óta vagyok, a feladatot már úgy vállaltam, hogy addigra a tapasztalatot is sikerült már megszereznem.

– Manapság nem túl rózsás a helyzet az önkormányzati finanszírozások, fejlesztések területén. Az állandó megszorítások, az ellenzéki szerepvállalás mellett hogyan sikerül megteremteni az egyensúlyt?

– Az önkormányzati testületben – szerencsére – alapvetően jó az összhang, tudunk együtt dolgozni. Az elmúlt éveket a finanszírozás terén egyfajta kettősség jellemezte: az elneveződő működési feltételek egészen jó fejlesztési

lehetőségekkel párosultak. Míg tehát a működés területén kilógott mindenünk a nadrágból, addig a fejlesztési forrásokért – rengeteg jó lehetőséggel élve – pályáztunk európai uniós, országos és régiós szinteken is. Az elmúlt öt évben ugyan nem minden pályázatunk volt sikeres, de azt nem éreztem sohasem, hogy az ellenzéki szerepvállalás miatt hátrányba kerülünk volna. A város nem is annyira a kormányzattól függ ugyanis, mint inkább a regionális szervezetektől, akiktől, úgy érzem, maximális segítséget kaptunk. Mi mindig jó előre készülünk a feladatokra, és igyekeztünk jó irányba befolyásolni is ezeket a folyamatokat.

– Egy sor beruházás már elkészült, a folytatásról vannak már elképzelések?

– Valóban az elmúlt években szép számmal történtek fejlesztések a városban. 4-500 millió forintnyi beruházás valósult meg közpénzből, a magántőke pedig 8-11 milliárdot (!) fektetett ebbe a városba hotelek, szállodák képében, s teremtett ezzel olyan új munkahelyeket, amelyek az év egészében megélhetést biztosítanak az itt élők egy jelentős részének.

A jövőre vonatkozó tervek esetén az a helyzet, hogy várost fejleszteni ma kétféle forrásból lehet: vagy európai uniós pénzekből, vagy a magántőke segítségével. A mai önkormányzati finanszírozási rendszer nem teszi lehetővé, hogy saját erőből nagy programokat tudjunk megcsinálni, hiszen ehhez kell önerő és alapos előkészítés. 6-7 olyan javaslatunk van, amit szeretnénk megvalósítani, és célunk, hogy folytathassuk a városrehabilitációt. Szeretnénk egy elkerülő utat építeni a város körül, felújítani az arácsi városközpontot, a zeneiskolát, a gimnáziumot. A Fürdő utcában oktatási központot tervezünk, és szerepel az elképzeléseink között egy szociális alapszolgáltatási központ is. A magántőke is tovább szépiíti beruházásaival a várost, a Paksi Atomerőmű oktatási-rekreációs központjával, az SCD-csoport ötcsillagos szállodájával emeli majd a szolgáltatási színvonalat, s ugyanezt a célt szolgálja, ha sikerül megoldanunk a Fürdő utcában az ún. szolgáltatási övezetet, amely a kisiparosok, szolgáltatók számára biztosít majd európai körülményeket.

Cseh Teréz

Női vezetők a Királyi Régióban

MIT TEHET EGY NŐ AZ ÉPÍTŐIPARÉRT?

Magazinunk hasábjain nemrégiben már találkozhattak Garbacz Lászlóné nevével, mint az É.R.T.-É.F.SZ Kft. ügyvezető igazgatójával. Akkor a Tatabánya Fejlesztéséért Díj átvétele kapcsán szólhattunk a cég sikereiről, most pedig egy újabb kitüntetés segített döntésemben, hogy női vezetőkről szóló sorozatomban készítsék vele egy újabb interjút. Ez alkalommal elsősorban nem a céget, hanem annak mindig nyitott, mosolygós és bármikor segíteni kész vezetőjét kívánom önöknek megmutatni.

– Mi mindennel kell „felfegyverkeznie” egy nőnek, hogy sikeres legyen az építőiparban?

– Mindenekelőtt el kell mondanom, hogy a mai eredményekig nagyon hosszú és kínlódásokkal teli évek vezettek, és ma sem ülhetünk ölbe tett kézzel. Többes számban beszélék, mert ezekhez a sikerekhez csapat kell. Ezt csak együtt lehet jól csinálni.

Egy jó vezető számára véleményem szerint a szakmai ismeretek, a sokéves tapasztalat ma már elengedhetetlen. Engem mindig is vonzottak az új dolgok, sokat olvasok, fo-

lyamatosan bővíttem a szakmai ismereteimet. Érdekel a politika is, figyelemmel kísérem a történeéseket, hiszen sok szempontból ezek hatással vannak a mindennapjainkra. Piacgazdaságban élünk, s az építőiparban különösen nagy a verseny. Ezért nélkülözhetetlenek a közgazdasági és jogi ismeretek is. Egy-egy építőipari beruházás pályázatának elkészítése akár hónapokat is igénybe vehet. Rengeteg törvényt kell például ismerni ehhez. Ma már az építőipar nem az, ami tíz évvel ezelőtt volt. Tudni kell az uniós előírásokat, a munkabiztonságra vonatkozó kötelezettségeket,

törvényi előírásokat, különböző kockázatelemzéseket kell készíteniünk, stb. Egyszerűen elengedhetetlen a folyamatos tanulás. Szerencsére a pénzügyi területen – miután évekig főkönyvelőként majd gazdasági igazgatóként dolgoztam – elég jól otthon vagyok, műszaki, jogi téren pedig fantasztikus segítők vannak, többek között tulajdonos és cégvezető társam, aki egyben a műszaki vezetőnk is, Wéber Lajos.

– Az építőiparban meglehetősen ritka, hogy nő az elsőszámú vezető, jellemzően a tárgyalások férfiakkal folynak. Hogyan fogadják, hogy egy nő a tárgyaló partnerük?

– Először szokatlan a számukra egy-egy nagyobb projektnél, hogy a beruházás részleteit egy nővel kell megbeszélniük, de rendszerint a végére már nagyon jó hangulatú együttműködés alakul ki. Felismerik, hogy én az egész folyamatot figyelemmel kísérem,

és talán nőként jobban oda tudok figyelni a részletekre is. A mi cégünk ugyanis jellemzően sokkal többet ad egy-egy munkánál, mint amire szerződésben kötelezettséget vállalt. Rengeteg ötletet adunk menet közben is, nem ritka, hogy az adott lehetőségből jóval többet hozunk ki, mint amiről eredetileg szó volt. Nem véletlen az sem, hogy korábbi partnereink rendszeresen visszahívnak bennünket egy-egy újabb beruházás megoldásához.

Véleményem szerint egy-egy vezetői szerepben kifejezetten előnyös lehet, hogy nő képviseli az ügyeket, hiszen egy nő – természetéből adódóan – mindig többet lát a dolgokban, mindig több veszélyt és megoldandó problémát ismer fel. Egy kicsit itt is olyan a gondolkodásunk, mint a saját családjunkban. Jellemzően egy vevőt is úgy akarunk kiszolgálni, mint az otthoniakat, akik a legkedvesebbek a szívünknek. Persze nem mindenrovára való női vezető. Vannak olyan területek, ahol a férfiak képességei kifejezetten előnyösebbek.

– Szóba került, hogy ez a mai építőipar már más, mint a korábbi években. Szakmai szemmel nézve, milyen ma az iparág helyzete?

– Az ország gazdasági helyzete beszűkíti a pénzügyi lehetőségeket. Egyre kisebb azok köre, akik fejleszteni tudnak, külföldi befektető sem jön már annyi, mint korábban, az önkormányzatok sem képesek újabb beruházásokat indítani saját erőből, és a

magánvállalatok is tökeszegények a fejlesztésekhez. Mindannyian várjuk a bejövő uniós pénzeket, amelyek remélhetőleg felpozícionálnak majd a gazdaságot, s ezzel együtt az építőipari keresletet, beruházásokat is. Pillanatnyilag azonban sajnos e tekintetben sincs semmi okunk arra, hogy optimisták legyünk. Ugyanakkor úgy véljük, hogy mi magunk is sokat tehetnénk a sikerekért azzal, hogy figyeljük a lehetőségeket, és indulunk mindenütt, ahol tudunk. Úgy hiszem, a magyar építőipari vállalkozások sikerében a hazai beruházási pályázatok kiíróinak is hallatlanul nagy felelősségük van, hiszen sokat tehetnek azért, hogy az elvégzendő munkákat – természetesen a törvényi keretek szigorú betartása mellett – elsősorban a helyi vállalkozások kaphassák feladatul. Így a városi pénzek itt maradnak, nem pedig távoli vidékeket gazdagítanak. Meggyőződésem, hogy közös pályázatokkal a helyiek akár nagyobb projekteket is be tudnának vállalni.

– A cégvezetés mellett mekkora kihívást jelent a Gyáriparosok Országos Szövetségében az ellenőrző bizottság elnökének lenni?

– Cégünk 1997 óta tagja a szövetségnek, s mintegy hat éve tevékenykedem az ellenőrző bizottság elnökeként. Valahogy úgy érzem, hogy érdemes egy olyan érdekvédelmi szervezethez tartozni, amely komoly tradíciókkal rendelkezik, 100 éves múltja van. Mindemellett olyan személyek képviselik, akik a piacon már bizonyítottak, és képesek képviselni a cégeket akár a kormányok előtt is.

A mai nagyon nehéz gazdasági helyzetben különösen jó tartozni egy olyan nagyobb megyei érdekvédelmi szervezethez, ahol közös dolgainkat meg tudjuk beszélni, információkat kaphatunk a bennünket foglalkoztató kérdésekről, ismereteket kaphatunk, amiket fel tudunk használni mindennapjainkban.

– Ha az elmúlt évek kedvenc munkáit kellene sorba venni, melyik lenne az első három, és miért?

– Nehéz erre a kérdésre válaszolni, mert valamennyi elnyert és leszerződött munkát szívvel-lélekkel csináltam végig. Talán az egyik legkedvesebb a Várgesztesi Villapark volt, mert óriási kihívást jelentett ez akkor a számunkra. 1996-ban egy holland befektetővel 5 ütemben végeztük el a 125 villaház megépítését és a hozzátartozó teljes infrastruktúrát. Akkoriban Magyarországon még nem volt villapark. Nem csak a befektető, de mi is megláttuk benne a lehetőséget. Fantasztikus volt, ahogyan együtt tudtunk dolgozni. Rengeteget tudtunk neki segíteni, még a tervezőt is mi választottuk, és a luxuslakások kinézetét is mi javasolhattuk, annyira megbízott bennünk. Nagyon szép, és ami nagyon fontos, teljes mértékben magyar és megyei munka volt, a tervezéstől a kivitelezésig.

A másik kedvencem a Modern Üzleti Tudományok Főiskolája volt. Csak úgy, mint mindig, itt is versenyben nyertük el a munkákat. Az igazi kihívást az jelentette, hogy a munkálatokat minden esetben egyetlen nyár alatt kellett elvégeznünk, hiszen szeptembertől folytatódnia kellett a tanításnak. Meg voltunk elégedve velünk, s így a folytatást is ránk bízták. A főiskola a szép kivitelű munkát meg is hálálta nekünk azzal, hogy kitűnő referenciákat, ajánlásokat adott számunkra további projektjeinkhez. Ez komoly erkölcsi tőkét jelentett a számunkra az elmúlt évek alatt.

A munkáinkat végig gondolva, nagy örömet jelentett az is, hogy a tatabányai 54 lakásos önkormányzati bérlakásprogramban cégünk is szerepet kaphatott. Nagyon fontos volt mindig is számomra, hogy a városom is bizalmat szavazott nekünk, és lehetőséget adott, illetve ad arra, hogy itthon is bizonyítsunk. Tatabányához amúgy is nagyon kötődünk, hiszen korábbi cégünk a Tatabányai Szénbányák Építészeti Üzeme, majd ezt követően az ÉRT Építőipari Rt. keretei között dolgozva a város körülbelül ötven jól ismert épületében benne van a munkánk. Tatabánya az egyik legfontosabb vevőnk, árbeveteleink igen jelentős részét képviselik ezek a munkák. Éppen ezért fontos számunkra a jó kapcsolat, az, hogy minden évben több helyi projektben is részt vehetünk.

Cseh Teréz

Regio Regia

A Királyi Régió gyöngyszemei

Üzleti magazinunk talán nem minden olvasójának, hirdetőjének van arról tudomása, hogy lapunk kiadója az üzleti élet más területein is tevékenykedik. Minden év márciusában – a budapesti Utazás Kiállítás időpontjához igazítva – kiadónk megjelenteti a **Királyi Régió Szállás- és Gasztronómiai Kalauzát**. A közel 200 oldalas gyűjtemény kézzel fogható példányai mellett valamennyi információ az internetről is elérhető, akárcsak magazinunk online változata (www.regioregia.hu).

Mi mégis úgy éreztük, hogy munkánk kapcsán olyan „kincsek”-re leltünk itt a Királyi Régióban, amit feltétlenül meg szeretnénk önökkel osztani! Önökkel Kedves Olvasóink, Kedves Hirdetőink!

Új sorozatunkban szeretnénk önök előtt felvillantani a Királyi Régió gyöngyszemeit, kedvet csinálni önöknek ahhoz, hogy személyesen is megismerhessék ezeket a **GYÖNGYSZEMEKET**, Éppen ezért lapszámról lapszáma bemutatunk megynként egyet-egyet közülük.

Várják önöket partnereink, a Királyi Régió éttermei, szálláshelyei, színházai aquaparkjai, golf-klubjai, illetve más, minőségi kikapcsolódást ígérő turisztikai szereplői!

Önöknek nem marad más dolguk, mint eldönteni mikor és milyen sorrendben keresik fel ezeket a kitűnő helyeket!

EGY HIRDETÉS – EGY MEGHÍVÁS! Tartson velünk HÓNAPRÓL HÓNAPRA!

A Regio Regia Magazin kiadója úgy döntött, nem éri be csupán azzal, hogy ajánlja a Királyi Régió legjobb helyeit, **SZERKESZTŐSÉGÜNK SAJÁT KÖLTSÉGÉN MEG IS HÍVJA IDE ÖNÖKET!**

Nem kell mást tenniük, csupán hirdetés, vagy PR-cikk formájában megjeleníteniük lapunk hasábjain, s mi vendégül látjuk Önöket az adott hónapban ajánlott helyszínek egyikén!

TESSÉK VÁLASZTANI!

JÚNIUS-JÚLIUS:

Kétszemélyes meghívás az alábbi létesítmények egyikébe:
OLD LAKE GOLF CLUB (Tata)
ANNAGORA AQUAPARK (Balatonfüred)
AGÁRDI TERMÁLFÜRDŐ (Agárd)

AGÁRD

Az egész éven át nyitva tartó Agárdi Gyógy- és Termálfürdő várja a pihenni, gyógyulni és kikapcsolódni vágyó vendégeit. A több mint 9 ha-os fás, ligetes területen elhelyezkedő, megújult és kibővült fürdőkomplexumban számos gyógy-, fitness- és rekreációs szolgáltatás vehető igénybe. Az 1000m mélyről feltörő, 58 C°-os, ásványi anyagokban gazdag gyógyhatású termálvíz kiválóan alkalmas mozgásszervi betegségek, kopások és egyes nőgyógyászati problémák gyógyítására, kezelésére.

Szabadtéri és fedett belső medencéink, különböző hőmérsékletű finn típusú szaunáink és szabadtéri gyermekjátszóterünk, valamint nyári sportrendezvényeink és családi programjaink kellemes kikapcsolódást nyújtanak minden korosztály számára.

Elérhetőségeink:

Cím: 2484 Agárd, Határ út

Telefonszám: 22/579-230

Fax: 22/579-249

e-mail: info@agarditermal.hu

honlap: www.agarditermal.hu

Annagora Aqua- & Wellnesspark

Az Annagora Aqua- & Wellnesspark Balatonfüreden a Balaton partjától mindössze 500 m-re, a fővárostól pedig 122 kilométerre található.

Az egész évben nyitva tartó élményfürdő a mai legmodernebb technikai elemekkel épült.

A nyári időszakban 3 000 fő egyidejű befogadására alkalmas komplexum 12 csúszdával, számos temperált medencével, valamint egy impozáns, több, mint 1 000 m² vízfelületű hullámmedencével is rendelkezik.

Wellness központunkban szaunák, aromaterápiás gőzkabinok, jégbarlang, tepidárium várják a pihenni, és feltöltődni vágyó vendégeket.

8230 Balatonfüred, Fürdő u. 35.
Tel: 87/581-430, fax: 87/581-432
aquapark@annagora.com
www.annagora.com

Old Lake Golf & Country Club

Tata, Remeteség puszta

Hogyan Kezdjük?

1. Oktatás:

A golf összetett és bonyolult mozdulatsor, ezért magától nehezen kezd el az ember. Érdemes barátainkkal elkezdni, hogy aztán később is együtt játszassunk.

2. Gyakorlás:

Néhány jól sikerült óra után, bárki ültögethet a pálya gyakorló szakaszain. Nincsen ültője? A klub bármilyen felszerelést az Ön rendelkezésére tud bocsátani.

3. Vizsga :

Ahhoz, hogy valaki a bajnoki pályát használhassa pályaalakmassági vizsgát kell tennie edzőjénél.

4. Golf, golf, golf, golf ...

Az Old Lake Golf Clubban lehetőség nyílik arra, hogy egy golfszelítő keretében bárki beleszólhasson a játékba.

Jöjjen el barátaival és próbálja ki!

Mi adjuk a pályát és a felszerelést!

Bejelentkezés:
tel: 34-587-720
golfclub@oldlakegolf.com
www.oldlakegolf.com

A MEGBÉKÉLÉS NAPJA DOROGON

Szombat délután a dorogi németek kitelepítésének 60. évfordulója emlékére összeállított kiállítást – amely tavaly ősszel került bemutatásra Wendlingen am Neckar-ban – Kolonics Péterné, a Német Kisebbségi Önkormányzat elnöke nyitotta meg a művelődési házban. Beszért a dorogi német telepesek 17. századi betelepüléséről, az életükről, majd az 1947-es kitelepítésről, amikor először 116, majd 25 dorogi németet vagoníroztak be, s űztek el a későbbi NDK-ba. Kiemelte: „a történelem az élet tanító mestere, amelynek leckéit minden helyen, minden nap újra kell tanulnunk. Ezek a leckék a toleranciára nevelnek bennünket. Gyerekeink nőjenek fel békében és szabadságban, legyen több szerencsájük, mint a korábbi generációknak.”

Mint a német kisebbségi önkormányzat elnöke, örömet fejezte ki, hogy együtt tudnak ünnepelni a wendlingeni, marienbergi, és dorogi polgárok. Ezután Alexander Lencsés, a Dorog-Wendlingen Baráti Egyesület elnöke beszért a kitelepítettek mindennapjairól, az újrakezdetéről és beilleszkedésük nehézségeiről. Ezután a dorogi németek kitelepítéséről szóló „Ide-oda vándorlunk, sehol sincs hazánk már” című kiadványt mutatta be dr. Tittmann János polgármester a szerző Láng Beáta és Kolonics Péterné társaságában.

Vasárnap reggel az ünnepi programsorozat a hagyományos szentmisével indult a Szent József plébániatemplomban. A délelőtti, Hősök terén tartott megemlékezés megnyitó beszédében dr. Tittmann János polgármester emlékeztette az egybegyűlteket, hogy immáron a 15. alkalommal került sor a Megbékélés Napja megünneplésére. Ebben az évben a Megbékélés Napjának két kiemelkedő gondolata van: a városépítés, a városfejlesztés, és a dorogi németek kitelepítésének 60. évfordulója. Ebben az évben fejeződött be egy négy éve elindult városépítési folyamat, melynek záróköveként átadhattuk városunk uszodáját. „A városépítés békességet, együttműködést kíván. Nem volt ez így hatvan évvel ezelőtt. Nekünk az a dolgunk, hogy a békés építés feltételeit teremtsük meg, a nyitott szívvel egymáshoz közeledés lehetőségét, jóra törekvés lehetőségét, azért, hogy utódainknak soha ne kelljen emlékművet állítaniuk azoknak, amiknek mi szenvedést okoztunk.” Az ünnepi beszédet dr. Kaltenbach Jenő, a Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Jogok országgyűlési biztosa tartotta. A kitelepítés évfordulója kapcsán elmondta: „a több, mint ötven évnyi

hallgatás és máig tartó kollektív amnézia után végre nem csak jó lenne tisztán látni, hanem ideje lenne a rengeteg hazugság, sanda felelősség áthárítás után egyenes derékkal szembe nézni a múlttal. Akkor is, ha belepirulunk. Jó lenne elrendezni a történeteket az iskolák történelem könyveiben is, hogy legalább az utánunk jövő generációk, akik ezt már büntudat nélkül megtehetik, megismerhessék az igazságot.” Azért kell újra és újra felidézni a borzalmakat, hogy ne ismétlődhessenek meg. Az sem érdekes ma már, hogy kit terhel a felelősség, s milyen mértékben. A kollektív felelősség pedig ugyanúgy értelmetlen és tisztességtelen lenne, ahogyan az volt hatvan évvel ezelőtt. A minket foglalkoztató legfontosabb kérdéseknek a „Miért?”-nek és a „Hogyan?”-nak kellene lennie. Meg kell kísérelnünk a tanulságok megkeresését, meg kell próbálni válaszolni a „Hogyan fordulhattott elő?” kínzó, kényes kérdésére. A múlt beismerése, bevallása nélkül nincsen jövő. Történelemkönyveinkben mindmáig hiába keresünk utalást ennek az országnak az évezredes sokszínűségére. Szent István híres intelmeinek üres ismételtetésén kívül ugyan mi emlékezteti a felnövő generációkat arra, hogy az ország üdvéért nemcsak a magyarok vére hullt, agya gondolkodott, szíve dobogott? A válasz másik fele a demokratikus hagyományok hiányában kere-

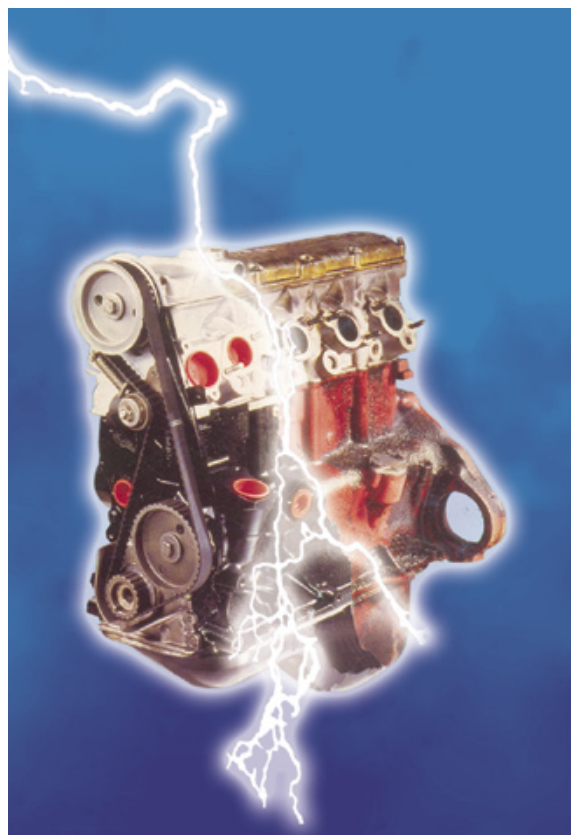
sendő. Egy országban akkor beszélhetünk csak demokráciáról, ha az emberek soha, semmilyen körülmények között nem válnak, nem válhatnak a hatalom játékszerévé. Ha valóban azt akarjuk, hogy azok a tragédiák, melyekre emlékezve ma itt összegyűltünk, valóban ne ismétlődhessenek meg, mindig tudnunk kell, hogy mi a teendő, és soha nem engedhetjük el egymás kezét.”

A kegyeleti koszorúzást követően a Kitelepítési emlékműnél is elhelyezték a megemlékezés virágait dr. Kaltenbach Jenő, dr. Tittmann János, Frank Ziegler, Thomas Wittig és Kolonics Péterné. Az ünnepség záraként a Bányász zenekar és a Cantilena gyermekkórus közös előadásában az Európai Unió himnusza hangzott el. Ezután az ünneplők a német tájházhoz sétáltak, ahol emléktáblát lepleztek le a kitelepítés évfordulója kapcsán.

Vasárnap délután városunk szülöttjének, Lencsés Lajos oboaművésznak erre az ünnepi alkalomra készült lemezbemutató hangversenyére került sor. A koncert előtt dr. Tittmann János, Frank Ziegler, Thomas Wittig polgármesterek emlékeztek a 10 évvel ezelőtti, Dorog és Wendlingen am Neckar városa közötti partnervárosi szerződés aláírásáról. A nagy élményt nyújtó előadás során Lencsés Lajost a Budapesti Vonósok kísérték. A hangverseny befejező részében a Bányász zenekar színvonalas műsorát hallhattuk. Szép és méltóságteljes volt ez az ünnep – ezen a két napon igazán jó érzés volt doroginak lenni.

Mazsu

Perfekt Motorfelújítás Kft.

2890 Tata, Szomódi út 2046. hrsz.
Tel.: 34/586-415, 20/9583-409,
Fax: 34/383-249

Traktorok,
mezőgazdasági gépek és
minden típusú
motor felújítása!

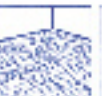

Piszter BT

2840 Oroszlány,
Béke u. 4.
Tel.: 30/286-1321

Intézmények, irodák, irodanépiletek, lakások teljeskörű nagy és
pipere **takarítását**, bízva a mester oklevéllel rendelkező
Piszter Bt.-re. Ha nincs elég ideje, a **vasalást** is bízva ránk!

2890 Tata, Kosztolányi út 2.
Tel./fax: (+36 34) 586-273
Web: www.derik.hu
E-mail: derik@axelero.hu

Dierik Hungária Biztonságvédelmi és Magánnyomozó Kft.

- Objektumvédelem
- Magánnyomozás
- Tanácsadás
- Riasztórendszerek

- Security Services
- Private Investigation
- Consulting
- Alarm Systems

Tutu, Becsényi u. 5.
Tel./Fax: 34/407-159
Mobil: 30/9572-554
Web: www.kombridge.hu/gepalik

Megrendelhetők az alábbiak:

Elektronikus késgépek, fűvágóberendezések és kerti szerszámok minden szakmához, kerti munkák, tisztogatás, pingvinálás, kerti munkák, munkavédelmi eszközök stb.

Minden szakmához, minden szerszámmal!

Írjon velünk >> pályázatot!

Jeremie-program

Tényleges segítség vagy piaci alapú vállalkozásfejlesztés?

Felzsilipelt pályázatok

Interjú Bajnai Gordon fejlesztéspolitikai kormánybiztossal

Zöld és intelligens

Szövetség a bioetanolért

Pályázatok

- Belterületi utak fejlesztése
- Utólagos akadálymentesítés támogatása
- A tözsdei bevezetésre készülő vállalkozások támogatása
- Ipari parkok és területek fejlesztése

Kérje ingyenes mintapéldányunkat!

Előfizetési díjak:

■ 4 PályázatVadász + 1/2 év ePályázatVadász 4400 Ft

■ 8 PályázatVadász + 1 év ePályázatVadász 7950 Ft

KÉRJÜK, JELÖLJE BE, MELYIK ELŐFIZETÉSI CSOMAGOT VÁLASZTJA!

A megrendelő neve (akinek a nevére a számlát kéri):

Számlázási cím:

Hányadik számtól kívánja megrendelni:

☐ Átutalással

☐ Csekkkel

Megrendelő (olvasó) neve (akinek a nevére küldjük a magazint):

A magazin postázási címe (azaz, ha megváltozik a fenti címmel):

Telefonszám:

E-mail cím:

Dátum:

Aláírás:

Kérjük, hogy a pontosan kitöltött előfizetési szelvényt postán (Starfish Média Kft., PályázatVadász magazin, 1134 Budapest, Lőportár utca 9.), vagy a (+36-1) 237-1209-es faxszámon juttassa el a kiadóba. A PályázatVadászra a www.palyazatvadasz.hu honlapon keresztül is előfizethet. A gördülőkényv adatkezelés érdekében kérjük, faxolja el, vagy postán küldje be szerkesztőségünkbe a befizetést igazoló postai szelvény másolatát. Előfizetőink igénybe vehetik e-PályázatVadász-szolgáltatásunkat, amelynek keretében háromhetente tájékoztatjuk Önöket az aktuális pályázati kiírásokról. Kérje ingyenes mintapéldányunkat! Hívja Infóvonalunkat!

Előfizetési szelvény